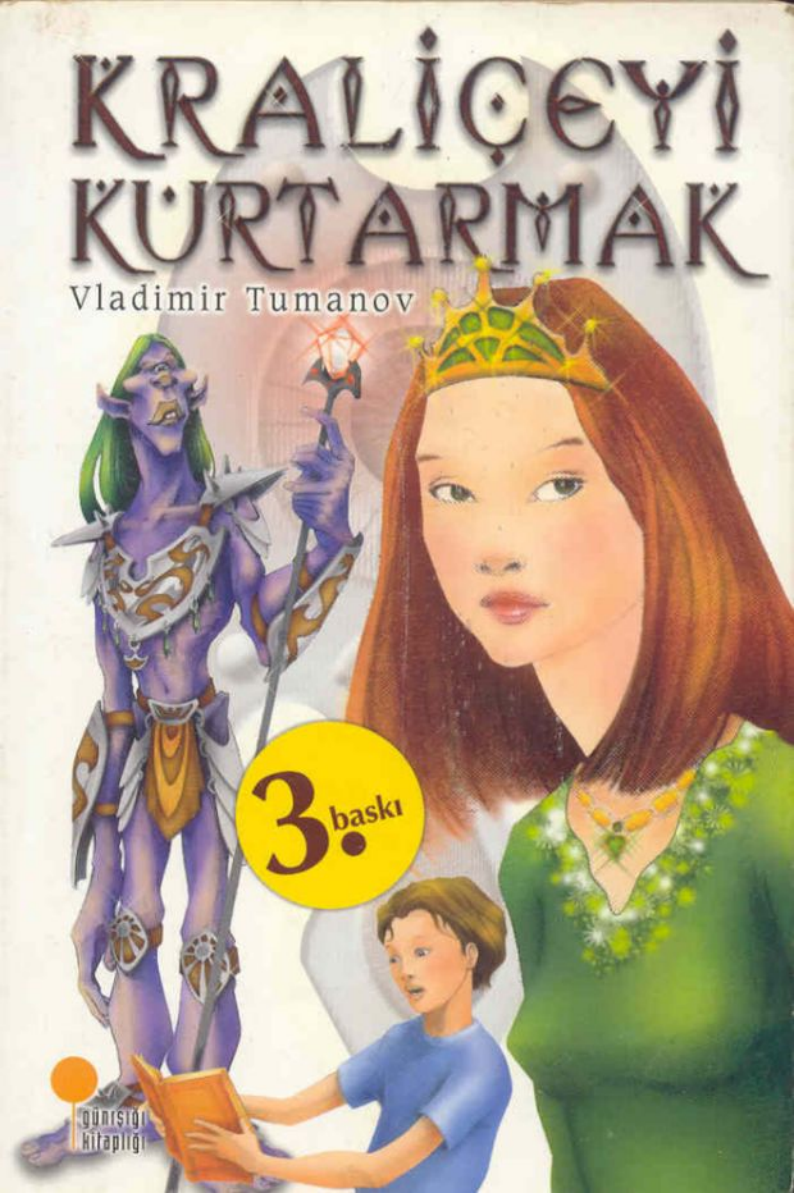
KRALİÇEYİ KURTARMAK

Vladimir Tumanov

KRALİÇEYİ KURTARMAK

Vladimir Tumanov

KRALİÇEYİ KURTARMAK
Çocuk Roman 11
•
Yazan: Vladimir Tumanov
Resimleyen: David Bordeleau
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Mine Kazmaoğlu
Yayına hazırlayan: Müren Beykan
•
Özgün adı: *Jayden's Rescue*
© 2002 Vladimir Tumanov
•
Türkçe yayın hakları Günışığı Kitaplığı, 2004
Yayın hakları, Scholastic Canada Ltd 'den
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla
çoğaltılamaz ve kullanılamaz
•
1. baskı: Mart 2004 (2000 adet)
2. baskı: Haziran 2004 (2000 adet)
3. baskı: Ocak 2005 (2000 adet)
•
Baskı öncesi hazırlık: Ferdi Alıcı
Renk ayrımı: Degrade
Baskı: Mart Matbaacılık
[illegible] Mint Plaza Kağıthane/İstanbul (0212) 521 23 [illegible]
•
Günışığı Kitaplığı,
bir Mia Organizasyon Restorasyon
Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Mevlüt Pehlivan Cad. 20/1
Gayrettepe 34394 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com
Web adresi: www.gunisigikitapligi.com
•
ISBN 975-8142-97-6

Vladimir Tumanov

1961'de Moskova'da doğan Tumanov, 1991'den beri Kanada'da Batı Ontario Üniversitesi'nin Modern Diller ve Edebiyatlar Bölümü'nde Fransızca, Rusça ve Almanca'nın yanı sıra dünya edebiyatı dersleri veriyor. "*Kraliçeyi Kurtarmak*", akademik yayınlarıyla tanınan Tumanov'un çocuklar için kaleme aldığı ilk kitap. Yazar, çocukların büyük ilgi gösterdiği bu matematik macerasını, coğrafya ve tarih için de sürdürecek.

Vladimir Tumanov kitabı neden yazdığını anlatıyor:
"Oğlum Aleks okula başladığında matematik ona çok can sıkıcı geldi. Gerçekten de kitaplarının benim o yaşlarda okuduklarım kadar sıkıcı olduğunu fark edince, bir çare aradım. Nasıl nasıl derken, oğlumun fantastik kitaplardan çok hoşlanması bana ipucu verdi. Matematiği fantastik bir öyküyle bir araya getirerek, Aleks'e matematiğin de bir macera olabileceğini anlatmaya karar verdim. "Kraliçeyi Kurtarmak" *işte böyle doğdu. Oğlum, bir kitabın başkarakteri olmaktan büyük heyecan duyarak, bulmacaları peşi peşine çözdü. Matematiğe bakışının ciddi biçimde değişikliğe uğradığını gözlemledim..."*

Larissa, Aleks, Vanessa... ve Kayla için.

KRALİÇEYİ KURTARMAK

Vladimir Tumanov

Türkçesi
MİNE KAZMAOĞLU

günışığı kitaplığı

KİTAPTAKİ YABANCI ADLARIN OKUNUŞLARI

Al	(Al)
Aleks Isaac Fog	(Aleks Ayzak Fog)
Aleksandre	(Aleksandır)
Blackwell Island	(Blekvel Aylınd)
Cohen	(Kohen)
Danny	(Denni)
Harry	(Herri)
Jayden	(Ceydın)
Jeff	(Cef)
John	(Con)
Kira	(Kira)
Laura Elizabeth Chi	(Lavra Elizabet Çi)
Lund	(Lund)
Meg / Megan	(Meg / Megın)
Monoculus	(Monokulus)
Ness	(Nes)
Nestor	(Nestor)
Nolan	(Nolan)
Rechner	(Relıner)
Renée Claude Descartes	(Röne Klod Dekart)
Rick	(Rik)
Ron	(Ron)
Sam	(Sem)
Vanessa	(Vanessa)
Waconda	(Vakonda)

İÇİNDEKİLER

1 Buluntu 9

2 Üçlü 18

3 Jayden'ın Kurtuluşu 25

4 Jayden'ın Yardımcısı 40

5 Mesaj 52

6 Kâğıt Yolu 64

7 Sürpriz 76

8 Waconda Kampı 90

9 Çıkış Yolu 104

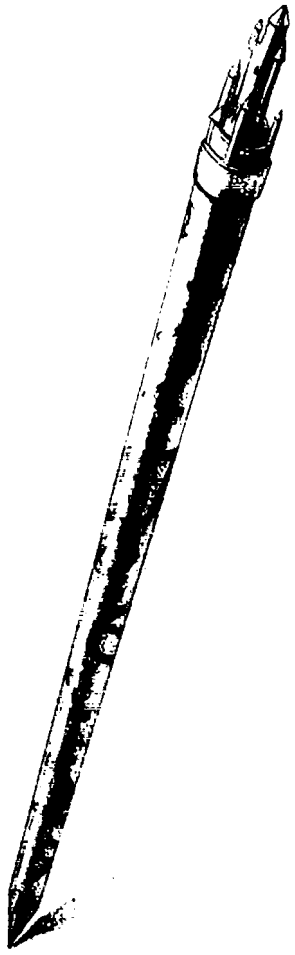
10 Talihin Terse Dönüşü 123

11 Son Etap 133

12 Sihirli Sözcük 148

Sonsöz 159

I BULUNTU

Aleks Isaac Fog, ayağının dibine nereden geldiği bilinmeyen bir şey düşüverdiği sırada eline konan kar tanelerini izlemekteydi.

Yere eğildi. Bir kurşunkalemdi bu. Aynı anda, sanki hemen yanı başından yürüyüp geçen biri varmış gibi ayak sesleri geldi kulağına. Sesler giderek uzaklaştı ve sonunda kesildi. Ama ortalıkta hiç kimse yoktu!

Aleks kalemi alıp inceledi. Gümüş renkli, üstü küçük, parlak mavi sayılarla kaplı kalem, benzerlerinin çoğundan daha kalın ve uzundu. Tepesine silgi yerine, minyatür bir şato kondurulmuştu.

Aleks bu tuhaf buluntuyu kalem kutusuna koydu. Ayak sesleri aklına gelince, elleri azıcık titredi. Ancak çevreyi kolaçan edecek zaman yoktu. Otobüs gelmişti.

Aleks otobüse atlayıp, en iyi arkadaşı Sam'in yanına çöktü. Sam, Aleks'le aynı sınıfta, ama Bay Cohen'in şubesindeydi. İkisi okula gidip gelirken hep yan yana otururlardı.

Pazartesi sabahıydı ve bunun da Aleks için tek bir anlamı vardı: Matematik sınavı. Aleks'in matematik öğretmeni Bayan Lund, "Haftaya başlarken beyin hücrelerinizi canlandırmanız gerek!" demeye bayılırdı. Aleks açısından bu daha çok, beyin hücrelerinizi *kızartmanız* gerek, anlamına geliyordu. Matematik sınavları başladığında, Aleks'in beyni kavruluyor ve o kaçınılmaz sözcükleri duyuncaya kadar da öyle kalıyordu: "Kâğıtlarınızı verin, lütfen." Tabii, her seferinde de teslim ettiği kâğıtlardan hiç hoşnut olmuyordu. Asla sürprizle karşılaşmıyor, Bayan Lund kırk yılda bir ona "orta" verecek olursa, kendini şanslı sayıyordu.

Oysa, Aleks gerçekten elinden geleni yapıyordu. Öteki derslerinin hepsinde mükemmeldi, özellikle de edebiyatta. Deneme ve öyküleriyle okul içi ve hatta okullar arası yarışmalarda ödüller kazanıyordu. Ama, Aleks'in en sevdiği şey okumaktı. Ortalıkta görünmediği zamanlar, evdeki herkes, sessiz bir köşede kitabın birine gömülmüş olduğunu bilirdi. En çok fantastik romanlardan hoşlanırdı. Kendi raflarındaki bütün kitapları okuduğu gibi, her ay kütüphaneden koca bir yığın kitap da ödünç alırdı.

Ancak, ne zaman bir matematik sınavına çalışacak ya da bir matematik ödevi yapacak olsa, hep aynı şey oluyordu. Birkaç dakika boş gözlerle sayılara baktıktan sonra, Aleks'in elleri o sıralarda okumak-

ta olduğu kitaba kayıveriyor ve derken, sanki büyülenmişçesine bambaşka diyarlara uçuyor ve kendini, türlü türlü sihirler yaparak şato dolusu sihirbazla savaşırken buluyordu. Göz açıp kapayana kadar da saat onu buluyor ve yatma zamanı gelmiş oluyordu. Tüh, matematiğe zaman kalmadı! Belki yarın.

Eh işte, yarın gelmişti: Pazartesi, bütün sihirbazlarla zindanların, arkalarında artı ve eksi işaretlerinden oluşan bir toz bulutu bırakarak ortadan yok oldukları gün. Aleks'in aklı, önceki gece okuduğu kitaba gitti. Büyücü olduğunu keşfeden bir oğlanın öyküsüydü bu. Aleks de büyücü olmak isterdi –o zaman Bayan Lund'a büyü yapar, matematik sınavlarını unuttururdu. Ama Aleks büyücü değildi, yamağı bile değildi. Normal bir okula giden, normal bir çocuktu yalnızca.

Durun bir dakika –o kadar da normal değil. Aleks, Sam'e bir dirsek atıp, yeni kalemi çıkardı.

"Bak, ne buldum," dedi.

"Vay canına!" diye yanıtladı Sam. "Değişelim mi? Dört renk yazan bir kalemim var, sana bir de şu–"

"Unut! Bu onlarla kıyas kabul etmez." Aleks kaleme bir daha yakından bakıp, yine kalem kutusuna geri koydu. "Bugünkü matematik testinde kullanacağım onu. Belki bana uğur getirir. Buna ihtiyacım var."

Sam omuzlarını silkip camdan dışarı baktı.

Aleks bir an için Sam'e ayak seslerinden söz etmeyi düşündüyse de, sonra vazgeçti. Sam buna asla inanmazdı. O her şeyin kanıtını isterdi; Aleks'in fantastik romanlarına hiç tahammülü yoktu. Sam'in okuduğu kitaplar, böcekler, makineler, okyanuslar ve uzayla ilgiliydi. Onun deyimiyle, "gerçek şeyler" üzerine. Sam'in en iyi olduğu ders de fendi zaten.

Okula varınca, Aleks dolabına koşup ceketini koydu ve sırt çantasını kaptığı gibi doğruca sınıfa gitti. Öteki çocukların çoğu gelmiş, çene çalıp dalga geçmekle meşguldü. "Bu kadar sevinecek ne var sanki?" diye söylendi Aleks kendi kendine.

Zil çaldı. Kulakları tırmalayacak kadar tiz sesi Aleks'i sindirdi. Bayan Lund her zamanki sakinliğiyle, "Lütfen, yerlerinize geçin. Bütün kitaplarınızı kaldırıp, yalnızca birer kalem çıkarın. Soruları alır almaz başlayabilirsiniz," dedi. Sonra da kâğıtları dağıttı. Aleks, kalem kutusunu açıp yeni kalemini çıkardı. Bir kere daha şatoya ve mavi sayılara baktı. Kasılan midesi, guruldayan bir düğüm olmuştu artık.

İlk soruyu okumaya başlayınca, her zamanki gibi paniğe kapıldı:

> Uzun bir dalın ucunda bir karınca oturuyor. Birden, öteki uçtaki arkadaşını görünce, onu ziyaret etmeye karar veriyor. Karınca saniyede 2 santimetrelik bir hızla yola çıkıyor. Arkadaşı-

na ulaşması 7 saniye sürüyor. Dalın uzunluğu ne kadardır?

Aleks nereden başlayacağını bilmiyordu, ama hiçbir şey yazmadan orada öylece duramazdı. Kalemini kâğıda değdirdi ve inanılmaz bir şey oldu: Kalem elini hareket ettirmeye başladı! Aleks, yarı dehşet yarı şaşkınlık içinde bakakaldı –Hareket eden eli artık ona ait değildi. Daha farkına bile varmadan çözüm yazılmıştı:

Karıncanın dalın bir ucundan ötekine gitmesi 7 saniye alıyorsa, bu süre saniyedeki hızıyla (2 santimetre) çarpılmalıdır. 7 x 2 = 14. Dalın uzunluğu 14 santimetredir.

Aleks'in hayret edecek zamanı olmadı. Kalem durmuyor, problem ardına problem çözüyordu. Aleks ne olacağını merak ettiği için bir an gözlerini başka yere çevirdi. Kalem yazmayı sürdürdü ve test bitmeden de durmadı. Aleks şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve dizleri titreyerek kâğıdını teslim etti. İlk bitiren o olmuştu!

Sınıfın matematik birincisi Laura, yerine oturmakta olan Aleks'i kuşkuyla süzdü. Aleks onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Aleks Fog testi bitirmiş olamaz! Herhalde vazgeçmiş olmalı! Kâğıdı-

na kuşkulu bir bakış atan Bayan Lund'un yüzündeki ifade, karalanıvermiş yanıtları görünce yerini şaşkınlığa bıraktı. Öğretmen başını kaldırıp Aleks'e yüreklendirici bir gülümsemeyle baktı.

Öğle yemeğinde, Aleks uçarak Sam'in masasına koşturdu ve düşüncesini aşan bir hızla konuşmaya başladı. "Kanıtladım! Kanıtladım! Kalem sihirli! Sihir bu! Anladım, çünkü bu–"

"Sen neden söz ediyorsun? Hangi kalem?" diye sordu Sam. Yarısı yenmiş salamlı sandviçini bıraktı.

Aleks matematik sınavı öyküsünü anlatırken, Sam ne tür bir şaka yaptığını anlamaya çalışır gibi arkadaşına bakıp duruyordu. Sonra da, yapmacık yapmacık sırıttı. "*Kalemin* testi senin için çözdü, öyle mi..?"

Aleks'in tek bir lafına bile inanmadığı besbelliydi. Aleks, çaresizlik içinde Sam'i ikna edecek bir yol ararken, kısa süren gergin bir sessizlik oldu. Derken, birdenbire aklına bir şey geldi.

"Şuradaki büyük çocukları görüyor musun?" dedi, yakındaki bir masayı göstererek. "Gel benimle, bak sana istemediğin kadar kanıt sunacağım."

Sam isteksizce Aleks'i izledi. Masanın çevresine üşüşmüş büyük sınıftan kızların konuşmaları, iki oğlanı görünce bıçak gibi kesildi. Merakla ziyaretçilere baktılar.

Aleks yutkundu, boğazını temizledi ve ağzın-

dan baklayı çıkardı: "Selam. Bir şey rica edebilir miyiz? Bir dakika için ödünç alabileceğim bir matematik kitabı olan var mı acaba?"

Kızlardan birinde vardı, sırıtarak uzattı. Masalarına dönen Aleks ile Sam oturup kitabı açtılar ve en zor görünen problemi seçtiler. Matematiği oldukça iyi olan Sam bile bilemiyordu çözümünü.

> Bir kamyon saatte 45 kilometre hızla A kentinden B kentine doğru yola çıkıyor. Saatte 54 kilometre hız yapan bir başka kamyon da B kentinden A kentine doğru yola çıkıyor. İkisi 20 dakika sonra karşılaşıyorlar. A ve B kentlerinin arasındaki uzaklık ne kadardır?

Aleks kalemi ve bir parça kâğıt çıkardı. Sam'in gözleri önünde, kalem sanki Aleks her şeyi ezbere biliyormuş gibi son hızla yazmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar yanıt önlerindeydi:

> 60 dakikada 3 tane 20 dakika olduğuna göre, 20 dakika bir saatin 1/3'üdür. İlk kamyonun 20 dakikada ne kadar yol aldığını bulmak için, saatte 45 kilometre hızın 1/3'ünü bulmak gerekir. 45 ÷ 3 = 15 kilometre. İlk kamyon 20 dakikada A kentiyle B kenti arasındaki uzaklığın 15 kilometresini gitmiştir. İkinci kamyon için de aynısı uygulanır. 54 ÷ 3 = 18. İkinci kamyon

20 dakikada 18 kilometre gitmiştir. Demek ki, ilk kamyon A kentinden B kentine doğru 15 kilometre, ikinci kamyon da B kentinden A kentine doğru 18 kilometre yol aldığında karşılaşıyorlar. İki uzaklık toplanır: 15 + 18 = 33. İki kentin arası 33 kilometredir.

Aleks başını kaldırıp Sam'e bakmadan arkadaşının yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordu. Beti benzi atan Sam'in suratı elindeki kâğıttan bile daha beyazdı. Şaşkınlık içinde, bir çözüme bir Aleks'e bakıp duruyordu. Sonra Sam kalemi kendi eline aldı ve kitaptaki başka bir probleme dönüp, kendi elinin kâğıt üstünde gidişini izledi. Çözüm sanki havadan ortaya çıkıverdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Sam, "Bu çok acayip. Korkuttu beni!" diyebildi.

"Saçmalama! Korkacak ne var? Bütün kitaplarımda var bu!" Ancak, Aleks bunun *gerçekten* çok acayip olduğunu da kabul ediyordu.

"Sana inanmadığım için affedersin," diye yutkundu Sam ve hemen ardından ekledi, "Bence bunu hiç kimseye söylememeliyiz. Eğer okuldan biri bunu öğrenirse–"

Sam daha lafını bitirmemişti ki, oğlanlar sabırsız bir ses duydular: "Ben de deneyebilir miyim?.. Söz veriyorum, kimseye söylemem."

2 ÜÇLÜ

Aleks'le Sam sıçrayarak döndüler. Hemen arkalarında Vanessa duruyordu. Vanessa onlarla aynı sınıftaydı, ama Aleks ve Sam onunla pek konuşmazlardı. Aleks bazen buna üzülürdü, çünkü Vanessa tanıdığı en hoş insanlardan biriydi. Başkaları ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, o hep sakin bir gülümsemeyle karşılardı. Tıpkı şimdi gülümsediği gibi. Aleks de ona gülümsemeden edemedi.

"Siz ikiniz sır saklamayı bilmiyorsunuz anlaşılan," diye devam etti Vanessa. Suratından merak akıyor, ama bunu pek belli etmemeye çalışıyordu. "Bir dahaki sefere, başkalarının sizi duymasını istemiyorsanız sessiz olun."

"Yani, konuştuklarımızın hepsini duydun mu?" dedi Sam, Aleks'le bakışarak.

"Çoğunu; ama yemin ederim, hiç kimseye söylemem! Haydi, lütfen, ben de deneyebilir miyim?" Vanessa yanağına düşen kıvırcık kara bir saç demetini arkaya atıp, sabırsızca avucunu açıp uzattı.

Aleks iç geçirerek kalemi onun eline bıraktı.

"Pekâlâ, seni de aramıza alıyoruz. Ama senden başkası olmayacak. Yemin et!"

"Ağzımı açmayacağım. Yemin ederim," diye geveleyen Vanessa alelacele küçük bir not defteri çıkardı. Denemek için zor bir problem seçer seçmez de kalem harekete geçti.

"Vay canına!" diye bağırdı. Gözleri coşkuyla parlıyordu. "Haydi, biraz daha deneyelim!"

Sam'le Vanessa, Aleks onları durdurana kadar, sırayla problem üstüne problem çözdüler.

"Bilmeniz gereken bir şey daha var, arkadaşlar," dedi Aleks bütün ciddiyetiyle. "Kalemi otobüs durağında bulduğum sırada, birinin ayak seslerini duydum... ama *ortada kimseler yoktu.*"

Kısa bir sessizlik oldu. Derken, "Kime ne?" diye kestirip attı Vanessa. Oturduğu yerde sakin duramıyordu. "Nereden geldiyse gelsin, bu kalem bir harika!"

"Ayak seslerini hayal etmiş olmalısın," diye Aleks'i yatıştırdı Sam. "Önemli olan kalemin şimdi bize ait olması. Onunla neler yapabileceğimizi düşünebiliyor musun?"

♦

Birkaç gün sonra Bayan Lund matematik sınavı kâğıtlarını geri verdi.

"Chi, Laura Elizabeth; Descartes, Renée Claude; ..." Bayan Lund'un insanların tam adını söyleme takıntısı vardı. Sabah yoklamaları saatlerce sürüyordu.

"... Fog, Aleks Isaac..." Adı okunduğunda, Aleks emin adımlarla öğretmenin masasına seğirtti.

"Çok iyi, Aleks!" dedi Bayan Lund. "Böyle bir kapasiten olduğunu biliyordum. Bu şekilde devam et."

Sırasına oturunca Aleks notuna baktı... ve yüzü parladı. Pekiyi! Karınca on dört santimetrelik dalın öbür ucuna varmıştı ve öteki yanıtlar da doğruydu. Ama bu yalnızca başlangıçtı. Sihirli kalemle, Aleks'in artık pazartesilerden korkmasına gerek kalmamıştı!

Üç arkadaş o günden sonra işin tadını çıkarmaya başladılar. Kütüphaneye gidiyor, o güne kadar yazılmış en zor matematik kitaplarını çıkarıp, kalemi çalıştırıyorlardı. İnanılmaz çözümlerin gözlerinin önünde gerçekleşmesini izlerken, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorlardı.

Bir pazartesi sabahı, Aleks kalemin ne kadar kısalmış olduğunu fark etti. Sihirliydi, ama gene de sivriltilmesi gerekiyordu. Daha şimdiden gerçek boyunun üçte ikisine inmişti.

Aleks ne yapacağını bilmiyordu. Sam ve Vanessa için kalem fiyakalı bir oyuncaktı. Ama Aleks için bir oyundan ibaret değildi yalnızca –bütün matematik ödevleri ve sınavları için kaleme muhtaçtı ve en azından okul yılının bitimine kadar onun dayanma-

sını istiyordu. Annesiyle babası o zamana kadar matematik notlarını yüksek tutarsa, yıllardan beri gitmek için yalvarıp durduğu Waconda Kampı'na yollayacaklarına söz vermişlerdi. Ama bu şekilde devam ederlerse, kalem bir aydan fazla dayanmayacaktı.

Onu kendine saklamak ne kadar bencilce gözükürse gözüksün, Aleks kalemin sırf eğlence için yok olup gitmesine izin veremezdi. Kalemin gerçek sahibi kimdi zaten? Onu ilk kim bulmuştu? Ne Sam ne de Vanessa. Aleks'in onlarla konuşması gerekecekti.

Ertesi gün otobüste, Aleks arkadaşlarının yanına oturup artık kalemle oynamaya bir son vermeleri gerektiğini söylemek üzere ağzını açtı, ama bambaşka sözler döküldü dudaklarından.

"Kalemi kaybettim."

Niyeti yalan söylemek değildi! Ama artık iş işten geçmişti ve... *belki de*, en iyisi buydu. Böylece, hiç kimse alınmayacaktı.

Sam düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Ciddi misin? Kaybettin mi gerçekten?"

"Ceplerime baktım, sırt çantama, çalışma masama..." Aleks gözlerini yere indirdi. "Üzgünüm."

"Neyse, sonsuza kadar dayanmayacaktı zaten," dedi Vanessa her zamanki neşesiyle. "Önünde sonunda bitip yok olacaktı." Sesinden hiçbir düş kırıklığı hissedilmiyordu.

Oysa, Sam'de çok belirgindi. "Sahip olduğumuz en inanılmaz şeydi o kalem!" diye yakındı.

"Sahip *olduğumuz* mu? O *benim* kalemimdi. Onu ben buldum," diye karşılık verdi Aleks titreyen bir sesle.

Bir an sessizlik oldu. "Ve şimdi de onu kaybettin, öyle mi?" dedi Sam, dosdoğru Aleks'in gözlerinin içine bakarak. Sonra da başını çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. Otobüs okulun park yerine geldiğinde, kendini ilk dışarı atan Sam oldu.

Aleks haftanın geri kalanında rüyada gibi dolanıp durdu okulda; Vanessa'nın arkadaşlığından bile kaçınıyordu. Onlara yalan söylemiş olmaktan dolayı derin utanç içindeydi. Hafta sonunda, arkadaşlarına doğruyu söyleyip özür dilemeye karar verdi. Bu kadarı yeterdi. Pazartesi günü yapacaktı bunu. Öğle tatilinde.

Pazartesi sabahı, Aleks dolabını açıp her zaman sihirli kalemini sakladığı gizli köşeye uzandı.

Yoktu!

Şoke olan Aleks, dolabın her köşesini aradı, bütün giysilerini silkeledi, yemek ve hatta beden eğitimi çantasını bile boşalttı. Kalemin yok olduğu kesindi.

Aleks sınavda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştıysa da, sihir olmayınca notlarının düşeceğini biliyordu. Öğle tatilinde özür dileme fikrinden

vazgeçti. Hiç kimseyle konuşacak hali yoktu.

Evde, akşam yemeğine neredeyse hiç dokunmadan baş ağrısı bahanesiyle odasına gidip kapıyı kapadı. Bir hafta içinde, hem arkadaşlarına çok çirkin bir davranışta bulunmuş, hem de sihirli kalemini kaybetmişti. Daha neler olacaktı acaba?

Aleks kitaplığına yöneldi. Bugün, kafasını meşgul edecek iyi bir öyküye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. *Aslan, Cadı ve Gardırop?.. Prenses ve Cin?..* Hımm... *Kayadaki Kılıç?.. Bitmeyen Öykü?..*

Ne okuyacağına karar vermeye çalışırken, birden garip bir şey fark etti. Daha önce hiç görmediği bir kitaptı bu. Nasıl olabilirdi? Bütün kitaplarını ezbere bilirdi; hepsini defalarca okumuştu. Belki kütüphaneye geri vermeyi unuttuğu bir kitaptı –ama olamazdı, sırtında katalog bilgisi yoktu çünkü.

Aleks kitabı raftan çekip inceledi. Ön kapağın üst yarısında gümüş bir şato resmi, altında da başka bir desen vardı: Aralık bir ahşap kapı ve içeriden sızan soluk bir ışık. İlgi çekici bir başlığı vardı: *Kraliçeyi Kurtarmak.*

Aleks sanki kitabı ya da ona benzer bir şeyi daha önce görmüş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Aynı yazarın bir başka kitabını okumuş olmasındı?

Ancak, ne sırtında ne kapağında ne de ilk sayfasında yazar adı vardı. Ne tuhaf! İlk sayfayı açtığında Aleks'in sırtı ürperdi.

3 JAYDEN'IN KURTULUŞU

Bir zamanlar İdilya denen çok zengin ve mutlu bir krallık varmış. Jayden adında genç bir kraliçenin yönetimindeymiş. Uzun boylu, zarif bir genç kadın olan Jayden'ın omuzlarına dökülen kızıl saçları, koyu yeşil gözleri varmış. Çarpıcı gözlerine uysun diye genellikle yeşil elbiseler giydiği için ona "Zümrüt Kraliçe" derlermiş. Bu isim, İdilya'nın bereketli ovaları ve tepeleriyle, yüksek sedir ağaçlarına ve yemyeşil kırlarına da uygun düşüyormuş.

Güzelliğinin yanı sıra, Zümrüt Kraliçe'nin zekâsı ve dürüstlüğü de dillere destanmış. Öteki hükümdarlar krallıklarını ve halklarını mülkleri gibi görür ve öyle yönetirlerken, Jayden önemli bir karar vereceği zaman, öncelikle halkının gereksinimlerini düşünürmüş daima.

Jayden'ın annesiyle babası o daha küçükken ölmüşler. Onu ve kız kardeşi Kira'yı, krallık mensupları ve hizmetkârları büyütmüşler. İki kız kardeş bebekliklerinden başlayarak bir öğretmenler ordusu tarafından bilim ve sanatın bilinen her dalında

eğitilmişler. Dolayısıyla, Jayden ile Kira yetişkin birer kadın olduklarında, bilinebilecek her şeyi, hatta belki biraz da fazlasını biliyorlarmış.

Onun için, Jayden'ın yönetimi altında sarayda ve krallığın her yanında bilim ve yaratıcılığın gelişmiş olması doğalmış. Dağların doruklarına, yıldız ve gezegenlerin hareketlerini izlemek üzere gözlemevleri yapılmış. Ressam ve heykeltıraşlar kamusal alanları yapıtlarıyla donatmışlar. Şairler, her kent ve kasabada sırf bu iş için inşa edilmiş özel salonlarda şiirlerini okuyorlarmış. Tiyatrolarda sahnelenen her yaş ve beğeniye uygun oyunlara giriş serbestmiş. Her yıl, en iyi oyunu kraliçenin bizzat kendisi ödüllendiriyor ve haziran'daki yaz gündönümü gecesinde, bu ödüllü oyun kraliyet şatosunda herkese oynanıyormuş.

Zümrüt Kraliçe, İdilya'nın her yanına okullar inşa ettirerek, çocukların hepsinin eğitim görmesini garantiye almış. Öğretmenlik en saygın meslekler-den biriymiş ve Jayden yüzlerce öğretmenine çok iyi ücretler ödüyormuş. Ancak Jayden'ın ilgisi bu kadarla da kalmıyormuş, bizzat kendisi de çok iyi bir öğretmenmiş.

Jayden'ın şatosunda çocuklar her zaman çok iyi karşılanırmış. Jayden onlara fen ve tarih, marangozluk ve coğrafya, müzik ve mimarlık öğretirmiş. Bu hayranlık uyandırıcı kraliçenin ilgisi dışında

kalan hiçbir şey yoksa da, en sevdiği konu matematikmiş. En çetrefil geometri teoremlerini ya da en karmaşık cebir denklemlerini ondan daha iyi açıklayabilecek hiç kimse yokmuş ülkede. Krallığın en önde gelen matematikçileri zor bir problemde takılıp kalacak olsalar, önünde sonunda soluğu kraliyet şatosunda alırlarmış.

Jayden boş zamanlarında, kız kardeşi Kira'nın özenle resimlediği kitaplar yazarmış. Genç yaşlı herkesin okuduğu bu kitaplar yalnızca İdilya'da değil, başka ülkelerde de ünlüymüş. Kimi heyecanlı öykülerle doluyken, kimi de bitki ve hayvanları inceliyor ya da hayret verici makinelerin mekanizmalarını açıklıyormuş.

Jayden aynı zamanda komşu krallıklarla aralarında çıkan anlaşmazlıkları önlemekte de çok ustaymış. Geçmişte İdilya çevresinde tek tük savaşlar yaşanmışken, Jayden'ın tahta geçmesinden sonra onun krallığını tehdit eden hiç olmamış. Jayden'ın, İdilya'nın çıkarlarına uymayan talepleri savuşturma yeteneği varmış.

Jayden, her yıl, komşularıyla kalıcı bir barışı garantilemek için çevre ülke yöneticilerine bir balo düzenlermiş. Bunlar maiyetleriyle birlikte gelir ve günlerce yiyip içerlermiş. Büyük balo salonunda, fıskiyeli havuzlar ve hoş kokulu çiçek demetleri arasında, güzel müzik ve zarif dansçılarla eğlenirlermiş.

Zümrüt Kraliçe'nin konuklarına sunulan yiyecek içecekler soluk keser, kraliyet aşçılarının yemek tariflerini öğrenmek üzere mutfağa yollanan uşak çok olurmuş. Böylesi kutlamaların ardından, öteki hükümdarlar, çekici ev sahiplerine zarar vermeyi ya da onun riya gibi ülkesini işgal etmeyi akıllarından bile geçirmezlermiş.

Ancak, böyle keyifli davetlerden birinde, korkunç görünüşlü maiyetiyle birlikte yeni bir kral ortaya çıkmış. Lugubriya adlı bir ülkenin yöneticisi olan bu kralın adı Rechner'miş. Yakın zamana kadar Lugubriya'yı yöneten Rechner'in ağabeyi Nestor birkaç ay önce esrarengiz biçimde ölmüş ve Rechner hemen Lugubriya kralı ilan edilmiş.

Öteki krallar Rechner'i biliyorlarmış, ama daha önce hiç görmemişler. Taç giyme töreni sessiz sedasız yapıldığı gibi, komşu ülkelerdeki etkinlikler için yapılan davetlerin hepsine Rechner'in yanıtı "katılamayacağım" olmuş. Lugubriya ülkesinde acılar çekildiğine ilişkin söylentiler dolaşmasına karşın, kesin bilinen bir şey yokmuş. Ne zaman yeni bir kral ya da kraliçenin adı geçse böyle dedikodular duyulur, ama bunların pek doğru çıktığı görülmezmiş. Yeni krala kendini kanıtlama süresi tanınırmış. Dolayısıyla, Rechner'in ekibi Jayden'ın balo salonuna girdiğinde kalabalığın arasında meraklı fısıltılar yayılmış.

Başlangıçta, kutlama her zamanki parlaklığıyla

sürmüş. Kaz ciğeri ve böğürtlenli karışık salata, körili esmer pilavlı sülün kızartması ve Türk lokumundan kâseler içinde sunulan, vişne ve üzümlerle donatılmış karamelli dondurma varmış. Konuklar kendilerinden geçmiş.

Eğlencede, her zamanki akrobat ve hokkabazlara ek olarak, anında her türlü çarpma ve bölme işlemini yapıveren bir sayı cambazı bütün dikkatleri üstüne toplamış. Kalabalığın içinden biri, "34.589.087 kere 345.688!" diye bağırıyor, o da hemen yanıtı yapıştırıyormuş.

Gecenin sonuna doğru, Kral Rechner birdenbire ayağa kalkmış. Kırmızı şarap dolu kadehini kaldırıp boğazını temizlemiş ve müthiş bir özgüvenle, öylesine gür bir sesle konuşmuş ki, her sözcüğü balo salonunun camlarını şangırdatmış:

Sana, güzel kraliçe, kalkıyor kadehim,
ve o ışıltılı gözlerine.
Seninle dansa ve yemeğe geldim,
hayranım zekâna ve zenginliğine.
Ve önerim, bu kadehle birleşmesi
kalplerimizin ve ellerimizin.
Kimse karşı çıkma cüreti göstermesin
evlenmesine... ülkelerimizin.

Büyük bir sessizlik olmuş ve bütün konuklar

bakışlarını Jayden'a çevirmiş. Zümrüt Kraliçe önce derin düşüncelere dalmış gözükürken, sonra ayağa kalkıp, konuklarına gülümsemiş ve gözlerini Kral Rechner'e dikmiş.

Çok güzel konuştun, yüce kral;
güvenim sonsuz saflığına sözlerinin.
Ama zordur evlilik dediğin,
senin de bildiğin gibi, eminim.
Yeni tanıştık daha; kalbimi istiyorsun hemen,
ve onunla birlikte de, tüm ülkemi.
Belki başlangıcıdır bu, dostluğumuzun;
şimdilik, elini sıkmak için uzatıyorum elimi.

Jayden'ın zeki ve diplomatik yanıtını yer yer alkışlayanlar olmuş. Ancak bu da çabucak kesilmiş, çünkü kuru bir el sıkışmayla yetinmeye hiç niyeti olmadığı açık olan Rechner şarap kadehini yere fırlatmış. Öfkeden kasılmış bir suratla, sesi soluğu kesilmiş kalabalığa son bir kez baktıktan sonra, tek kelime etmeden hışımla salonu terk etmiş. Maiyeti de hemen arkasından onu izlemiş. Muhteşem sayılabilecek bir şölenin tadını bozan bir son olmuş bu ve kimileri bunun hiç de hayra yorulamayacağını dile getirmişler.

Öngörüleri doğru çıkmış. Zaman geçmiş. Jayden ders vermeyi, yazmayı ve İdilya'nın işlerini yö-

netmeyi sürdürmüş ve Rechner'den bir daha hiçbir ses çıkmadığı için bir sonraki davetini planlamaya başladığı sırada artık onu neredeyse unutmuşmuş. Oysa, Rechner onu unutmamış. Bir sabah saray, uzak bir ülkeden gelen bir grup elçiyi kabul etmeye hazırlanırken, Jayden'ın oda hizmetçisi kraliçeyi uyandırmak için kraliyet yatak odasına girmiş ve gördükleri karşısında donakalmış. Mobilyalar devrilmiş, pencere camları kırılmış, halıların her yanına kitaplar fırlatılmışmış. Zümrüt Kraliçe'nin yatağı boşmuş. Şifoniyerin üstündeki duvarda ise şu mesaj yazılıymış:

İstedim elini ama reddetti beni –ne büyük hata!
Şimdi aldım istediğimi. Hoşlanmadınız ha!
Bana ne! O benim. Bitti. Jayden sonsuza dek gitti.
Rechner alır Rechner'in istediğini. Anlaşıldı mı şimdi!

Lugubriya Kralı Rechner

Bütün şato birbirine girmiş. Jayden'ın kız kardeşi Kira'ya haber salınmış, bakanlar toplanmış ve İdilya komutanları çağırılmış. İdilya'nın aylak ordusunu harekete geçirmenin zamanının geldiğine karar verilmiş.

İdilya için çok acı bir gün olmuş. Krallığın bütün yollarından, kraliyet şatosunun çevresinde top-

lanmak üzere binlerce silahlı adam gelip, renkli flamalar altında gruplara ayrılmışlar. Okullar kapatılmış, bütün çocuklar parıldayan zırh ve silahlarla güçlü atların oluşturduğu göz korkutucu manzarayı izlemek üzere dışarı fırlamış.

Sonunda, tam teçhizatlı ordu, dalgalanan bayraklar ve borazan sesleri eşliğinde Lugubriya'ya doğru ilerlemeye başlamış. Ne var ki, sınırı aştıkları halde hiçbir direnişle karşılaşmamalarına çok şaşmışlar. İdilyalı savaşçılar günlerce yol alıp, ne bir kılıç sallamış, ne de tek bir ok atmışlar.

Ancak Rechner hazırlıklıymış. Henüz İdilyalılar bunun farkında olmasa da, Rechner sıradan bir kral değilmiş. Bir kara büyü ustasıymış. Kalesi kitaplarla doluymuş; ama, bunlar Jayden'ın ülkesindeki birçok kütüphanede bulunan türden kitaplar değilmiş. Rechner'in kitapları gemi yapımından ya da gökbilimden söz etmiyormuş. Sihirler ve büyülerle, iksir ve zehir reçeteleriyle, astroloji hesapları ve karanlık esrarlarla doluymuş. Bu yüzden İdilya ordusu Rechner'in şatosuna yaklaştığında, yollarını kesen bir düşman ordusuyla değil, birkaç metre genişlikte ve yükseklikte kocaman bir alev duvarıyla karşılaşmışlar. Çatırdayan bu kızgın ateş, yolun üstünden öylesine yükseliyor, sanki yalnızca havayla besleniyormuş. Daha önce böyle acayip bir şeyi gören olmamışmış hiç.

İdilyalı komutanlar önce bekle emri vermişler. Her ateş önünde sonunda söner diye düşünmüşler. Ancak saatlerce bekledikten sonra bile alevlerin hiç azalmadığını görmüş herkes. Suyla söndürme girişimlerinin her biri, ateşin, Jayden'ın olası kurtarıcılarını tehdit eder biçimde büyüyüp yayılmasına neden olmuş. Kraliçelerini kurtarmaya azimli ordu, çaresizlik içinde günlerce orada kalakalmış.

Sonunda, erzaklar bitmeye yüz tutup ateş hiçbir sönme belirtisi göstermeyince, İdilyalılar yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmışlar. Çadırlarını toplayıp isteksizce ülkelerinin yolunu tutmuşlar.

Askerler geri döndüklerinde, İdilya'daki herkes alev duvarından haberdar olmuş ve Zümrüt Kraliçe'nin yitirildiğini anlamış. İdilyalılar gerçekçi insanlarmış; yaşamın devam etmek zorunda olduğunu, krallığın bir yöneticiye gereksindiğini bildikleri için, kısa bir süre sonra Kira'yı kraliçe ilan edip tahta oturtmuşlar. Jayden'ın başarılı işlerini sürdürmeye azimli olan Kira, yüreği kan ağlasa da, ablasının yaptıklarını aynen yinelemiş: Eskisi kadar büyük istekle olmasa da, bütün çocuklar okula gönderilmiş, bilim adamlarıyla sanatçılar yoğun çalışmalara dalmış ve her yerde şiirler okunmaya başlamış.

Peki, ya Jayden'a ne olmuş? Jayden, Rechner'in garip ve uğursuz şatosunda hapismiş. Bu şatonun yapımına Rechner'in ağabeyinin ölümünden hemen

sonra başlanmış ve dört hafta gibi kısa bir sürede bitirilivermiş. Rechner'in inşaat tekniği bilgisi tartışma götürmezmiş. Tek bir laf olsun edilmemiş; ama, yeni kraliyet şatosunun yapımında çalışan bütün işçiler, son tuğlanın harcı konduktan sonra tuhaf bir biçimde ortadan yok oluvermişler.

Şatonun on iki gümüş kulesi varmış; bunların kimisi bulutlara değecek kadar yüksekmiş. Kraliyet daireleri sanki bitimsizce birbiri ardına uzanan, kocaman boş salonlardan oluşuyormuş. Duvarlarda çok az pencere varmış ve Rechner alev ışığından hoşlanmıyormuş. Dolayısıyla, şato sürekli bir loşluk içindeymiş ve çoğunlukla uşakların oluşturduğu sakinleri odadan odaya ruh gibi seğirmekteymişler. Ne zaman bir ses duysalar titriyorlarmış, çünkü herkes şatonun sahibinin kendisini çağırmasından korkuyormuş. Rechner'i memnun edemeyenler acımasızca cezalandırılıyormuş.

Yerin altında birinden ötekine geçilen, dört yüz mahzenli bir zindan varmış. Büyücü, Jayden'ın en dipteki mahzene konulmasını emretmiş. Burası o kadar derindeymiş ki, buraya düşme bahtsızlığına uğrayan biri için dış dünya gerçekliğini yitirirmiş. Mahzen, tavana asılı bir yağ kandilinin zayıf ışığıyla aydınlanmaktaymış. Bütün duvarlar örümcek ve kirkayak kaynıyormuş.

Jayden, kollarının ve gözlerinin bağları çözülür

çözülmez soğuk taş zeminin üstüne yığılivermiş. Korkudan bitkin bir halde, kendisini tutsak alanın ona acımayacağını biliyor, ama krallığı için kaygılanıyor ve kimsenin boşuna peşinden gelmeyeceğini umuyormuş. Rechner'in herhangi bir kurtarma girişimine olanak tanımayacağını tahmin edebiliyormuş. Bu tahmininde de pek yanılmıyormuş.

Birkaç dakika sonra Jayden mahzene göz gezdirmiş ve gözleri yarı karanlığa alışınca, birisi önünde, diğeri arkasında iki ahşap kapı fark etmiş. Önündeki kapı yarı aralıkmış ve ardından hafif bir ışık sızıyormuş. Birdenbire bir anahtarın kilitte döndüğünü duymuş. Jayden'ın arkasındaki kapı ağır ağır açılmaya başlamış. Eşikte cüsseli biri belirmiş. Jayden, Kral Rechner'i hemen tanımış.

Büyücü, Jayden'a doğru iki adım atıp durmuş ve tutsağına doğru eğilerek, tekdüze bir sesle konuşmaya başlamış:

Kapatıldın işte Rechner'in zindanına:
Hepsi hepsi dört yüz mahzen.
(Çok büyüktür şatom,
oysa ufakcıksın sen.)
İki yol açık sana,
ikisi de çok farklı birbirinden.
İlki hemen evlenmek benimle,
çok daha iyi günler görürsün böylece.

Öteki hiç değmez zamanına;
o kadar boşuna bir çaba,
hem tehlikeli, hem çok zor,
aradığını bulamazsın nasılsa.
Hapisten kurtulmak için gereken,
geçmek tek tek her bir mahzenden.
Her kapıda bir canavar bekler seni, zavallı kız!
Geçmene izin vermez, kalırsa sorduğu soru yanıtsız,
ki, çözüm bekleyen bir bilmece olur hep bu.
Bulmacalar çatlatacak beynini,
taşıyamayacaksın bütün bu yükleri!
Kâğıda yazılmalı çözümler
ve zebanilerime verilmeli.
Böyle yürür işler zindanımda,
kuralları yazan Rechner'in eli.
Ama görürsen ışığı, dostum,
ve kararını değiştirmek istersen,
senindir kalbim, tahtım ve tacım,
o zaman çok cömert olabilirim ben.

Jayden mahzenin bir köşesinde bir tomar kâğıt bulunduğunu fark etmiş. Üstünde de birkaç kurşunkalem duruyormuş. Onun en sevdiği şeyin problem çözmek olduğundan Rechner'in haberi yokmuş anlaşılan. Jayden, eğer kral doğru söylüyorsa, o zaman, ister dört yüz, ister dört bin mahzen olsun, buradan çıkış yolunu bulmak için elinden geleni yapmaya

karar vermiş.

Jayden büyücüye nefret dolu bir bakış fırlatarak seçimini açıkça belli etmiş. Rechner omuzlarını silkip arkasını dönmüş, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce Jayden'a son bir kez daha bakmış. Zümrüt Kraliçe hemen kâğıt yığınına gidip, bir tomar kâğıtla birkaç kalem almış. Kaybedecek zamanı yokmuş. Aralık duran öteki kapıya yönelmiş. Aradan sızan ışık hem korkutucu hem davetkârmış. Bu kapı onun tek şansıymış. Yürüyüp tokmağı çevirmiş.

Gördüğü karşısında tüyleri dikenden dikenden olmuş. Öteki mahzenin yolunu tek gözlü dev bir canavar tutuyormuş. Bedeni mosmor, uzun saçları yemyeşilmiş. Her el ve ayağında onar parmağı varmış. Elinde, kocaman elmasa benzer bir topuzu olan büyük metal bir değnek tutuyormuş.

Jayden bir an için gözlerini kapatıp sonra gene açmış. Şöyle bir aklından geçirmişse de, geri dönmemiş. Orada durup olacakları beklemeye başlamış. Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından tek gözlü yaratığın sesi sanki tepeden geliyormuşçasına gürlemiş. Ancak söyledikleri kendisi kadar korkunç şeyler değilmiş.

Dokuz oğul babasıyım,
hepsi birer tek gözlü canavar.
Tek gözüm hep oğullarımın üzerinde,
oynarken oyuncaklarıyla onlar.
Üç gözlü bir canavar uğradı bir gün,
tüm oğullarını yanında getirdi.
Her konuğun suratında üç patlak göz;
kırpışıp duran bir sürü göz etti!
Canavarların tümünün birden
tam tamına kırk tane gözü vardı.
Bil bakalım, kaçı üç gözlü çocuktu?
Hiç söylemez sayılar yalan.

4 JAYDEN'IN YARDIMCISI

Aleks sayfanın dibine geldiğinde şöyle bir uyarıyla karşılaştı: "Jayden'ın bu problemi çözmesine yardım et ve sonra sayfayı çevir."

"Ben matematikten anlamam!" diye söylendi Aleks. Sabırsızlıkla maceranın devamını okumak için yanıtı bulmadan sayfayı çevirmek istedi. Ama sayfa çevrilmiyordu; ne kadar zorlanırsa zorlansın bir sonrakine tutkallanmış gibiydi. Hatta, kitabın geri kalan sayfalarının hepsi sımsıkı birbirine yapışmıştı. Aleks kitabı salladı, baş aşağı çevirdi, hatta sayfaların arasına üfledi. Hiçbirinin yararı olmadı.

Aleks öfkeyle kitabı masasının üstüne fırlattı. Neydi bu, kötü bir şaka mı? Hani, şu sözde sihirbazlık araçları satan dükkânlardaki, diş karartan "diş macunu" gibi aldatmacalardan biri miydi ne? Aleks güldü. "Sihirbazlık ha!" dedi ve sonra, heyecanlanmaya başlayarak, "Sihirbazlık..." diye soludu.

Yavaşça uzanıp kitabı yeniden eline aldı. Olabilir miydi? Daha birkaç gün önce bizzat kendisi sihirli bir kalem kullanmış olmasa buna asla inanmazdı.

Sihirli kalem! Ah, şimdi elinde olsaydı, Jayden'i kurtarmak için hiç gözünü kırpmadan en dibine kadar kullanırdı onu. Ama kalem olmadan, değil dört yüz tanesini ilk bilmeceyi bile asla çözemezdi. Sihirli kalem olmayınca, Aleks'in eli kolu bağlıydı ve Jayden da kötü bir kadere mahkûmdu.

Aleks, tek gözlü, korkunç canavarla karşı karşıya kalmış Jayden'ın resmini iyice inceledi. Zümrüt Kraliçe'ye o kadar acıdı ki, bir türlü kitabı kapatamadı. Bilmeceyi çözmek için kafasını patlatsa mıydı acaba? Kaybedecek bir şeyi yoktu ki; üstelik, bütün bir gece vardı önünde. En sonunda Aleks bir deste kâğıtla sıradan bir sarı kalem ve bir silgi aldı eline.

Yirmi dakika sonra, masasının çevresi buruşturulup yere atılmış kâğıtlarla dolmuştu. Aleks kendini maraton koşmuş gibi hissediyor, işler iyi gitmiyordu. Ümitsizlik içinde gözlerini resme dikti. Bakışları canavarın el ve ayaklarına takıldı: Her birinde onar parmak. Bu kadar parmakla matematik hesabı yapmak kolay olurdu... Hepsi kırk taneydi –bilmecedeki gözlerin toplamı kadar. Aleks, laf olsun diye, elmas topuzlu değneği tutan parmakların sayısını toplamdan çıkardı. 40 eksi 10. Sayılar neon ışıklar gibi beyninde çakınca, birdenbire nereden başlayacağını anlayıverdi. Temiz bir kâğıda şunları yazdı:

Toplam 40 göz var. Bu gözlerin kaçının konuklara ait olduğunu bulmak için, tek gözlü ev sahibi ailesinin göz sayısını 40'tan çıkarmak gerekir. Tek gözlü bir baba ve tek gözlü 9 oğlan olduğuna göre, hepsi 10 göz eder. Öyleyse, 40 - 10 = 30 göz. Konukların toplam 30 gözü var. Her biri 3 gözlü ise, 30'u 3'e bölmek gerekir. Bu da 10 konuk eder. Bunların biri üç gözlü baba: 10 - 1 = 9. Üç gözlü 9 çocuk var.

Aleks bulduğu çözümü yazdıktan sonra sayfayı bir daha çevirmeyi denedi. Olmuştu! Jayden'ın tek gözlü canavara bir kâğıt uzatan resmini gördü. Canavarın arkasındaki kapı açılıyordu. Aleks müthiş bir heyecan içindeydi. Başarmıştı, hem de tek başına!

Ardından, Jayden'ın elindeki kâğıda iyice baktı ve saçlarını diken diken eden bir şey fark etti. Kâğıttaki yanıt onunkinin aynısı olduğu gibi, Aleks'in çözümünün tıpatıp kopyasıydı: Aynı sözcükler, aynı el yazısı, aynı düzen. Hatta, Aleks'in kâğıdının sağ üst köşesindeki bir lekenin aynısı Jayden'ınkinde de vardı.

Olacak şey değildi! Aleks bu inanılmaz olaylara bir yanıt ararcasına gözlerini odasında gezdirdi. Ancak yatağı, dolabı ve kitaplığından başka bir şey göremedi. Hiçbir yerde en ufak bir sihir belirtisi yoktu.

Aleks, bir biçimde kendi dünyasıyla bağlantılı, yazarı belirsiz bu gizemli kitabın bir sonraki sayfasıyla baş başa, yapayalnızdı!

Bütün bunların açıklaması her ne olursa olsun, Aleks bir tek şeyden çok emindi: Rechner'in Jayden'ı evliliğe zorlamasını engellemek için elinden ne geliyorsa yapmalıydı. Zümrüt Kraliçe'nin aydınlık şatosu ve geride bıraktıkları üzerine okuduklarından sonra, Jayden'ı hayatının geri kalanında Rechner'in karanlık dünyasında yaşarken düşünemiyordu. Bütün bunları aklından geçirirken kapısına vuruldu ve annesinin sesini duydu: "Artık ışıklar kapansın. Dişlerini fırçalamayı unutma."

Aleks ertesi gün okulda Sam'le konuşmaya çalıştı. Her şey için gerçekten ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Ama en çok istediği ona kitaptan söz etmekti. Sam'in, *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı öğrenir öğrenmez onu affedeceğinden emindi. Ne var ki, Sam hâlâ Aleks'ten kaçar gibiydi ve çeşmenin orada karşılaştıkları tek seferde hızla uzaklaştı.

İyi ki, Vanessa vardı. Aleks öğle tatilinde anlayışlı arkadaşını arandı. Baştan sona okuduklarını ve yaptıklarını anlatan Aleks'i merakla dinledi Vanessa.

"Peki, İdilyalı askerler niçin itfaiyeci giysileri giyerek alevleri yarıp geçmemişler?" diye heyecanla sordu. "Ya da birbirlerini teker teker ateşin üstünden fırlatacak bir mancınık kullanabilirlerdi..."

"Kim bilir?" diye yanıtladı Aleks. "Ama önemli olan bu değil. Önemli olan şu ki, ben bu işin içindeyim ve sen de olabilirsin. Birlikte bütün o bilmeceleri çözme şansımız çok daha fazla olur."

"Ciddi misin? Bu akşam sana gelebilir miyim?"

İkisi hemen bir plan yaptılar. O akşam, tatlı tabakları kaldırıldıktan sonra Aleks odasına koştu. Ev ödevini henüz bitirmişti ki, kapı çalındı. Vanessa'yla Aleks birbirlerine sırdaş bakışlar atarak hızla merdivenleri çıkıp, doğruca Aleks'in kitaplığına yöneldiler. Vanessa kitabın kapağını görür görmez bağırdı: "İnanamıyorum! Gümüş şatonun senin kaleminin tepesindekinin aynısı olduğunu söylememiştin bana!"

Aleks baktı. "Dün gece o kadar tanıdık gelmesinin nedeni buymuş demek!" dedi.

Aleks, Vanessa'nın Jayden'ın İdilya'daki yaşamını ve Rechner tarafından kaçırılışını okumasını bekledi. Sonra ona ilk bilmeceye kendi yazdığı çözümü ve Jayden'ın elindekinin bunun aynısı olduğunu gösterdi.

İnanılmaz şeylerle karşılaştıkça, "Hayret verici..." diye mırıldanıp duruyordu Vanessa.

Artık Rechner'in zindanındaki ikinci mahzene yönelmenin zamanı gelmişti. Jayden'ın yolunu kuş ayaklı, ayıya benzeyen bir gardiyan kesmişti. Bir ayağı flamingolar gibi havaya kalkmış duruyordu. Yaratığın boynunda, ucunda madalyon asılı, ağır bir

altın zincir vardı. Bilmecesi şöyleydi:

Yumulurum kirazlara yumuşacık ve sulu
-en sevdiğim tıkınma bu.
Aklınızda olsun: Şu anda ağırlığım tam beş yüz kilo.
Yeni bitirdim akşam yemeğimi. Ne kiraz ziyafetiydi ama!
Ölçüyü kaçırdım galiba -biraz oburumdur da.
Yemekten önce daha ince ve zayıf bir ayıydım:
Yalnızca dört yüz elli kilo. Yemin ederim, doğru bu!
Her bir nefis kiraz on gram geliyor -ne fazla ne az.
Say bakalım yediğim kirazları.
Tam söyle ama; tahmin sayılmaz.

"Sen başlasan, Ness," dedi Aleks, ona bir kalem uzatarak.

"Bir bakalım." Vanessa bilmeceye bir daha baktı. "Hayvan yemekten önce 450, sonra 500 kilo geliyormuş. Demek ki, 50 kilo kiraz yemiş. Ama kirazların ağırlığı gram cinsinden verilmiş. Bir kiloda kaç gram olduğunu bulmamız gerek."

"Bunu nerden bulacağız?" diye kaygıyla sordu Aleks.

Vanessa okul çantasından küçük bir plastik kart çıkarıp masanın üstüne koydu. "Bu bir uzunluk ve ağırlık ölçüleri tablosu; dünyanın en kullanışlı şeyi," diye açıkladı. "Bir metrenin kaç santimetre, bir kilogramın kaç gram falan olduğunu buradan bulabilirsin.

Bunu bana annem verdi, hep çantamda taşırım."

"Şahane," dedi Aleks, kartı inceleyerek. "Bakalım. Bir kilo, hmm, 1000 grammış. 50 kere 1000 ise..." Kaşlarını çattı. "... 50 000 mi?"

"Evet!" dedi Vanessa başıyla onaylayarak. "Şimdi de, kaç kirazın 50 000 gram ettiğini bulmamız gerek. Kirazların tanesi 10 gram olduğuna göre, 50 000'i 10'a böldük mü 5000 eder."

"Obur yaratık 5000 kiraz yemiş!" dedi Aleks hayretle. "Ölçüyü kaçırdım demesine şaşmamalı." Sayfayı çevirmek için uzandı.

"Dur!" dedi Vanessa. "Bir şey denemek istiyorum." Çözümlerinin tam altına bir çöp adam çizip kitabın sayfasını öyle çevirdi. "Vay canına!" diye bağırdı.

Jayden'ın kuş-ayı yaratığa uzattığı kâğıttaki çözümün altında aynı çöp adam vardı. Aleks'le Vanessa tek laf etmeden bakıştılar bir an. Ardından, gülüşerek birbirlerinin avuçlarına vurup, yine Rechner'in şatosuna döndüler. Vanessa'nın eve dönme saati gelene kadar da ara vermediler.

Haftanın sonraki her gecesinde bir mahzenden ötekine geçtiler. Heyecan giderek artarken Vanessa'yla Aleks endişelenmekten alıkoyamıyorlardı kendilerini. Jayden'ın özgürlüğü onların elindeydi ve bu, iki çocuk için çok büyük bir sorumluluktu.

"Belki de, annenle babana ya da Bayan Lund'a

anlatmalıyız," diye gönülsüzce önerdi Vanessa.

"Şöyle bir konuşmayı gözünün önüne getirsene, Ness: 'Annecim, babacım, içindeki bilmeceleri çözmedikçe sayfaları çevrilmeyen bir kitabım var...' Ne diyeceklerini adım gibi biliyorum: 'Yine kütüphaneden bir büyücülük hikâyesi mi aldın, Al? İlginç bir şeye benziyor. Ödevini bitirdin mi sen?'

"Ya da onlara kitabı gösterecek olsam, onu asla bana bırakmazlar," diye devam etti Aleks. "Uzaklarda bir yerdeki laboratuvar önlüklü adamlara kitabı kesip biçtirirler. Bu da hepimiz için işin sonu demek olur."

Aleks'in, sihirli kalemi olmadan gireceği ikinci matematik sınavından önceki pazar günüydü. Geçen haftaki sınav bir felaket olmuş; buna hem Aleks'in annesi ve babası hem de Bayan Lund çok şaşmışlardı. Ancak, herkesin kötü bir günü olabileceğine karar vermişlerdi sonunda. Gelecek sınavda daha iyi sonuç alması koşuluyla Waconda Kampı anlaşması hâlâ geçerliliğini koruyordu. Onun için, Vanessa gelmeden önce Aleks sınıfta tuttuğu matematik notlarının üstünden geçti. Bazı şeyler eskisine oranla daha anlaşılır geliyordu şimdi. Ama Aleks gene de çok huzursuzdu.

"Selam, Al!" dedi Vanessa, her zamanki canlılığıyla odaya girerken. "Hazır mısın?"

"Elbette. Haydi, başlayalım," diyerek kitabı açtı Aleks. Önlerindeki sayfada Jayden'ın yolunu beş

kafalı bir canavar kesmişti. Her kafanın suratında başka bir ifade vardı. Biri kaşlarını çatmış; diğeri şaşırmış; üçüncüsü gülümserken, dördüncüsü mahmur; konuşan beşinci ise çok ciddiydi ve şöyle dedi:

Yığınla saç var başlarımda,
taramaya yetmez zamanım.
Her baştaki saçı taradığımda,
anam babamdan bir onluk kazanırım.
Ancak, her baş taranmalı sırasıyla,
bir, iki, üç, dört, beş diye mutlaka.
Anam der ki, düzen hiç şaşmamalı,
her iyi canavar bu hedefe erişmeye çabalamalı.
Gururla söylemeliyim ki, şimdi kazandığım
tam tamına hakkıyla on iki dolar.
Söyle bakalım, kaç kez taramışım,
her bir kafamdaki saç yumağını?

"On iki dolarda kaç onluk var ki?" diye sordu Vanessa.

"Bir dolar 10 onluk eder. 10 kere 12 de 120 yapar," diye hiç düşünmeden yanıtladı Aleks. Para hesabını iyi bilirdi.

"Şimdi de bunu, nöbetçinin kafa toplamına bölelim," dedi Vanessa. "120 bölü 5 eşittir 24," diye bir şeyler karaladı.

"Demek ki, her bir kafa yirmi dörder kere taran-

mış," dedi Aleks. "Bu çocuk oyuncağı!"

Artık ertesi günkü sınav o kadar korkutucu görünmüyordu. Sayfayı çevirdiler ve her zamanki gibi, Jayden'ın yanıtı Vanessa'yla Aleks'inkinin aynısıydı. Ellinci bilmeceyi çözene kadar masanın başından kalkmadılar.

Vanessa, eve dönmek üzere çıkarken, "Bence yarınki sınavın iyi geçecek, Aleks," diyerek arkadaşına güven verdi.

Aleks omuzlarını silkip el sallamakla yetindi. Aklı pazartesi sınavında değil, Jayden'da ve onun katettiği yoldaydı. Yatağına yatmadan önce masasının başına gitti. Kitap hâlâ birkaç dakika önce bıraktıkları yerde açık duruyordu. Tam onu kapatıp rafa kaldıracakken birden garip bir şeye takıldı gözü. Jayden'ın şimdi durduğu mahzenin duvarında bir yazı vardı. Sanki taşa kazınmış gibiydi. Aleks son baktığında yazının orada bulunmadığından emindi. Kuşkulu bir şeyler dönüyordu!

İşgüzar kurtarıcılar, kendinize gelin!
Varsa cesaretiniz çözmeye devam edin.
Aman ne soylusunuz! Aman ne gözüpek!
Kahramanlığınız bırakmıyor bende hiç yürek.
Uyarıyorum sizi: Jayden benimdir.
Bu, Rechner'in size son sözleridir.
R.

Her şey göründüğü kadar iyi gitmiyordu demek. Kral, Aleks'le Vanessa'nın Jayden'a yardım ettiğini biliyor, ama gene de Jayden'ın zindandan çıkamayacağından emin görünüyordu.

Aleks yazıyı bir daha okudu. Satır aralarında gizli, çok daha korkutucu bir başka mesaj olduğunu hissediyordu. Ya Rechner, Jayden'a bir şey yapacak olursa? Ya da Vanessa'yla ona?

Aleks, saçmalamayı bırak diye kendi kendine söylenerek kitabı yerine koydu. Rechner yalnızca bir kitap karakteriydi ve Vanessa'yla ikisiyse gerçek dünyada güvendeydiler. Tehlikede olan biri varsa, o Jayden'dı. Şu açıktı: Ne olursa olsun, Jayden yoluna devam etmeliydi. Daha hızlı çalışmaları gerekecekti.

Uykuya dalmak üzereyken Aleks'in aklına Sam geldi. Belki de üçüncü bir kurtarıcı getirmenin zamanı gelmişti artık...

5 MESAj

Ertesi sabah, Aleks otobüste Vanessa'nın yanına oturur oturmaz konuşmaya başladı. Son mahzenin duvarındaki tehdidi anlatmayı bitirdiğinde, Vanessa başını salladı.

"Her şeyin fazlasıyla iyi gittiğinin farkındaydım zaten," dedi. "Ne yapacak dersin?"

"Hiçbir fikrim yok, ama her şeye hazırlıklı olmalıyız."

"Biliyor musun, Sam de aramızda olsaydı iyi olurdu," diye içini çekti Vanessa. "Biri daha, çok işimize yarardı. Sam de bayağı akıllıdır."

"Ben de aynen bunu düşünüyordum dün gece!" diye coşkuyla bağırdı Aleks. "Ama Sam bana kızgın gibi sanki."

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu Vanessa.

"Yok, Ness. Bu Sam'le benim aramda bir şey. Bugün onunla konuşurum."

Aklı, Jayden, Rechner ve Sam'le meşgul olan Aleks pazartesi sabahı belasını unutmuştu. Sınıfa

girer girmez sıralara dağıtılmış sınav sorusu kâğıtlarını görünce inledi. Rechner mi daha beterdi, yoksa Bayan Lund'un matematik sınavı mı, bilemiyordu. Herkes yerine oturduktan sonra Bayan Lund başlamalarını söyledi. Aleks ilk soruya baktı ve soluğu kesildi. Hemen çevresine bakındı. Bayan Lund sınıfın dibinde, akvaryumdaki balıklara yem veriyor, öteki çocukların hepsi de her pazartesi sabahı olduğu gibi problemlerle boğuşuyorlardı.

Aleks gözlerini yumup ovuşturdu. Birkaç derin soluk alarak *Kraliçeyi Kurtarmak*'a ilişkin her şeyi kafasından atmaya çalıştı. Ama tekrar gözünü açtığında, ilk soru hâlâ şöyleydi:

Yüreğiniz cesur. Aklınız güçlü.
Jayden size çok şey borçlu.
Mutlaka sürmeli onu kurtarma çabası
Kral Rechner'in tehdidine karşı.
Eğer geçebildiyse şimdiye dek elli mahzen
ve daha bir o kadar da varsa önünde,
Son kapıya ulaşıncaya dek
sizce günde kaç tane geçmesi gerek?
Günlük bir sayı tutturmalı,
bir saat gibi bu hiç şaşmamalı.
Beş haftadır Jayden'ın kalan zamanı
kalenin kilidini bu sürede kırmalı.

Monoculus

Geçen haftalarda başına gelen bütün o inanılmaz olaylara karşın, Aleks hâlâ gördüklerine inanamıyordu. Bayan Lund alışılmadık matematik problemleriyle ünlüydü. Sık sık Aleks'i bile gülümsetirdi bunlar. Ama bu kendisine yönelik kişisel bir mesajdı! Monoculus kimdi ve Rechner'in tehdidini nereden biliyordu?

Aleks bu sınavdan korkması gerektiğini unutuverdi. Buna zamanı yoktu. Jayden beş hafta içinde zindandan çıkmak zorundaydı ve buna yetişebilmek için günde kaç mahzen geçmeleri gerektiğini hesaplamak hayati önem taşıyordu. Yavaş yavaş, problemin her sözcüğünü yinelerken, çözüm aklında şekillenmeye başladı.

Rechner'in zindanında 400 mahzen var. 50 mahzen geçildiğine göre, geriye 350 kalıyor. Bunları geçmek için 5 haftamız var. Bir hafta 7 gün: 5 kere 7 eşittir 35. Geriye kalan mahzenleri geçmek için 35 günümüz var. 350 bölü 35 eşittir 10.

Aleks durdu. Yanıt günde on mahzendi. Tartışılacak bir yanı yoktu bunun. Ama niye beş hafta? Vanessa'yla birlikte bunu daha sonra araştırmalıydılar. Şimdi sınavın gerisi önünde onu bekliyordu.

Aleks, Monoculus'un bilmecesini çözmüş ol-

manın sarhoşluğu içinde hevesle öteki sorulara geçti. Bunlar açıkça Bayan Lund'a aittiler –biraz komik, ama kesinlikle normal. Aleks sınavı zamanında bitirdi. Kâğıdını teslim ederken önündeki oğlana fısıldadı, "John, ilk sorunun yanıtını kaç buldun?"

"On," diye fısıldadı arkadaşı.

"On ne?" diye sordu Aleks. Bayan Lund kaşlarını çatmış ona bakıyordu, ama Aleks'in bilmesi gerekiyordu.

John ona tuhaf bir bakış attı. "On mekik, tabii ki," diye yanıtladı.

Demek, Aleks'in ilk sorusu ona göre *tasarlanmıştı*. Bayan Lund kâğıdını okurken ne olacaktı acaba?

Öğle tatilinde Aleks sınav sorusunu Vanessa'ya anlattı. "Altında Monoculus'un imzası vardı," diye bitirdi sözünü. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Böyle bir ismi duymuş olsaydım unutmazdım."

"Ben de. Ama her kimse, artık birinin daha Jayden'dan yana olduğunu biliyoruz. Üstelik, bizim ne yaptığımızın farkında olan biri. Bu iyi bir şey... herhalde."

"Elbette öyle, Al," dedi Vanessa, gayet emin bir sesle. "Monoculus o sınav sorusunu nasıl değiştirmiş merak ediyorum. Hem, Jayden niye beş hafta içinde kaleden çıkmak zorunda ki?"

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Aleks,

sandviç paketini açarken. Yemekhane bir şeyler yiyen, gülen ve tamamen normal davranan çocuklarla doluydu. Onlar için inanılmaz olaylar yoktu; koca zindanın birindeki esir, tehlikeli bir büyücü, canavar gardiyanlar, sınav soruları içinde gizli mesajlar yoktu. Oysa, neyin tehlikede olduğunu bir bilselerdi!

O sırada Aleks'le Vanessa, Sam'in sesini duydular: "Hey, ikinizden birinde salam var mı? Değiş tokuş yapmak istiyorum."

"Bende var," diyerek bir iskemle çekti Vanessa. Aleks, büyük bir rahatlık hissiyle Sam'e sırıttı. Ama utancından ağzını açıp bir şey söyleyemedi.

Söylemesi de gerekmedi. Sam buzları eritti.

"Bilin bakalım ne oldu?" dedi. "Bu yaz kampa gidiyorum."

"Hangisine?" diye sordu Vanessa.

"Waconda. Geçen yıl kuzenim gitti ve acayip eğlendi."

"Vay, ben de aynı kampa gidiyorum!" diye yanıtladı Vanessa. "Şahane bu!"

"Ben de!" diye coşkuyla bağırdı Aleks. "Yani, matematikten zayıf almazsam eğer. İşte ben de bu yüzden–" Devam edemedi. Kalemden söz ederek o anın tadını kaçırmak istemiyordu.

"Siz yelkenli kullanmayı biliyor musunuz?" diye sordu Sam. "Waconda'da bunu öğretiyorlarmış diye duydum. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sam hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. O, günlük gezileri ve kamp ateşlerini anlatırken, Aleks'in aklı arkadaşının sihirli kalemi unutup unutmadığındaydı.

Sonra sıra en önemli şeye geldi: Sam'e Jayden'dan ve sihirli kitaptan söz etmeye. Aleks'le Vanessa, çözmüş oldukları bazı bilmeceleri anlatırken heyecandan birbirlerinin sözünü kesip durdular. Sam en çok tek ve üç gözlü canavarların bir arada olanından hoşlanmıştı. Kitabın nasıl işlediğini anlatmak öğle tatilinin tamamını aldı. Sam'e Rechner'in tehdidinden de söz ettiler. Ama o bunların hiçbirine şaşırmış görünmüyordu. Belki de, sihirli kalemi hiç unutmamıştı.

"Sam, Jayden'ı kurtarmak için yardımına ihtiyacımız var gerçekten," diye bitirdi Vanessa. "Bazı bilmeceler çok zor."

"Bu tam bana göre bir iş gibi gözüküyor!" diye yanıtladı Sam. "Bu akşam 6:30 dolayında gelebilirim. Uygun mu?"

Bunun üzerine Aleks yutkundu ve bütün gücünü toplayarak, "Sam... üstümden atmam gereken bir yük var," dedi.

"Devam et, ama dikkatli ol ayağıma düşürme," diye güldü Sam.

"Sihirli kalemi çabucak tükenmesin diye saklamıştım," diye kekeledi Aleks.

"O kadarını tahmin etmiştim," dedi Sam ve çikolata paketini açtı. "Onun için o kadar öfkelendim zaten. Açıkça söyleseydin sorun yoktu. Sinsice davranışlara katlanamıyorum hiç. Bir parça alır mısın?"

"Ama hepsi bu kadar değil," diye devam etti Aleks, küçük bir parça çikolata alarak. "Sonra onu gerçekten kaybettim ve sana anlatmak istedim..."

"Boş ver, Al," dedi Sam umursamazca. "Hepimiz aptalca şeyler yapıyoruz bazen. Ben de aşırı tepki gösterdim herhalde."

"Ellerimizi birleştirelim," dedi Aleks, elini Sam'e doğru uzatarak. Yemek masasının üstünde üç el birleşti. Sorun kapanmıştı.

Okul bittiğinde, üç arkadaş otobüste yan yana oturdular. Yeniden hep birlikte olmak güzel bir duyguydu.

"Sam, bir şey daha var," dedi Aleks otobüs hareket edince. "Bu gece ve beş hafta boyunca her gece çok çalışmamız gerek."

"Nasıl yani? Niye beş hafta?" diye sordu Sam.

Aleks ona o sabah girdiği sınavı anlattı. "Geçen hafta Ness'le ben elli mahzen geçtik. Ama şimdi, bu Monoculus'a göre, hızımızı günde on mahzene çıkarmamız gerekiyor. Bu da haftada yetmiş mahzen eder."

"Sanırım okul bitmeden tamamlanması gerekiyor," dedi Sam.

Aleks'le Vanessa bakıştılar; Vanessa elini alnına vurdu.

"Bak şimdi, biz bunu niye düşünemedik?" diye heyecanla bağırdı. "Sen bir dâhisin, Sam!"

Sam omuzlarını silkti. "Eh, bu Monoculus her kimse," dedi, "çok ilginç biri, çünkü okulun ne kadar sürdüğünü ve sonra bizlerin buradan ayrılacağımızı biliyor. Amma acayip..."

O akşam yemekte Aleks evdekilere son matematik sınavını gururla gösterdi.

"Şu Vanessa'ya teşekkür etmeliyim," dedi annesi. Aleks, Vanessa'nın ona ders vermek için geldiğini söylemişti ailesine.

"Vanessa, ha?" diye alay etti Aleks'in ağabeyi Nolan. "Sanırım onun için bir süredir Sam'i göremiyoruz."

"Öyle bir şey yok!" diye itiraz etti Aleks. "Sam'le aramda küçük bir anlaşmazlık olmuştu, ama artık düzeldi. Vanessa onun da arkadaşı –hem, ikisi de bu yaz Waconda Kampı'na gidiyorlar. İnanılmaz, değil mi? Sam yelkenliye binmek için sabırsızlanıyor, ama ben daha çok sukayağıyla ilgiliyim..."

Bunun üzerine Nolan, Aleks'e kamp hayatı üzerine çeşitli öğütler vermeye başladı ve Sam'le Vanessa geldiklerinde Aleks'in korktuğu türden utandırıcı yorumlarda bulunmadı.

Aleks'in odasına girer girmez Sam artık kendini

tutamadı.

"Nerede? Gösterin onu, lütfen!" diye yalvardı gözleriye odanın her köşesini tararken. Kitabı görüp içine bakınca, o kadar heyecanlandı ki, ikide bir, "Harika!", "Muazzam!", "Olamaz!" diye bağırarak sandalyesinden sıçrayıp durdu.

"Yavaş ol," diye onu susturdu Vanessa. "Herkes onu görsün mü istiyorsun?"

"Elimde değil," diye fısıldadı Sam. "Tahmin ettiğimden daha müthiş!"

Artık ciddileşip bir sonraki bilmeceyi çözmeye gelmişti sıra. Jayden'ı bir gece önce bıraktıkları elli birinci mahzendeydiler. Bu kez şen görünümlü, tavşan ayaklı bir nöbetçi vardı önlerinde. Bedeni insandı: Yakasına çiçek takılı bir smokin ceketi vardı üstünde. Jayden'a şu bilmeceyi verdi:

Bir zamanlar bir kale yaptı Kral Rechner. Kullandı her sihirli hileyi,
Oturttu kalesinin heybetli duvarlarına on iki tane gümüş kuleyi.
Her biri daha yüksek bir öncekinden, daha eşsiz birbirinden.
İşte, senin için ulu bir problem; çöz bakalım çözebilirsen.
En küçük kule yirmi metre; ikincisi beş metre daha fazla.
Üçüncüsünün yüksekliği otuz beş, ardından kule dördü sırala.
Kocamandır o: Tam elli beş metre. Öyleyse, söyle bakalım bana:
On ikincinin yüksekliği kaç metre? Fazla düşünmeden ulaş yanıta.

"Düşünmeden zor ulaşırsın," diye iç geçirdi

Aleks. "Bu şimdiye kadarkilerin en zoru." Ardından ötekilere döndü: "Fikri olan var mı?"

"Bu beni aşar," dedi Vanessa. "Haydi, bir daha okuyalım."

Dört kere okudular ve birden Sam, "Nerden başlayacağımızı buldum galiba," dedi. "1'den 4'e kadarki kulelerin nasıl bir düzenle artış gösterdiklerine bakalım. Bunu anlarsak, aynı düzeni sürdürerek 12. kuleye kadar gideriz."

"Kurtarıcımız Sam," dedi Vanessa. "Pekâlâ. İlk kule 20 metre, ikinci 25, üçüncü 35 ve dördüncü ise 55. İlk fark beş, sonra 10, sonra 20–"

"İkiye katlanarak gidiyor!" diye bağırdı Aleks. "Beşinci kule dördüncüden 40 metre yüksek olacak!"

"En iyisi bir çizelge yapalım, yoksa on ikiye gelene kadar karıştırırız," dedi Sam.

Şöyle yazdılar:

1. Kule: 20 metre
2. Kule: 25
3. Kule: 35
4. Kule: 55
5. Kule: 55 + 40 = 95
6. Kule: 40 x 2 = 80 →95 + 80 = 175
7. Kule: 80 x 2 = 160 →175 + 160 = 335
8. Kule: 160 x 2 = 320 →335 + 320 = 655
9. Kule: 320 x 2 = 640 →655 + 640 = 1.295
10. Kule: 640 x 2 = 1.280→1.295 + 1.280 = 2.575

11. Kule: 1.280 x 2 = 2.560 → 2.575 + 2.560 = 5.135
12. Kule: 2.560 x 2 = 5.120 → 5.135 + 5.120
= 10.255 metre!

"On ikinci kule 10.255 metre yüksekliğinde!" diye coşkuyla bağırdı Aleks. "Çak, beş parmak!"

"Çak, on bin iki yüz elli beş!" diye gülen Sam avcunu Aleks'le Vanessa'nın avuçlarına çaktı.

Ne var ki, kutlamayı çok uzatamadılar. O akşam dokuz bilmece daha çözmeleri gerekiyordu. Jayden onlara güveniyordu. Sayfayı çevirme zamanı gelmişti.

6 KÂĞIT YOLU

Üç arkadaş elli sekizinci mahzende çok kötü bir durumla karşılaştılar. Jayden, üstünde tenis giysileri, başında melon şapka olan, kaplumbağa kafalı, tuhaf bir nöbetçinin karşısında duruyordu. Ama artık elinde kâğıt yoktu: Hepsini tüketmişti! Elinde kalan kalem de bitmek üzereydi. Oysa Rechner, bu zindanda yalnızca yazılı yanıtların kapıları açabileceğini söylemişti. Şimdi ne yapacaktı Jayden? Çaresizlik içindeydi; hatta gözlerinde yaşlar birikmiş gibiydi. Bütün emekler boşa mı gitmişti? Derken, çocuklar, yardım isteyen bakışlar attığını fark ettiler Jayden'ın... hem de onlara! Bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

"Kitabın arasına biraz kâğıt koyup kapasak?" diye önerdi Sam.

Bunu yapıp birkaç dakika beklediler. Ama kitabı tekrar açtıklarında koydukları kâğıtlar aynı yerde duruyordu. Mahzende de hiçbir değişiklik yoktu. Jayden'ın elleri hâlâ boştu ve kraliçe çaresizliğini koruyordu.

"İlk mahzendeki kâğıt tomarını hatırlıyor mu-

sunuz?" dedi Aleks. "Jayden'ın bir koşu oraya gidip kâğıt almasını sağlayabilseydik..."

"Sayfaları hızla çevirmeyi denesek?" diye sordu Vanessa.

"Neden olmasın?" dedi Sam. "Kaybedecek bir şeyimiz yok."

Tek gözlü canavarı görene kadar sayfaları geri çevirdiler. İlk mahzene geri dönmüşlerdi, ama bu kez resim farklıydı. Canavar yalnızca tek gözünü Jayden'a dikip ona bakmakla kalmıyor, mahzenin köşesindeki kâğıt tomarına işaret ediyor ve... sırıtıyordu!

"Vay canına, şu işe bak! Tek gözlü yaratık kraliçeye yardım etmek istiyor!" diye coşkuyla bağırdı Vanessa. "Onun kurtulmasını istiyor."

"Acaba..." dedi Aleks nöbetçinin tek gözüne bakarak, ama Sam sayfaları elli sekizinci mahzene doğru çevirmeye başlamıştı bile. Jayden yine kaplumbağa kafalı yaratığın karşısındaydı ve bu kez yüzü sevinçle parlıyordu.

"İşe yaradı!" diye coşkuyla bağırdı Sam. "Ness, sen bir dâhisin!"

Jayden'ın elinde bir sürü kâğıt ve beş yeni kalem vardı. Kaplumbağa nöbetçi biraz sabırsız görünüyordu, sanki bir an önce sorusunu sormak ister gibiydi. İşte, şuydu söyledikleri:

Birçok biraderim var, küçük ve büyük.
Her birimizin arası onar yıl açık.
Hepsinin ortancası benim.
Bakalım ne kadar sendeki akıl, görelim.
En küçük kardeşim on yaşında:
Söyleyebileceğim tek yaş da onunki aslında.
Gerisi zor gelecek korkarım,
onun için iyice dinlemeni öneririm.
Toplayınca hepimizin yaşını,
anlarsın tam bin iki yüz yıl yaşadığımızı.
Kaç yaşındayım dersin ben?
Söyleyiver de lütfen, dinsin gözyaşların birden.

"Bu iş kolaylaşmıyor hiç," diye içini çekti Vanessa. "Ne diyorsun, Sam?"

"Elimizdekilerle başlayalım, bakalım," dedi Sam. Temiz bir kâğıt aldı.

"Pekâlâ," dedi Vanessa. "Hepsinin arası onar yıl ve ilki 10 yaşındaysa, ikinci 20, üçüncü 30 diye gidiyor demektir. Öyleyse, sanırım yaşlarının toplamı olan 1200'e varana kadar onar onar eklemeliyiz."

"Sonunda, kaç kardeş olduğunu anlar, böylece ortancayı bulabiliriz," dedi Aleks.

"Ben de tam böyle düşündüm," dedi Vanessa.

Sam, 10 + 20 + 30 + 40 + 50 + 60 + 70... diye yazmaya başladı. "Elim yoruldu," dedi. "Şunları toplayalım bakalım ne ediyor?" Bir süre sustu, sonra,

"Yalnızca 280 yıl etti... 920 yıl daha var!" dedi.

"Ben devam edeyim," dedi Aleks. "Bir sonraki yaş 80, yani 280 + 80 + 90 + 100 + 110 + 120. Bu yalnızca 780 eder. 1200'e... 420 yıl var daha."

"Ben oradan devam edebilir miyim?" diye sordu Vanessa. "120'den sonra 130 geliyor, sonra 140 ve 150. Yani 780 + 130 + 140 + 150 = 1200. İşte! Gerisi kolay. Topladığımız yaşları sayarsak tamam."

Aleks baştaki onu da hesaba katarak bütün toplamaları saydı. "Toplam on beş yaş," dedi. "Demek hepsi on beş kardeş –on dört artı nöbetçi."

"Nöbetçi de ortanca olduğunu söylüyor," dedi Sam. "Öyleyse, kendisinden küçük ve büyük yedişer kardeşi olması gerek. Demek ki, o... sekizinci!"

"Ve nöbetçi sekizinci kardeşse," dedi Vanessa, "80 yaşında olmalı! Bulduk!"

Ertesi gün, Bayan Lund o gizemli (en azından Aleks için) matematik sınavı kâğıtlarını geri verdi. Aleks'inkini verdiğinde şöyle dedi: "Bu geçen seferkinden çok daha iyi. Kaygılandırmıştın beni."

Aleks notuna baktı: Sekiz. Elbette ki, sihirli kalemle yaptığı sınavlardaki başarıyı yakalayamamıştı, ama her nedense, bu "iyi" onu bütün o "pekiyi"lerin hepsinden daha çok sevindirmişti.

Sonra ilk soruya baktı. Problem değişmişti –artık tümüyle beden egzersizi üzerineydi. Aleks'in yanıtında, beş haftada 350 mekik günde on ediyordu, tıpkı

John'un dediği gibi. Monoculus bunu nasıl yapmıştı acaba?

O akşam Vanessa'yla Sam gelince, üçü birlikte, Aleks'in amcasının Almanya'dan yolladığı bademezmelerini tıkınarak "iyi"yi kutladılar. Bütün şekerlemeler tükenince de çalışmaya koyuldular; başlangıçta işler gayet yolundaydı. Her zaman olduğu gibi, kafa kafaya verince bilmeceler hızla çözülüyor, Jayden da bir mahzenden ötekine geçip duruyordu.

Derken, o günkü paylarına düşen son bilmeceye geldiler. Jayden, bütün öteki nöbetçiler gibi tuhaf, ama gene de dost görünümlü bir canavarla karşı karşıyaydı. Bu, kocaman kırmızı kanatlı ve timsah kuyruklu bir kurttu.

"Bu seferki biraz sevimli sanki," dedi Vanessa.

"Evet, ama ısırabilir," diye dalga geçti Sam.

Bilmeceyi okumaya başladılar:

Matrak bir gezegen şu Üssayılar Ülkesi,
fıkırdak köpük baloncukları kaynaşır üstünde.
Her gün çarpılıp pıtrak gibi çoğalmaktır,
en büyük zevkleri bu baloncukların.
Ne zaman buluşuverse iki tane baloncuk,
hemen başlarlar çarpılıp çoğalmaya.
Kimse ayak uyduramaz bu baloncuklara,
sakın kalkışma derim onlara uymaya.
Başvurmadan hiçbir sihirli hileye,

dört adım atıverdi iki baloncuk birlikte,
bu ikisinden türedi tam altmış beş bin
ve de beş yüz otuz altı.
Üssayılar Ülkesi'nde, iyi ki,
baloncuk yiyen Zıtlar da var.
Onların sayesinde fıkırdak baloncuklar
baş döndürücü sayılara asla ulaşamazlar.
Yoksa çok kısa zamanda
kaplanıverirdi bu gezegenin yüzeyi.
Dev bir baloncuk denizi de
eğlendirmezdi doğrusu hiç kimseyi.
Söyle bakalım, nasıl beceriyor bu işi baloncuklar;
çevirdikleri düzeni nasıl bu kadar matrak tutuyorlar?
İşte sana çözüm için bir ipucu:
Biraz karemsi bir iş bu.

Çocuklar, bir birbirlerine bir bilmeceye baktılar; sonra da gözlerini boşluğa dikip kaldılar.

"Önce 2 baloncuk varken, sonra 65.536 mı olmuş?!" dedi Aleks sonunda.

Sam inledi. "Hiçbir fikrim yok."

"Benim de," diye içini çekti Vanessa.

Suspus, kitaba bakakaldılar. Saatin tiktakları duyuluyordu... Tik tak... tik tak...

"Eh, bunu bu akşam çözemezsek," dedi Vanessa, "üstüne bir uyku çekip, yarın yeniden deneme şansımız var tabii."

"Peki, ya yarın da işin içinden çıkamazsak?" diye sordu Sam. "Monoculus'un ne dediğini unutma: Günde on mahzen. Buna ayak uyduramazsak, okul bitmeden tamamlayamayız. Hepsini çözemeyecek olursak da... Jayden'ın başına gelecekleri biliyorsun."

Gitme vakti gelmişti. Üzgün ve bitkin bir halde vedalaştılar; Aleks odasında yalnız kaldı. Başlarına bu mu gelecekti? O ana kadar çok başarılı olmuşlardı. Mutlaka devam etmenin bir yolunu bulmalıydılar!

Aleks yatağına girdikten sonra saatlerce dönüp durdu. Sonunda uykuya daldıysa da, bir süre sonra gecenin koyu karanlığında uyanıverdi. Saate baktı. Sabahın üçüydü! Tuhaf şey: Aleks normalde sabah yedide çalan saatin acımasız sesini duymadan asla gözlerini açmazdı. Gece yarısının nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Ama işte şimdi, önünde dört saat olduğu halde iyice ayılmıştı.

Yatağından kalkıp, masa lambasını yaktı. *Kraliçeyi Kurtarmak* hâlâ son bilmecenin bulunduğu sayfada açık duruyordu. Aleks her sözcüğü yavaş yavaş bir kez daha okudu, ama yine de bir şey anlamadı. Sonra aklına bir fikir geldi: Belki, ilk mahzende, Jayden'ın yeni kâğıt almasına yardımcı olan nöbetçi bir yol gösterirdi yine.

Bunun üzerine, o sayfaya geri gitti ve hemen gözleri parlayarak gülümsedi. Şimdi tek gözlü canavarın elinde elmas topuzlu değnek yerine, bir balık

kepçesi vardı ve bilmecesi de değişmişti:

Paçavra Danny bir balıkçıydı;
yoksuldu, eskimişti altındaki kayık.
Servet düşleyip durmuştu yaşamı boyunca;
her gün aklında altın dolu bir sandık.
Bir yerden duymuştu ki, eğer bir gün
ağına dolanıp kalırsa bir denizkızı,
Yüklü bir fidye ödemeye
olacaktı hemen razı.

Oturmuş kayığında, soğuk bir sabah,
tek başına ve mutsuzdu Danny.
Derin düşünceler içinde dalmıştı denize,
ısınmaya çalışıyordu elindeki rom şişesiyle.
Birden hissetti çekildiğini ağının
ve başladığını sallanıp durmaya.
Çekti yukarı. Yüreği çarpıyordu deli gibi.
Belki kavuşmuştu Danny hayalindeki şansa!

Önce bir kuyruk gördü, pullarla kaplı.
Ağa takılan yalnızca bir balık olmasındı?
Ama bir saniye sonra anladı Danny,
isteğinin gerçekleştiğini –Yaşasın!
Bir denizkızıydı kayığındaki
ve de bu işe çok çok öfkeli.
"Yakaladım seni," dedi Danny kıza.
"Verirsen altın bana, yüzüp gidebilirsin uzağa."

"İsteğini gerçekleştireceğim, iyi balıkçı,"
diye gülümsedi denizkızı.
"Sana üç altın para vereceğim:
Bunlar harcadığın zamana değecek.
Ama, daha fazla para istersen Danny,
tek bir şey söylemen gerekecek: 'Kare!'
Kısa zamanda bırakacaksın balıkçılığı,
milyoner olarak sürdüreceksin yaşamını."

Aldı paraları Danny ve saldı kızı.
Yüzündeki mutluluk sonsuzdu.
Suya dalarken kız, haykırdı Danny soluksuz,
"Kare!" der demez, üç altını bir anda oldu dokuz.
Dokuz altınla neler neler alınır,
üstelik eğlenceye işte şimdi başlanır.
"Kare!" diye bağırdı yeniden Danny,
dokuz kere dokuz belirdi elinde... Vay! Seksen bir, ha!
Seksen bir kocaman bir sayı ya,
ama o da geçilebilir tabii.
"Kare!" deyince bir kez daha Danny,
gördü hemen altı bin beş yüz altmış biri.
Ama farkına varmadı, ne yazık ki,
dolmakta olduğunu suyun kayığın içine.
Danny'nin teknesi zor durur oldu suyun üstünde,
Yüzecek mi, batacak mı, bağlı pamuk ipliğine.

Ne çare, açgözlü Danny çok çok hevesliydi
devam etmeye durmadan ve durmadan.
"Kare!" diye soluyunca bir kez daha,
kayığı ve altınlarıyla birlikte batıverdi suya.
Gördünüz işte, denizkızı avlamanın zararı,
nasıl da doğrudan etkileyebilir sağlığı.
(Biliyor musun o ağır sayıyı şimdi,
denizin dibine yollayan Danny'nin servetini?)

Öykünün sonuna ulaştığında, sayılar Aleks'in beyninde hortum gibi dönüp durmaya başladı. O "Kare!" sözcüğünün büyüsü neydi acaba? Aleks bilmeceyi bir daha okuduğunda yanıtı buldu: Her sayıyı kendisiyle çarpmıştı bu sözcük! Önce para üçtü; sonra üç kere üç: Dokuz. Sonra dokuz kere dokuz: 81. Aleks hesap makinesini kaptı –kâğıt üstünde deneyecek zamanı yoktu. Elbette ki, 81 kere 81 de 6.561 ediyordu. Kayığı batmadan önce Danny'nin bu kadar parası olmuştu. Aleks elleri titreyerek 6.561 kere 6.561'i tuşladı. Yanıt 43.046.721'di! Kayığın batmasına şaşmamalıydı. Bu kadar para bir balıkçı gemisini bile denizin dibine yollardı.

Aleks, Sam'le Vanessa'yı aramak için yerinden fırladıysa da. saatin kaç olduğunu anımsayıp yine masasının başına çöktü. Telaşından neredeyse sayfaları koparırcasına, kurt-timsah nöbetçinin bulunduğu mahzene doğru hızla çevirdi. Sonra da, birkaç kâğıt

çekip, yazmaya başladı:

2 x 2 baloncuk = 4

"Kare!" diye kendi kendine fısıldayarak gülümsedi. O kadar büyük bir hızla devam etti ki, az daha kalemi kırılacaktı.

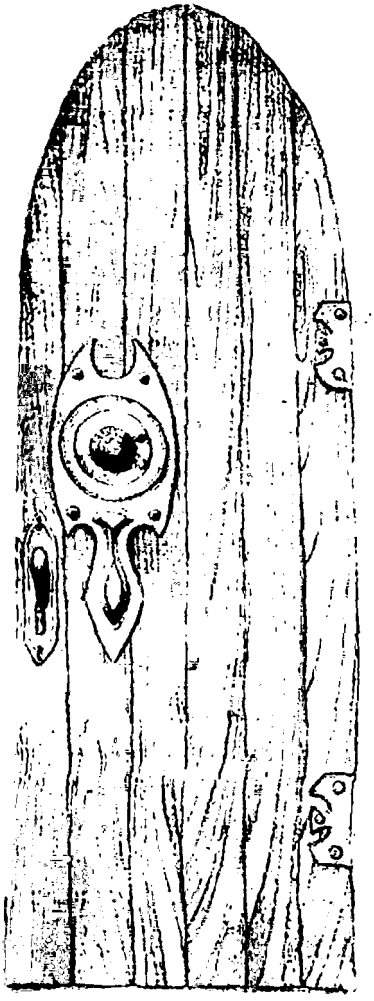
4 x 4 = 16
16 x 16 = 256
256 x 256 = 65.536

İşte, yanıt buydu: Tam 4 adımda 65.536 baloncuk. Ne kadar da basitti!

Artık hiçbir şey olanaksız görünmüyordu. Aleks sayfayı çevirmeyi denedi ve başardı. Her zaman olduğu gibi, Jayden'ın çözümü onunkinin aynısıydı. Kraliçe bir sonraki mahzene geçebilirdi artık. Onu orada sekiz bacaklı, mavi bir tek boynuzlu at bekliyordu.

Aleks esneye esneye yatağına kıvrıldı. Tam dalmak üzereyken, "kare"li bilmeceyi düşünde çözmüş olabileceği korkusu saplandı kafasına. Kontrol etmek için yatağından kalktı. Mükemmel! Jayden gerçekten de, sekiz bacaklı, tek boynuzlu atın yanında durmuş kurtarıcılarını beklemekteydi.

7 SÜRPRİZ

"Niye böyle neşelisin, Al?" diye sordu Sam, ertesi sabah otobüste. Bütün geceyi uykusuz geçirmişe benziyordu. "O çoğalıp duran saçma sapan baloncuklar aklımdan çıkmadı bir türlü, ama hâlâ bir çözüm bulmuş değilim."

"Jayden buldu ama," diye güldü Aleks. Kendini daha fazla tutamamıştı. "Bir sonraki mahzene geçti bile. Tek boynuzlu ata bayılacaksınız."

"Tek boynuzlu at mı? Sen neden söz ediyorsun?" diye bağırdı Vanessa.

Aleks kitabı çıkardı.

"Hey, bunu niye getirdin?" diye fısıldayarak otobüse göz gezdirdi Sam. "Ya başına bir şey gelirse?!"

"Merak etme, çok dikkat ederim." Aleks kitabı açtı ve bir Jayden'ın elindeki çözüme, bir tek boynuzlu at canavarına, bir kendisine bakan Sam'le Vanessa'yı zevkle izledi.

"Nasıl yaptın? Beyin diye buna denir, Al!" dedi Sam.

Vanessa sayıları kontrol etti. "Oluyor. Bu 'kare'

olayı müthiş bir şey!"

"Yardım aldım," diye itiraf etti Aleks. "Bakın, göstereyim." Sonra da, tek gözlü canavar sayfasını açtı. Danny ile denizkızının acıklı öyküsü hâlâ oradaydı.

"Bahse girerim, bu tek gözlü nöbetçi bütün olan biteni biliyor," dedi Vanessa. "Sanırım, kurtarma ekibinin dördüncü bir üyesi daha var. Başımız yine derde girecek olursa, nereye bakacağımızı biliyoruz artık."

Yıl sonu giderek yaklaşıyordu, ama artık iyice uzmanlaşan Aleks, Vanessa ve Sam, hiç aksatmadan her gün on bilmece çözüyorlardı. Arada sırada biraz güçlük çektiklerinde, tek gözlü dostları her zaman yardımlarına hazırdı. Ondan çok hoşlanıyor ve bazen sırf ona merhaba demek için sayfasını ziyaret ediyorlardı.

Ne var ki, Aleks hâlâ Rechner'in tehdidini dert ediyordu. Büyücünün blöf yapmadığı kesindi. Jayden çıkışa doğru yaklaştıkça, Aleks'in içinde, işlerin biraz fazla kolay yürüdüğü korkusu da güçlendikçe güçleniyordu.

Okulun son haftası, Bayan Lund matematikte yeni bir konuya geçti. Tahtaya 5^2 yazıp, "5'in karesini bilen var mı?" diye sordu.

Aleks çevresine bakındı. Kimsenin parmak kaldırdığı yoktu –Laura Chi'nin bile. Kendisi kaldırsa

mıydı? Niye olmasın?! Aleks yavaş yavaş parmağını kaldırdı.

"Evet, Aleks?" dedi Bayan Lund.

"Sanırım, 5'in karesi... 25."

"Evet!" Bayan Lund yanıtı tahtaya yazdı: $5^2 = 25$. "Kendi başına matematik mi çalışıyorsun, Aleks?"

Aleks kızararak geveledi: "Onun gibi bir şey..."

Sonra Bayan Lund, 5 sayısının sağ üstündeki küçük sayıya "üs" dendiğini açıkladı. Üs 2, söz konusu sayının bir kez kendisiyle çarpılacağını belirtiyordu: $5^2 = 5 \times 5$. Üs 3, bir çarpım daha demekti: $5^3 = 5 \times 5 \times 5$. Böyle gidiyordu.

Üs! Baloncuklar gezegeninin adı da Üssayılar Ülkesi'ydi! Aleks sırıtmasını engelleyemedi.

Zil çaldıktan sonra, Aleks tam sınıftan çıkıyordu ki, Bayan Lund onu durdurdu. "Sanırım bir matematik alıştırma kitabı kullanıyorsun, Aleks. Ne olduğunu merak ediyorum," diye sordu.

Aleks birden sırt çantasındaki *Kraliçeyi Kurtarmak*'ın ağırlığının farkına vardı. Öğretmenine bakıp dururken yüzünün kızardığını hissetti. Sonra, sesinin titremesini zor denetleyerek, "Bir tür... matematik bulmacaları kitabı," dedi.

"Hoş bir şey olmalı! Yanında mı? Görmek isterdim. Sınıfta senin yaptığın türde çalışmalardan yararlanacak başka öğrenciler de var."

Aleks ne yapacağını bilemiyordu. Şansına, tam

o anda başka bir öğretmen kapının önünde durup Bayan Lund'a seslendi. Aleks hemen oradan sıvışıverdi.

Son okul gününden bir önceki akşam, Sam'le Vanessa kapıyı çaldıklarında Aleks hâlâ akşam yemeğindeydi.

Aleks'in annesi, "Biraz tatlı ister misiniz?" diye soracak oldu; ama Aleks, "Zamanımız yok, anne. Yapacak bir sürü... ödevimiz var. Bir an önce başlasak iyi olur," dedi.

Herkes ona bakakaldı.

"Ne ödevi?" dedi Nolan kuşkuyla. "Öğretmenler okulun son gününe ödev mödev vermezler. Siz neler çeviriyorsunuz?"

"Waconda Kampı'nda neler yapacağımızı planlıyoruz," dedi Vanessa bir çırpıda.

"İyi, ama bulaşık makinesini yerleştirme sırası sende," diye anımsattı annesi Aleks'e.

"Biz de yardım ederiz," diye önerdi Sam. "Haydi, Aleks."

"Aferin, Vanessa," dedi Aleks yavaşça, üçü gürültüyle bulaşıkları durulayıp yerleştirirken. "Nolan koku almaya görsün, ne olduğunu anlamadan peşini bırakmaz. Ama sanırım sen onu ikna etmeyi başardın."

İlk dokuz bilmece kolaylıkla çözüldü. Ancak, dört yüzüncü yani son mahzene geldiklerinde nefes-

leri duracak gibi oldu. Jayden kilitli bir kapının önünde duruyor, ama ortalıkta ona geçit verecek bir canavar gözükmüyordu. Kızcağız kalakalmıştı.

"Bahse girerim. Rechner'in ona böyle bir şans vermeye hiç niyeti yoktu zaten," dedi Aleks öfkeyle. "Ne olursa olsun, Jayden'ın bu kapıyı açması asla söz konusu olmayacaktı."

"Ne adi herif!" diye burnundan soludu Vanessa. Oğlanlar onun yüzünde ilk kez bir kızgınlık ifadesi görür gibi oldular.

Sam, burnu neredeyse kâğıda değecek kadar yaklaşıp sayfayı inceledi. "İşte!" diye bağırdı.

Kilitli kapıyı gösterdi. Kapı kolunda, aynı okul dolaplarının şifreli kilitlerindeki gibi, üstünde birden altmışa kadar sayılar olan bir kadran vardı.

"Şifreli bir kilit olduğuna göre, bunun şifresi de var demektir," dedi Sam.

"Ne yapacağız, peki? Doğruyu bulana kadar, 1'den 60'a kadar bütün üçlü olasılıkları deneyecek miyiz?" diye sordu Vanessa bezgin bir sesle. "Bu çok uzun sürer. Tabii, Jayden'ın eline bir bilgisayar vermediğimiz sürece!"

"Hem zaten," dedi Sam, "şifreyi bulduk diyelim, çözümü kime vereceğiz? Canavar manavar yok."

"Ama, tek gözlü canavar her zaman yerinde," diye önerdi Aleks.

Bunun üzerine bir kez daha ilk mahzene geri

döndüler. Ancak, gördükleri şey onları hiç mi hiç memnun etmedi. Gözde nöbetçileri ortalarda yoktu.

"Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi terk etti!" diye inledi Vanessa. Ama, Aleks sakin sakin sayfaları çevirdi bir daha. Vanessa rahatlayarak derin bir soluk verdi. 400. mahzende Jayden artık yalnız değildi. Önünde, tek gözlü nöbetçi duruyordu. Jayden da çocuklar kadar rahatlamış gözüküyordu.

"Onu hesaba katmanız gerektiğini biliyordum," dedi Aleks.

"Konu da 'hesap' zaten," dedi Sam.

Yaratığın Jayden'a söyledikleri şunlardı:

Bizim Rechner, bugüne dek gördüğüm kralların en hainî.
Öğrendim ki bir oyun oynamış sana, yapmak için kraliçesi seni.
Bu kapıya koymadı bir canavar ve bulamayacaksın bir anahtar.
Ama hizmet etmem böyle zalime. Yardım edeyim, kendini kurtar.

Kral Rechner'in sakladığı bir sandık, dolu harika şeylerle:
Görünmez yapan bir pelerin ve sihirli değnekler ve yüzüklerle.
Matematik çözen bir kurşunkalem aralarında en değer verdiği,
Problemlerin önündeki engelleri tek tek kaldırmak onun işi.

Kara büyüye astroloji gerekir. Hesaplanmazsa beceriyle
Her bir yıldızın hareketi. Gidilmez daha fazla ileriye.
Rechner'in büyüsü ne zaman yaralamak istese bir insanı,
Bu kalemin hatasız hesaplaması keskinleştirir Rechner'in amacını.

Getirmeden önce seni bize, Kral Rechner gitti bir yerlere.
Sık sık uzak ülkeleri gezer, ama nereleri, söylemez bizlere.
Döndüğünde, Rechner'in öfkeli haykırışlarıyla çınladı kale,
Çok yanıyordu seyahatte düşürdüğü problem yiyici kaleme.

Yeniden gitti birkaç hafta sonra, ama uzun sürmedi.
"Aldım onu geri! Yine benim oldu!" diye sevindi, şarkı söyledi.
Ve bu kalemle tasarladı kaybetmeye mahkûm olduğun tuzağı.
Kurtulmak için kralla evlenmek zorunda kalacaktı çaresiz avı.

Kimse bilmez Rechner'in sandığını – yok benden iyi gözetleyen.
Kaçmaz hiçbir şey benden ve her şeyi görebilen gözümden.
Duyunca Rechner'in "konuğunu" aldattığına övündüğünü,
Gitmene yardım etmeye karar verip, kırdım sandığın kilidini.

Onca bilmece çözdün. Sona bir tane kaldı.
Monoculus görevini yaptı. Gerisi sana kaldı.

Çocuklar nöbetçinin Jayden'a üstü küçük mavi sayılarla kaplı, gümüş rengi bir kurşunkalem verdiğini gördüler. Kalemin ucunda silgi yoktu, ama minyatür bir şato vardı...

Aleks öyle bir yerinden fırladı ki, masanın üstündeki kâğıtlar darmadağın oldu. Heyecandan, önce yalnızca dudakları kıpırdamaya başladı; sonra bendini aşan sular gibi coşkulu sesi odanın içinde çınladı:

"İşte orada! Sihirli kalem! Şimdi anladım nere-

den geldiğini. Otobüs durağında bulduğum, Rechner'in kalemiydi. O sabah duyduklarım da onun ayak sesleriydi. Görünmezlik pelerinine sarınmış yanımdan geçerken, kalemi düşürmüş olmalı. Sonra da dolabımdan çaldı."

Çocuklar bu müthiş keşiflerinin anlamını iyice kavradıktan sonra, bir süre hiçbir şey demeden soluklarını tuttular.

"Demek, bütün bu bilmece hikâyesi numaraymış," diye sessizliği bozan Sam oldu. "Hepsi, Jayden'ı yorup, son kapıda çökmesini sağlamak içinmiş!"

"Hey, canavarın adına bakın!" diye bağırdı Vanessa.

Oğlanlar tek gözlü yaratığın sözlerine geri döner dönmez, Aleks yine iskemlesinden fırladı. "Monoculus!" diye bağırdı. "Sınav sorusu! Ne canavar ama! Ne dost!"

"Eh, bir bilmece çözülmüş oldu," dedi Sam. "Ama hâlâ 400. mahzenin bilmecesini bilmiyoruz. Jayden'ın bu kapıyı açmasına nasıl yardım edeceğiz?"

Bir anlık bir sessizliğin ardından, Vanessa, "Şu kesin: Monoculus elinden gelen her şeyi yaptı. Dolayısıyla, onun mahzenine geri gitmenin bir anlamı yok," dedi.

"Ama ileri gitmenin de anlamı yok," diye yanıtladı Aleks. "Son mahzenden sonra arka kapaktan başka bir şey yok..."

Birden durakladı. Aleks'i duraklatanın ne olduğunu gören Sam ve Vanessa'nın ağızları açık kaldı. Arka kapağın ortasında küçük bir kapı vardı: Resim değil, ufacık menteşeleri ve küçük gümüş koluyla gerçek bir kapı. Kolun yanında da, üstünde birden altmışa kadar sayılarla, çocukların iç tarafta gördükleri şifreli kilidin aynısı vardı. Aleks parmağının ucuyla kilidin kadranına dokundu. Dönüyordu.

"Bu çok garip," dedi Aleks. "Bu kapıyı daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Üstelik, kaç kere bakmıştım arka kapağa."

Sonra, kadranın çevresi boyunca daireler çizen incecik bazı yazılar kazılı olduğunu fark ettiler:

Açmak için beni bilmen gereken iki sayı: X ve Y.
Üçüncüsü var bir de: 42. Şöyle açıklayabilirim şimdi:
X ile Y toplandı mı, ele geçer 42'nin yarısı.
Ve Y'nin değeri X'in iki katı. Yok sana diyeceğim başkası.
M.

"X! Y! Bunlar sayı değil ki!" dedi Sam.

"Bu bilmece bizi aşar," dedi Vanessa.

"Monoculus buraya hiç bilmece koymasaydı da olurdu," diye içini çekti Aleks. "Bunu nasıl çözeriz? Nolan'ın yaptığı matematik işlemlerine benziyor –sanırım cebir deniyor buna."

"Aa, ama Monoculus, Jayden'a kalemi verdi,"

diye anımsattı Vanessa.

"O mu? O yalnızca son sayfadaki bir resim," dedi Sam.

"Öyle mi hâlâ?" diye gülümseyerek kitabın 400. mahzen sayfasını açtı Vanessa. Kalem cildin arasına sokulmuştu, artık resim değil gerçekti. Aleks'in son gördüğü halinden daha kısaydı ve ucu da aşınmıştı.

Aleks kalemi Sam'e uzattı. "Al bakalım, bunu sana vermeye niyetliydim ta o zaman."

"Teşekkürler," diyerek kalemi kâğıtlardan birine değdirdi Sam. Tabii, kalem hemen yazmaya koyuldu:

$$(X + Y) \times 2 = 42$$
$$42 \div 2 = 21$$
$$X + Y = 21$$
$$X \times 2 = Y$$
$$X + (X \times 2) = 21$$

Sonra durdu. Sam kalemi kaldırıp, dümdüz olmuş kurşununa baktı. "Açılması gerek."

"Sam, dikkat et," diye uyardı Aleks, arkadaşı kalemi masadaki elektrikli kalem açacağına sokarken. "Çok sıkı bastırma."

"Merak etme," diye karşılık verdi Sam. "İlk kez kalem açıyor değilim." Kalemi açacağa soktu ve...

"İmdat!" Sam çığlık çığlığa, deli gibi kalemi çı-

karmaya çalışıyordu. "Sıkıştı!" Açacak, umutlarının son santimetrelerini de açgözlülükle yiyip bitiriyordu. Aleks kalemi kurtarmak için bir hamle yaptıysa da, iş işten geçmişti. Şatolu uçtan başka bir şey kalmamıştı geriye.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Sam, utanç içinde. Elinde kalemden kalanı tutan Aleks de perişan durumdaydı.

Ama Vanessa her zamanki iyimser halini koruyordu gene. "Şöyle düşünün: Kalem herhalde bilmecenin en zor kısmını çözmüş olmalı. Gerisini biz yapmayı niye denemiyoruz?"

"Elbette, niye olmasın?" diye içini çekti Sam. "En kötüsü başarısız oluruz."

Aleks şato kulesini özenle masaya bırakıp, yarım kalmış çözüme baktı. "X'lerle Y'leri bir yana bırakırsak, parantezler dışında her şey normal gözüküyor. Parantezlerin ne anlama geldiğini bilen var mı?"

Sam'le Vanessa başlarını salladılar.

"Niye ağabeyine sormuyorsun?" diye önerdi Sam.

"Olmaz! Niye sorduğumu merak eder ve hemen gelip nedenini bulmaya çalışır!" dedi Aleks çaresizlik içinde. Sonra, Vanessa'ya döndü. "Ama sen sorabilirsin. Nedense, senin yanında hep kibar davranıyor."

Vanessa, oğlanların her ikisinin de ilginç bul-

duğu bir biçimde kızardı. Ama gitti ve kısa bir süre sonra da zafer kazanmış bir edayla geri döndü.

"Parantezler önce bu bölümleri yapacaksın demek," dedi. "Harfler de bilmediğin sayıları ifade ediyor. Anlaşılan, cebirin özelliği, bildiğin sayılarla işe başlayıp, harflerin değerinin ne olduğunu bulunca-ya dek sayılar ve harflerle farklı denklemler kurmak."

Sam ile Aleks hayranlıkla arkadaşlarına bakıyorlardı.

"Anlaşıldı, Ness," dedi Sam.

Vanessa sırıttı. "İşimize dönelim," dedi.

"Son bölümü ele alalım: X + (X x 2) = 21 ve X'in yerine çeşitli sayılar koyalım. Herhangi biriyle başlayabiliriz," dedi Aleks.

"5'e ne dersiniz?" diyerek yazamaya koyuldu Sam. "5 kere 2 eşittir 10; 5 artı 10 eşittir 15. Yok, 5 olmuyor. 21'e eşit olması gerek."

"6'yı deneyelim öyleyse," diye önerdi Vanessa. "6 kere 2 eşittir 12; 6 daha 18. Gene 21'e ulaşmadı. 7 mi acaba?"

Aleks de, 7 + (7 x 2) = 21 diye yazdı. "İşte bu!"

"Demek ki, X = 7," dedi Sam. "Y'nin de 7'nin iki katı olması gerekiyor, öyleyse 14 olmalı. İkisi birlikte 21 ediyor ve 21 x 2 de bilinen sayıyı veriyor: 42. Yani, 7 ve 14 bütün denklemlere uyuyor."

"Ve bunlar şifrenin birinci ve ikinci sayıları olmalı," diye tamamladı Aleks. "Bilmeceye göre, üçün-

cüsü 42."

Aleks derin bir nefes alıp, arka kapaktaki kadranı çevirmeye başladı. İki kere hızla sola çevirip, 7'nin üstünde durdu. Sağa tam bir dönüş yapıp, 7'yi geçerek 14'e geldi. Sonra 42'ye kadar sola döndürdü. Hızla çekti ve–

"Olmuyor!" diye bağırdı Aleks.

Kurtarma ekibi çaresizlik içinde kalakaldı –ama yalnızca bir an için. Üç sayının oluşturabileceği altı olasılık vardı ve doğru olanı bulmaları yalnızca birkaç dakikalarını aldı: 14–42–7. Bir klik sesi duydular ve kapının kilidi açılıverdi.

"İşte, bu kadar." Aleks heyecan içinde ötekilere bir göz atıp kapının koluna asıldı.

O anda ışıklar parlayıp sönüverdi. Hemen ardından Nolan'ın huysuzlanan sesini duydular. "Hey, ne oluyoruz? Fizik finaline çalışıyorum ben burada! Işıkları kim kapadı?! Bir şeyler mi çeviriyorsun, Aleks?"

"Elektrikler kesilmiş olmalı," dedi Aleks'in babası başka bir odadan. "Sigortaları kontrol edeyim."

Birkaç dakika sonra ışıklar yandı. Çocuklar gözlerini kitaba diktiler. Kapı sonuna kadar açıktı. Hemen son sayfayı açıp baktılar –bomboştu. Jayden kurtulmuştu!

Peki ama, nereye gitmişti?

8 WACONDA KAMPI

tobüsle kamp yolculuğu uzun ve yorucuydu. Sam, Vanessa ve Aleks neredeyse hiç konuşmadılar. Çok şey yaşamışlardı ve bunları sindirmek için zamana ihtiyaçları vardı. Otoyol boyunca, bazen yalnızca bir çiftlik ya da benzin istasyonuyla bölünen kırlar ve ağaçlar, sonsuz uzanıyormuş gibi görünüyordu. Otobüsteki çocukların hepsi şarkılar söylüyor, kâğıt oynuyor ve şamata ediyorlardı.

Aleks bir gece önce büyük bir özenle toplanmış; giysilerini, plaj havlusunu, şapkasını, güneş gözlüklerini, sinek kovucuyu, güneş kremini ve gerekli bir sürü başka şeyi eski bir bavula doldurmuştu. En son olarak da, *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı yerleştirmişti. Onu da kampa götürme konusunda Sam ve Vanessa'yla anlaşmışlardı. Haftalar boyunca deliler gibi bilmece çözdükten sonra, bütün bu maceranın boş bir mahzenle noktalanmasını kabul edemiyorlardı. Jayden, onların yardımıyla açılan kapıdan nereye gitmiş olabilirdi? İdilya'ya geri dönmüş müydü? Yoksa başka bir yerde miydi? Hiçbir fikirleri yoktu... ama

bir biçimde kitabın bunu onlara anlatacağını umuyorlardı.

Aleks'in annesi bavulunda *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı fark edince, "Ne tuhaf görünüşlü bir kitap. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Nereden buldun bunu, Aleks?" dedi.

"Merak etme kütüphaneden değil, anne; eğer cezayı düşünüyorsan," diyebilecek kadar uyanık davrandı bu kez Aleks.

Kitabın üstüne alelacele bir svetşört atıp, "Yarın otobüs kaçta kalkıyormuş peki?" diye de ekledi.

"Gördün mü, sormayı unuttum!" diyerek odadan dışarı fırladı annesi. Aleks rahat bir soluk alıp bavulu kapadı.

Annesi alt kattan seslendi. "Otobüsler sekiz buçukta hareket ediyor ve bizim de sekizde otoparkta olmamız gerekiyonmuş. Sen en iyisi erken yat bu gece."

Babası üstünü örterken, "Sam'le Vanessa'nın da gelmesi ne harika değil mi? Hiç arkadaş sıkıntısı çekmeyeceksin. Kampa gittiğimde başlangıçta yalnızlık çektiğimi anımsıyorum," dedi Aleks'e.

Aleks gene de biraz *sıkıntılıydı.* Evinden yanında ailesi olmadan çıkacağı ilk yolculuktu bu. Üstesinden gelebilecek kadar büyüdüğünü düşünüyordu, ama ne olacağı hiç bilinmezdi. Öte yandan da, ertesi sabahı iple çekiyordu.

Yedi buçukta, Aleks ve ailesi krepli bir kahvaltının ardından, son kez bagajları kontrol edip evden çıktılar.

Otobüslerle dolu otoparka gelince, Aleks annesiyle babasına sarıldı, kampa varır varmaz telefon edeceğine söz verdi ve yedi numaralı otobüse bindi. Okul otobüsünden çok farklıydı bu. Kadife kaplı, rahat koltukları, kocaman füme camları, kolçakları, kliması, arkada bir tuvaleti ve hatta televizyonu vardı. Amma şahane! Aleks, yan yana oturmuş olan Sam ile Vanessa'yı gördü hemen.

"Selam, çocuklar," diyerek koridorun öbür yanındaki koltuğa yerleşti.

"Onu getirmeyi unutmadın, değil mi?" diye fısıldadı Sam.

"Bavulumda. Dün gece annem fark edip sorular sormaya başladı, ama idare etmeyi başardım."

"Beni hâlâ çok tedirgin eden bir şey var," dedi Vanessa, otobüs hareket etmeye başladığında. "Rechner'in tehdidi. Nasıl oldu da arkası gelmedi?"

"Derdimiz mi?" diye kestirip attı Sam. "Demek ki, Rechner blöf yapıyormuş. Zaten bir şey yapamazdı da herhalde."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Vanessa. "O daha önce bizim dünyamıza gelmişti. Er geç yine geri gelecektir."

Waconda Kampı'na vardıklarında akşamüstü

olmuştu bile. Aleks'in otobüsten iner inmez ilk hissettiği şey... bir sivrisinek ısırığı oldu. Yanında sinek kovucu sprey getirmesi isabet olmuştu.

Herkes bej balıkçı şapkalı bir adama doğru koşturdu. Gür bıyıkları vardı ve mutlu bir kedi gibi sürekli gülümsüyordu. Tişörtünde Kamp Yöneticisi Jeff yazıyordu.

"Waconda Kampı'na hoş geldiniz!" diye seslendi bir el hoparlöründen. "Ben sizin hem yöneticiniz hem de dostunuzum. Adım Jeff, ama arkadaşlarım bana... Jeff derler. Hah ha! Bu uzun yolculuktan sonra çok yorgun olmalısınız. Gelecek sefer kampı şehrin yakınına taşımaya çalışacağız."

Çocuklar gülemeyecek kadar yorulmuşlardı, ama Jeff hiç de fena birine benzemiyordu. Kampçıları yaş gruplarına göre ayıran Jeff, her grubu kulübesine gönderdi. Sam'le Aleks aynı kulübedeydiler, ama Vanessa'nınki kampın öteki yanında, kızların bölümündeydi. Akşam yemeği saatinde yemekhanede buluşmak üzere anlaştılar.

Kulübeler son derece basit, ama sevimliydi: Yalnızca tavan, döşeme, kapı, iki pencere ve altı ranza. Aleks ilk gördüğü ranzanın üst yatağına tırmandı. Sam de alttakine yığıldı. Sonunda yaz gelmişti işte.

Birkaç gün içinde, üç kafadar Waconda Kampı'nda sonsuza kadar kalabilecekmiş gibi hissetme-

ye başladılar. Hayal edebildiklerinden çok daha iyiydi. Sam'in tutkusunun yelken olduğu ortaya çıktı. Aleks ve Vanessa'nın her sabah kahvaltıdan sonra Sam'in nereye kaybolduğunu sormaları gerekmiyordu: Yelken iskelesinden başka bir yerde olamazdı. İlk haftanın sonunda, Sam bir yelkenlinin her bir parçasını ezbere sayabiliyor ve Aleks'le Vanessa'ya göstermekten asla bıkmadığı on değişik düğüm atabiliyordu. Seren yön değiştirirken Sam'in ustaca eğilişini izleyen Vanessa, "Amerika Kupası'nı alırsın sen," diye fikir yürüttü.

Aleks'le Vanessa ise en çok sukayağından hoşlanıyorlardı. Umduklarından çok daha kolaydı. Önce bir tahtayla başladılar, ama kısa sürede çift kayağın üstünde durmayı başarıp, yalnızca bir iki kere düşerek gölü dolanmaya başladılar. İkinci haftaya girdiklerinde ikisi de düşmez oldu, hatta çekme halatını tek elle tutarak bile kayabiliyorlardı artık. Özellikle, Sam'in yelkenlisinin yanından son hızla geçerken ona el sallayabilmek çok zevkli oluyordu. Günler geçtikçe, motorun dümen suyunu çaprazlama aşıp durmak Vanessa'nın en gözde numarası haline geldi. Aleks ise halatı dizleri arasına sıkıştırıp, Sam'e iki elini birden sallamayı başardı sonunda.

Zamanın geri kalanı el sanatları, oyunlar, yürüyüşler, okçuluk ve dansla geçiyordu. Akşamları genellikle bir kamp ateşi yakılıyor ve şarkılar söyleni-

yordu. Yemekler fena olmasa da, Sam yeterince salam bulunmayışından yakınıyordu. Çocuklar iki kere gece yatmalı kano yolculuğu bile yapmışlardı. Çadırlarda yatmış, ateşte sosis kızartmış ve hatta bir keresinde batan güneşin ışınları arasında gölü yüzerek geçmekte olan gerçek bir geyik bile görmüşlerdi.

Kraliçeyi Kurtarmak ranzanın altında, Aleks'in bavulunun içinde duruyordu. Aleks birkaç kez kitaba göz attıysa da, yeni bir şey fark etmedi. Jayden hiçbir iz bırakmadan yok olmuşa benziyordu. İyi öyleyse. Görevlerini yerine getirmişlerdi: Dört yüz bilmeceyi çözmüş ve Zümrüt Kraliçe'yi kurtarmışlardı. Yapacak bir şey kalmamıştı. Ayrıca, kamp hayatı kurtarma ekibini o kadar meşgul ediyordu ki, sonunda kitabı düşünmeyi tamamen unuttular.

Bir sabah Aleks tam kulübenin dibinde öten kumru sesleriye uyandı. Bütün gece boyunca rüyasında sukayağı yapmış ve kendini, süpersonik bir botun ardında sonsuz sulara doğru yol alırken değil de, yatağında bulunca düş kırıklığına uğramıştı.

Sam kalkmış giyiniyordu. "Haydi, çabuk ol; kahvaltıya gidelim. Bugün katamaranı kullanabileceğimi söylemişlerdi."

Yemekhanede Vanessa ikinci dilimini hazırlamakla meşguldü. Üstüne fıstık ezmesi sürüp, esmer şeker döktü.

"Niye bu kadar geciktiniz?" diye sordu. "Güze-

lim güneşi kaçırmak mı istiyorsunuz?"

Oturup mısır gevreğine biraz süt döken Sam, "Peki, kahvaltıdan sonra sen ne yapacaksın, Ness? Dur, söyleme... Yoksa, rastlantı bu ya, Aleks'le birlikte sukayağı yapacak olmayasın?" diye sordu.

"Nasıl da bildin?!" diye bağırdı Vanessa şaşırmış gibi yaparak. "Ya sen, acaba... yelkenliye binecek olmayasın? Falcılığım nasıl ama? Senin *sümüklüböceklinin* yanından yıldırım gibi geçişimizi izleyebilirsin."

"*Sümüklüböceklim* mi?" diye öfkeyle bağırdı Sam. "Yelkenlinin bir sanat eseri olduğunu göstereceğim size. Siz kötü kokular saçan, gürültülü bir motorlu timsahın ardındaki halatın ucunda sallanır, ayakta kalabilmek için titrerken, ben suların üstünde bir ışık huzmesi zerafetinde süzülmekteyim!"

Şahane bir Waconda gününün başlamakta olduğundan hiç kimsenin kuşkusu yoktu.

Sukayağı iskelesinde, Aleks'le Vanessa can yeleklerini giyip sıraya girdiler. Önlerinde yalnızca üç çocuk vardı, arkalarında ise hiç kimse yoktu. Bu en azından bir ekstra tur demekti! Lagünün öteki ucundaki yelken iskelesini ve Sam'in kırmızı-beyaz katamaranın yelkenlerini açmaya çalıştığını görebiliyorlardı.

Kayak sırası ona geldiğinde, Vanessa bütün dönüşleri başardı. Dümen suyunu çaprazlamasına

geçmekle kalmadı, onun üstünden uçtu neredeyse. Vanessa, sukayağı hocası Ron'un takdirlerini toplayarak motorun ardında bir o yana, bir bu yana kayıp duruyor; hocasına başparmağını yukarı kaldırarak işaret verdikçe, Ron motorun hızını artırıyordu. Sam'e kadar ulaşan dalgalar katamaranı sallıyordu.

Sonra sıra Aleks'e geldi. Aleks can yeleğinin tokalarını kontrol etti, Vanessa'nın çıkardığı kayakları taktı ve suya atladı. Motor gürledi, halat gerildi ve o tanıdık çekiş Aleks'i bayıldığı ortama doğru fırlattı. Ancak Aleks coşku verici bir kayış daha yaşamak üzere henüz doğrulmuştu ki, makas şıkırtısı gibi keskin bir ses duyuldu ve çekme halatı koptu! Aleks suya batarken can yeleğinin üstünden sıyrılıp çıktığını hissetti. Batıyor, batıyor –suyun dibine iniyordu.

Aleks hayatında bu derece soğuk suyla karşılaşmamıştı. Düşerken kayaklar da ayağından çıkmış, onu suyun üstünde tutacak bir şey kalmamıştı. Aslında oldukça iyi bir yüzücüydü, ama geçirdiği şokun etkisiyle aşağısını yukarısını şaşırıp paniğe kapıldı. Her yan koyu karanlıktı. Birden tepesinde fark ettiği bir ışık pırıltısı ona yukarıyı gösterdi. Aleks kol ve bacaklarıyla deli gibi suyu iterek yukarıya, gökyüzüne doğru çıkmaya çalıştı. Suyun üstüne fırladığı anda can havliyle soluk almaya çalışırken, gene batıp su yuttu. Tam o sırada, tepesinde bir şapırtı duydu

ve ikinci kez havaya ulaşmak için çırpınırken bir can simidine çarptı.

Beti benzi atmış, midesi altüst olmuş, dişleri takırdayan Aleks canını kurtarmak için turuncu halkaya sarıldı. Ron ve motor neredeydi? Zaman durmuş gibiydi. Bacaklarının hissizleştiğini duyuyordu. Can simidine daha sıkı yapıştı ve şiddetli bir dehşet duygusuyla beyni neredeyse çalışmaz oldu.

Tam o sırada güçlü bir el Aleks'i kavrayıp sudan çekti çıkardı. Sanki kendisi de boğuluyormuş gibi görünen Ron, gözlerini Aleks'e dikmiş, "İyi misin? Cevap ver! Soluk alabiliyor musun? Bu kaç parmak?" diye sorup duruyordu.

Aleks teknenin dibine uzanmış, yuttuğu suları öğürüp ağlıyordu. Gün hiç de beklendiği gibi kusursuz gelişmemişti.

Sukayağı iskelesine döndüklerinde, Aleks'i tekneden dışarı taşıdılar. Vanessa yanına oturup havlusunu onun omuzlarına sardı. Derken, Sam de yetişti. Gölün ortasından her şeyi görmüş, katamaranı iskeleye yanaştırıp, son hızla koşup gelmişti. Birkaç dakika geçince, Aleks kendini daha iyi hisseder oldu. Yüzüne renk gelmeye başladı, titremesi kesildi.

Kazadan haberdar olan Jeff de koşup gelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, artık mutlu kedileri andırmayan bir ifadeyle. "İyi misin?" Aleks başıyla onayladı.

Ron büyük bir mahcubiyet içinde, kekeleyerek bir açıklama yapmaya çalışıyordu. "Ben... ben... ben böyle şey görmedim hiç. Yepyeni bir halattı! Daha iki hafta önce aldım. Faturası hâlâ duruyor."

Jeff halatı Ron'un elinden alıp dikkatle inceledi: "Bana bak, kesilmiş bu! Hiç hoşuma gitmedi, Ron. Şimdilik sukayağını durduralım. Neler olup bittiğini anlamalıyız."

Aleks, Vanessa ve Sam de halata baktılar. Hiç kuşku yoktu. Halat düzgün biçimde kesilmişti. Hareket halindeki bir motorun arkasındaki gergin halat gölün ortasında nasıl kesilmiş olabilirdi ki?

"Peki, ya can yeleğin?" dedi Ron. "Onu bağlamamış mıydın?"

"Elbette bağladım," dedi Aleks. "Hatta, tokaları iki kere kontrol ettim."

"Neyse, dediğim gibi, artık sukayağı yok. Plaja bir duyuru asacağım," diyerek iç geçiren Jeff elini Aleks'in başına koydu. "Belki, gidip hemşireye görünsen iyi olur."

"Yok, gerek yok, şimdi iyiyim. Beni merak etmeyin." Aleks gülümsemeye çalıştı. Sonra Ron'a dönerek, "Çok teşekkür ederim. Tam zamanında yetiştin," dedi.

"Ben teşekkürün ancak yarısını hak ediyorum," dedi Ron. "Can simidini atan Vanessa'ydı."

Aleks, Vanessa'ya dönüp onu sıkıca kucakladı.

"Bir kurtarış daha," diye fısıldadı kulağına.

Ron'la Jeff, üç arkadaşı iskelede bırakıp gittiler.

Tam onlar da gidiyorlardı ki, sanki iskele tahtalarının altında bir şey fokurduyormuş gibi gelen, ani bir tıslama sesi duydular. Gölün içine doğru bakınca da donup kaldılar. Işıldayan suyun derinliklerinde Rechner'in öfkeli suratı dik dik onlara bakıyordu. Jayden'a yaptığı evlenme teklifinin reddedildiği resimdeki kadar öfkeli görünüyordu.

"İşte başladı. Atlatmadığımızı biliyordum," dedi Vanessa nefesi kesilerek.

Sukayağı iskelesinde, hatta yakınlarında onlardan başka hiç kimse yoktu. Ron tekneyi başka bir yere götürmüştü. Cankurtaran da yelken iskelesinin orada bir şeylerle meşguldü. Aleks, Sam ve Vanessa oldukları yerde mıhlanmış, gözlerini gölün içindeki korkunç imgeden alamıyorlardı. Derken surat, nereden geldiği belli olmayan, boğuk, metalik bir sesle konuşmaya başladı.

Blöf, ha? Rechner blöf mü yapıyor sizce?
Oyun bitti artık: Oynadınız yeterince.
Şimdi geldi çattı yaptıklarınızı ödeme zamanı.
Kandırmayın kendinizi; kazanamadınız hiçbir şeyi.
Kurşunkalemimi ve gelinimi çaldınız!
Sonra kaçıp saklanabileceğinizi mi sandınız?
Baştan düşünün o zaman. Kazanmak için oynarım ben.

Rechner'den çalanın kendisi olur sonunda sürünen.
İpini ben kestim; öldürücü olabilir bu su sporu,
Canım istese batırabilirdim de o motoru.
Ama son bir fırsat daha veriyorum.
Yine de sizi önceden uyarıyorum.
Eğer getirilmezse Jayden yedi gün içinde geri,
Ben de alacağım onun yerine sizleri.

İmge yavaş yavaş silinerek yerini bulutların ve güneşin sudaki yansımasına bıraktı. Çocuklar büyük bir çaresizlik içinde bakıştılar. "Jayden hiçbir zaman onun gelini olmadı!" diye bağırdı Sam. "Amma yalan!"

"Üstelik, o bizim elimizde değil," dedi Vanessa düşünceli düşünceli, "ama anlaşılan, Rechner öyle olduğunu sanıyor. Demek ki, ne İdilya'da ne de Rechner'in ülkesinde. Dosdoğru kitabın içinden dışarı çıkmış olmalı!"

"Yani sence..?" diye sordu Sam.

"Bakın, gerçeklerle yüzleşmek zorundayız," dedi Vanessa son derece ciddi bir sesle. "Eğer Jayden, kitap aracılığıyla Rechner'in zindanından çıkabiliyorsa, o zaman biz de aynı yolla Rechner'in mahzeninin içine girebiliriz."

"Doğru," diye onayladı Aleks, "bütün bu yaşadıklarımızdan sonra bu olasılığı reddedemem."

Bir kez daha, büyüklerden yardım istemenin

boşuna olacağına karar verdiler. Sihirli bir kitaptan kaçan bir kraliçe için üç kampçıyı tehdit eden bir büyücü acil bir durum izlenimi vermezdi nasıl olsa.

"Haydi, kulübeye dönelim," diyerek yavaş yavaş ayağa kalktı Aleks. Bacakları uyuşmuş olduğu için Sam'in omuzuna yaslandı. Üçü de, birkaç dakika önce Rechner'in imgesinin belirdiği suya bir daha göz atmadan edemediler. Ama gölün sakin yüzeyini bozan hiçbir büyü izi yoktu.

9
ÇIKIŞ YOLU

Böyle zamanlarda bir canavarın öğüdü çok önem kazanır. Sam'le Aleks'in kulübesinde *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı bavuldan çıkarıp, yardım alabileceklerini düşündükleri tek yere baktılar: Monoculus'un mahzenine. Monoculus da onları düş kırıklığına uğratmadı zaten. Sol elinde tuttuğu bir kâğıt tomarında onlar için acil bir mesaj vardı.

Hepiniz tehlikede olsanız da,
size bir yol önereyim,
alçağın büyüsüne karşı çıkmayı
sağlam kalıp, kazanmayı göstereyim.
Eğer, söylenirse gizli bir söz
dosdoğru Rechner'in suratına,
kilitlenecek Rechner sonsuza kadar,
Tanrı'nın unuttuğu bu zindana.
Size doğrudan açıklayamam
bu akıl almaz karşı büyüyü.
Etkisiz kalırdı söylesem,
zarara uğratamazdı hiçbir büyücüyü.

Bunu bilmecelerden sökmeniz gerek:
Yedi cevizi kırmalısınız.
Sonra yedi yanıtı toplamalı
ve de hamlenizi yapmalısınız.

"Demek tek yapmamız gereken bu sihirli sözcüğü bulmak," dedi Vanessa. "Ve Rechner kendi mahzeninde tutsak olacak."

Sam homurdandı. "Onun hak ettiği de bu zaten; ama keşke Monoculus şu büyüyü bize söyleyebilseydi de şu işten kurtulsaydık."

"Ama anlamadın mı," diye sabırsızlandı Aleks, "doğrudan söylenirse sözcüğün işe yaramayacağını belirtti Monoculus. İzini sürmek, çalışıp onu hak etmek gerekiyor. Okuduğum bütün kitaplarda bu iş böyledir."

Sam ikna olmuşa benzemiyordu. "Böyle bir iz sürmeyi daha yeni bitirmedik mi?" diye itiraz etti. "Dört yüz bilmece oldukça ciddi bir sayı."

"Eh, başka seçeneğimiz yok gibi," dedi Vanessa. "Üstelik, yardımlarından dolayı Monoculus'a teşekkür etmeliyiz."

O sırada kalabalık bir kampçı grubu kulübeye daldı. Sukayağı kazasını duydukları için, Aleks'in çevresini sarıp, onu soru yağmuruna tuttular. Bir canavar filan görmüş müydü? Manyak dalgıcın biri suyun altından çıkıp halatı kesmiş olabilir miydi?

Bütün hayatı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçmiş miydi? Bir daha sukayağı yapacak mıydı? Aleks bu nahoş hücumla başa çıkmaya çalışırken, Sam kitabı çabucak ortadan kaldırdı.

Kurtarma ekibinin şimdi de başka türden bir sorunu vardı. Yedi bilmece, uzun bir zaman dilimi ve rahatsız edilmeyecekleri sessiz bir köşe gerektiriyordu. Ne zaman ve nerede bulabilirlerdi bunu? Az sonra herkes öğle yemeğine gitmek zorundaydı. Onun ardından öğleden sonra etkinlikleri başlıyordu. Sonra da akşam yemeği ve kamp ateşi vardı. Dokuzda da ışıklar söndürülüyordu.

Öğle yemeğinden sonra engel aşma kursuna doğru yürürlerken, "Şurası kesin ki," dedi Aleks, "bilmeceleri gündüz yapma şansımız yok."

"Benim bir fikrim var," dedi Vanessa. "Gece gizlice kulübelerimizden çıkmaya ne dersiniz?"

"Ama kulübe sorumlusunu atlatsak bile," dedi Aleks, "gece bekçisi var. Kitabı alıp nereye gidersek gidelim, önünde sonunda bizi bulurlar. Fenerlerimizin ışığını görürler mutlaka."

"Blackwell Adası'na gidersek göremezler!" diye atıldı Sam. "Teknelerin yedek anahtarlarının saklandığı yeri biliyorum. Bir akşam birini ödünç alırım, burnu geçip adaya yelken açarız. Orada kimse bizi rahatsız edemez."

"Ama Blackwell Adası kampa dahil değil," diye

karşı çıktı Aleks. "Hatırlasana, Jeff oranın özel mülkiyet olduğunu söylemişti."

"Evet, ama orada hiç kimsenin yaşamadığını da söylemişti. Onun için sorun yok bence," dedi Sam zafer kazanmış bir edayla.

Aleks kısa bir an tereddüt ettiyse de, sonunda razı oldu. "Pekâlâ. Bu gece gidelim o zaman. Saat on birde kıyıda buluşalım."

"Unutun," dedi Vanessa. "Korunun içinden yalnız başıma yürüyüp geleceğimi düşünüyorsanız..."

"Haklısın," dedi Aleks. "Ben de olsam yürümem. Kusura bakma. On bire doğru gelir seni alırız. Sizin kulübenin yanındaki büyük meşe ağacının arkasında bekle. Uyku tulumuna da bir şeyler tık ki, içinde biri varmış gibi dursun. Kulübe sorumlularının ne zaman yatak kontrolü yapacağı hiç belli olmaz."

O geceki kamp ateşinde üç arkadaş şarkı söylemek ya da kebap yapmak için fazla tedirgindiler. Yatmak üzere kulübelerine çekilenler ilk onlar oldu, ama gene de saat çabucak 22:49 oluverdi. Aleks'le Sam uyku tulumlarına birkaç giysi tıkıştırıp kulübeden dışarı süzüldüler. Gecenin o saatinde koru pek gezmek istenecek bir yer gibi değildi; hele de en önemli şeyin –kitabın– unutulduğu fark edilince! O telaşla Sam'in yastığının altında unutmuşlardı onu. Bu yüzden hızla geri dönmek zorunda kaldılar. İşte o sırada, az kalsın kulübe sorumlusu Rick'i uyandı-

nıyorlardı. Rick kıpırdandı, çocuklar soluklarını tuttular. Bir dakika sonra adamın kıpırdanması kesilince, Aleks ve Sam parmakuçlarına basarak sessizce içeri süzüldüler ve *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı Aleks'in sırt çantasına koyduktan sonra yanına bir bloknotla birkaç tükenmezkalem de atıp kızlar bölümüne yollandılar. Fark edilmemek için neredeyse emekleyerek ilerliyorlardı.

Kulübeye ulaştıklarında Vanessa büyük meşe ağacının gölgesinden çıkıverdi.

"Her şey yolunda mı, Ness?" diye sordu Aleks.

"Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi Vanessa. Titrediği görülebiliyordu. "Ayakkabımı düşürünce kulübe sorumlusunu uyandıracaktım nerdeyse."

"Sen bir de bizi görseydin," dedi Sam. "Pekâlâ, çocuklar, her zaman kullandığım kestirmeden gidelim yelken iskelesine. Umarım bekçiler o yolu kullanmıyordur. Basketbol sahalarının arkasından dolanan epeyce dik bir iniş."

Tam o sırada üçü de kendini tuvaletlerin arkasına zor attı, çünkü ağaçların arasından onlara doğru yaklaşan bir ışık demeti görmüşlerdi. İyi kötü çalılıkların arkasına gizlenmişlerdi ki, bekçi bir metre önlerinden yürüyüp geçti. Ortalıkta kimse kalmayınca, beş dakika içinde göle ulaştılar.

Alçak, sivri sivri bulutlarla kaplı gökyüzünün uğursuz bir görünümü vardı, ama ay ışığı teknelerin

kolayca görülmesine olanak sağlıyordu. Hafif rüzgâr iskelenin altındaki suları dalgalandırdıkça, tekneler dev kuğular gibi ileri geri sallanıyorlardı. Çocuklar kolayca kayıp giden katamaranı almak istiyorlardı, ama bekçi sahile inerse onun yokluğunu hemen fark eder diye bundan vazgeçtiler. Dolayısıyla, küçük, yeşil teknelerden birini seçtiler.

Ustaca işe koyulan Sam, halatları çözdü, yelkeni açıp tekneye atladı ve, "Hazır!" diye fısıldadı. Rahat ve sessiz bir biçimde onları lagünden gölün açık sularına çıkarıp, burundan Blackwell Adası'na doğru dümen kırdı. Aleks'le Vanessa "*sümüklüböcekli*" konusunda yanılmış olduklarını anladılar. Sam'in ne yaptığını bilen parmakları altında tekne sukayağıyla gidermişçesine uçuyordu sanki. Sam'in bundan büyük gurur duyduğu da belli oluyordu. Niye duymasındı ki?

"Nasıl kullanıldığını bilseydik bile, bir motorla asla böyle sessizce kaçamazdık," dedi Vanessa. "Yolun açık olsun, kaptan!"

Üç denizci otuz dakika sonra adadaki bir koya yanaşmıştı. İlk gördükleri şey büyük bir "Girilmez. Avlanmak Yasaktır" levhası oldu. Sam seri hareketlerle tekneyi göle doğru çıkıntı yapan büyük bir kütüğe bağladı. Sonra yelkeni indirdi. Üç kafadar sırt çantalarını başlarının üstünde tutarak suyun içinden kıyıya yürüdüler. Issız ada çok sessizdi, ama

böcekler iş üstündeydi. Ve çocuklardan hiçbirinin aklına sinek kovucu almak gelmemişti. Pek konforlu bir deneyim olmayacağı belliydi.

Birkaç dakika adanın içlerine doğru yürüdükten sonra, açıklık bir yerde, kitap için mükemmel bir masa oluşturacak, yassı bir ağaç kökü buldular. Aleks ve Sam kâğıt kalem çıkardı.

"Sırt çantanda ne var öyle?" diye sordu Sam, Vanessa'nın şişkin çantasını işaret ederek.

"Kantinden nevale almayı unutacağımı mı sandınız yoksa?" Vanessa çantadakileri çıkarıp yere dizdikçe, oğlanlar neredeyse Blackwell Adası'na niye geldiklerini unutur gibi oldular. Ağaç kökünün çevresine üç şişe meyve suyu, üç muz, üç paket çikolata ve bir büyük paket fıstık döşenmişti. Orta boy bir ziyafetti bu! Derken, Aleks'in el feneri besbelli bu gece yarısı ziyafetine ait olmayan, küçük, yassı bir kartı aydınlattı.

"Çok tuhaf," diye heyecanlanarak kartı aldı Vanessa. "Bu benim ağırlık ve uzunluk ölçüleri tablom. Onu evdeki okul çantamda bıraktığımdan eminim. Bir yaz kampında böyle bir şeye asla gereksinim duymayacağımı düşündüğümü çok iyi anımsıyorum."

Birbirlerine baktılar. "Kim bilir nasıl girdi sırt çantana," dedi Sam, "ama bana öyle geliyor ki, bu bir rastlantı değil."

Artık kitabı açmaya hazırdılar. Bekledikleri gibi, Monoculus oradaydı ve bu kez elinde geçen seferki sihirli sözcük mesajı yerine ilk bilmecesi vardı.

Beş aç balık aranmaya koyuldu bir gün;
bir şeyler yiyebilmekti niyet:
Bir iki karides yakalasalardı,
pek güzel olurdu bu ziyafet.
Ağırlıklarıyla sıraya dizildiklerinde,
her biri üç katı ağırlığında
mutlaka bir öncekinin.
Böyleydi düzeni bu kuluçkanın!
Sabırsız, ikinci en küçük balık
dayanamadı daha fazla artık
ve en küçüğü yutuvermesin mi,
sanki kapıyormuş gibi uzatılan bir yemi.
Ortadaki balık da pek hevesli,
o da oburca telaş etti
ve midesine indiriverdi ikinciyi:
Amma da keskindi lezzeti!
İkinci en büyük balık da aptal değildi,
zaman harcamaya hiç niyetlenmedi;
yok oluverdi ortadaki balık,
pek de güzeldi tadı hani.
Artık sona eriyordu parti
çünkü en kocamanları gelmişti
ve ikinci en büyüğü yedi bitirdi,

azıcık olsun utanma göstermedi.
Bulmanızı istediğime gelince:
Ağırlığı ne gelir dersiniz bu açgözlünün,
Eğer, arkadaşını yemeden hemen önce
tam yüz altmış iki kiloydu, dersem size.

Çocuklar Monoculus'un sözcüklerini tartarlarken, bilmece çözdükleri günlere geri döndüklerini hissettiler. Tek fark, Aleks'in bildik, sıcak odası yerine, karanlıkta, hışırdayan yapraklar ve milyonlarca aç sivrisineğin ortasında olmalarıydı şimdi.

"Durun bir dakika," diye bağırdı Vanessa, ensesine şaplak indirerek. "Monoculus bize bu bilmeceleri çözerek sihirli bir sözcük elde edeceğimizi söylememiş miydi? Oysa, bu da daha önce yaptığımız matematik problemlerine benziyor."

Aleks bileğini kaşıdı. "Bütün yanıtları yan yana getirdiğimizde, sihirli sözcüğü bulacağımızı söylemişti."

"Bunun içinden nasıl bir sözcük çıkarabiliriz ki?" diye sordu Sam, svetşörtünün kapüşonunu iyice başına geçirerek. "Sayılar kendiliğinden harflere mi dönüşecek dersiniz?"

"Niye olmasın?" diye yanıtladı Aleks. "Zaten sürüyle tuhaf şey gördük şimdiye kadar."

"Pekâlâ. Haklı olduğunu umalım," diyerek balıklı bilmeceye döndü Sam. "Demek, yemekten önce

her balık bir altındakinin üç katı ağırlıktaymış. Ve en büyük balık da ötekileri mideye indirmeden önce 162 kiloymuş. Bütün balıkların yemekten önceki ağırlıklarını bulup, hepsini 162'ye eklememiz gerek."

"En büyük balık, ikinci en büyükten üç kat ağırsa, 162'yi 3'e bölebilmeliyiz," dedi Vanessa. Bir şeyler karaladı. "Evet, 54 ediyor. İkinci en büyük balık, 54 kilo."

Sam oradan devam etti. "Sonra ortanca balığın ağırlığını bulmak için 54'ü 3'e böleriz. Hımm... 18 kilo."

"Ufff! Galiba bu bir karasinekti!" diye bağırarak kulağına bir şaplak indirdi Aleks. "Tamam, 18 kiloyu 3'e bölersek 6 eder. Demek, ikinci en küçük balığın ağırlığı 6 kiloymuş. Ve 6'yı 3'e bölersek 2 eder. O halde, en küçük balık da 2 kilo ağırlığında."

Sam devam etti. "Şimdi bütün bu ağırlıkları sıralayıp toplayalım: 2 + 6 + 18 + 54 + 162 = 242. En büyük balık yemekten sonra 242 kiloymuş. İşte bu kadar!"

"Çok zor değildi," dedi Vanessa. "Ama, bu kütük yerine Aleks'in masasında çalışmayı yeğlerdim. Üstelik, bu böcekler beni deli ediyor."

"Evet, ama bunun da hoş bir tarafı var," dedi Sam. "Hem bilmece çözüyor, hem bedavadan bir macera kazanıyoruz. Yelkenli gezisi de hediyesi!"

"Yelkenliye binmek için her şeye razısın, ha?"

diye güldü Aleks. "Eh, istersek Mağara'ya gidebiliriz tabii. Oraya tek bir sivrisineğin bile gelmeyeceğinden eminim."

Bir anlık bir sessizliğin ardından, "Hey, şaka yapıyorum, çocuklar," dedi Aleks.

Sam rahat bir soluk aldı. Hemen her gece kamp ateşi çevresinde, Blackwell Adası'ndaki mağaraya ilişkin bir öyküyle dehşete düşüp duruyorlardı. Mağarada ya bir cinayet işleniyor, ya bir madenci ya da bir mağaracı gizemli derinliklerinde kayboluyordu. Öykünün birinde orada yaşayıp aklını kaçıran bir münzevi; bir başkasında bir vampir ve onun vampir yarasalar sürüsü ortaya çıkıyordu. Öykü ne olursa olsun, hepsinin sonunda mağaraya giren aptal bir kampçı ya da bir başkası dili tutulmuş olarak dışarı çıkıyor –ya da bir daha hiç çıkmıyordu. Hiçbir sivrisinek, Aleks'i ve arkadaşlarını o mağaraya sokamazdı –bu olanaksızdı.

Vanessa'nın, "Atıştırma saati," demesi korku dolu atmosferi dağıttı. Çikolata paketlerinde gözü olan Sam, ikiletmeden birine uzandı. Yiyecekler o kadar çabuk tükendi ki, sihirli bir durumdan kuşkulanabilirdi insan. Tatmin olmuş bir halde ormanın seslerini dinlediler. Neredeyse hepsi alışıldık geliyordu ki, birdenbire arkalarındaki çalılar hışırdamaya başladı. Bakmak için döndükleri anda, gölgelerin arasından koca bir karaltı belirdi.

"Rechner bu!" diye bağıran Sam meyve suyu şişesini elinden düşürdü.

Aleks aniden sönüveren el fenerini kurcalarken, Vanessa kitabı kapıp kütüğün ardına saklamaya çalıştı.

Aleks sonunda feneri yeniden yakmayı başardığında, üç çift ciğerden, Blackwell Adası tarihinin en derin rahatlama soluğu boşaldı. Bir geyik kara gözlerini merakla çocuklara dikmişti, ama yalnızca bir dakikalığına. Aleks'in fenerinin ışığı suratını aydınlatır aydınlatmaz, geldiği hızla yok oluverdi.

"Bu adada hiç kimse yaşamıyor demiştin, hani," diye fısıldadı Vanessa titreyen bir sesle.

"Geyikler sayılmaz," diye azıcık daha güçlü bir sesle fısıldadı Sam. *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı yerden aldı. "Hem, onlar herhalde burada yaşamıyorlar. Arada bir buraya yüzüyor olmalılar."

Hepsi biraz sarsılmış olmasına karşın, yapacakları vardı ve zaman daralıyordu. Bir sonraki bilmece tuhaf bir biçimde duruma uygundu.

İki arkadaş cin gecenin tam yarısında,
başlayacaklar bir cinler dansına.
Ay ışığı altında, ağaçlar arasında,
bayılır cinler hoplayıp zıplamaya.
On ikiyi beş geçe, gidecek bu ikisi,
yerlerine gelsin diye dört yenisi.

On ikiyi on geçe, bu dördü de gidecek,
vals yaparak zarifçe sekiz tanesi gelecek.
Çeyrek geçe, altı dansçı kaçınca,
bu kez on altısı katılacak baloya.
Beş dakikalık nöbetler sonunda değişirler,
sanki sihirli bir çağrıya kulak verirler.
Saat bire kadar sürecek böyle.
Söyleyin bakalım, aklınız yeterse:
Saat biri çaldığında kaç tanesi kalacak,
iyi geceler dilemeye?

"Bence balıklı bilmece daha iyiydi," diye bildirdi Aleks –Geyik unutulmuştu.

"Ben bunu sevdim," dedi Vanessa. "Dans ederek gelip giden cinler... Çılgın bir partiye benziyor."

"Demek, bu düzen saat bire kadar sürüyor," dedi Sam. "Bir saatte kaç tane beş dakika var?"

"On iki," dedi Aleks.

"Bir saat altmış dakika; 60 bölü 5 eşittir 12," diye doğruladı Sam. Hayretle Aleks'e baktı. "Sen nasıl buldun o kadar çabuk?"

"Gözümün önüne bir saat kadranı geldi," dedi Aleks. "Yani, 1'den 12'ye kadar sayılar. Akrep saatleri gösterir, ama yelkovanın ibresinin karşısında beşer dakikalık aralıklar vardır."

"Doğru. Yaşa, Aleks," dedi Vanessa. "Bu da bir düzen bilmecesi, öyle değil mi?"

"Öyle olsa bile, ben düzeni göremiyorum," dedi Aleks. "2, 4, 8, 6, 16... hiçbir mantığı yok."

"Aslında, iki düzen var; biri giden, biri gelen cinler için," dedi Sam. "Bakın, gelenlerin sayısı her seferinde ikiye katlanıyor."

"Ama giden cinlerin sayısı da yalnızca iki artıyor," dedi Vanessa. "Bu *gerçekten* çılgın bir parti. Gelen cinlerin sayısı gidenlerden hep daha fazla!"

"Bir tablo yapmalıyız," dedi Sam.

Zaman	Giden cinler	Gelen cinler
12:05	2	4
12:10	4	8
12:15	6	16
12:20	8	32
12:25	10	64
12:30	12	128
12:35	14	256
12:40	16	512
12:45	18	1.024
12:50	20	2.048
12:55	22	4.096
01:00	24	8.192

"Son aşama kolay," diye sonuca vardı Vanessa. "Her sütunu toplarız, gidenlerin toplamını gelenlerin

toplamından çıkarırız; fark, saat birde 'iyi geceler' demeye kalan cinlerin sayısını verir."

"Doğru," diye onayladı Sam. Toplamayla uğraşmaya başladı, ama Aleks sıkıntılıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Vanessa.

"Bazı cinler geldi *ve* gitti, değil mi? Gece yarısı her şeyi başlatan ikisi gibi! Ya onlar?"

Aleks yine o eski matematik sınavı paniğine yakalanmış gibiydi. Sam'le Vanessa'nın o kadar açıkça kavradıkları şeyi o göremiyor ve nedenini de bilemiyordu. Anlamıyordu işte –asla anlayamayacaktı!

Vanessa, Aleks'in endişeli yüzüne anlayışla baktı. "Peki, *sen* nasıl devam ederdin?"

Vanessa'nın ses tonunun sakinleştirici bir etkisi vardı. Aleks derin bir soluk aldı.

"Eh, hımm, sanırım ben ilk iki cinden başlardım, 12:05'te gelen dördünü ekler, sonra aynı saatte ayrılan ikisini çıkarırdım. Sonra sekiz ekler, dört çıkarırdım, böyle giderdi."

"Hımm..." dedi Vanessa. "Eh, bu daha uzun sürse de, mantıklı gibi."

Sam kısa yoldan işi bitirmişti. "Saat birde, 16.224 cin iyi geceler diledi," diye beyan etti.

"Ben senin yöntemini deneyeceğim, Aleks," dedi Vanessa. "Bakalım, saat 12:05'te iki cin artı dört..." Bir süre karalayıp durduktan sonra, "Hey! Yanıt farklı!" diye bağırarak, Sam'le Aleks'e sonucu

gösterdi: 16.226.

"En iyisi bilmeceyi bir daha okuyalım," diye içini çekti Sam.

Vanessa yüksek sesle okumaya başladı. "'İki arkadaş cin gecenin tam yarısında...' Aaa!" Tablolarındaki üç sütunun tepesine, 12:00, 0 ve 2 yazdı. "Şimdi hesapla bakalım, Sam," dedi. "Doğruluğundan emin olmalıyız."

Sam inledi, ama işe koyuldu.

"İşin başında hata yapmışız," diye söze başlayıp, çeneleri çatırdayana kadar esnedi Vanessa. "Toplam on üç nöbet var. İyi ki, duraksadın, Aleks –sezgilerin doğru çıktı!" Yine esnedi, bu kez Aleks de ona katıldı.

Sonunda hesabı tamamlayan Sam, "16.226!" diye sonucu ilan etti. "Aleks, bunu sana–" Şimdi de esneme sırası ona gelmişti; esnedikten sonra saatine baktı. "Bu gece yeteri kadar çalıştık bence. Şimdi gidersek, gecenin hiç olmazsa yarısında uyumuş oluruz."

Çocuklar öteberilerini toplayıp göle doğru yollandılar. Ancak koya vardıklarında tekne yerinde yoktu.

"Daha ne gelecek başımıza?" diye bağırdı Vanessa. "Şimdi başımız gerçekten belada."

"Özel denizci düğümlerini bildiğini sanıyordum, Sam," diye sitem etti Aleks.

"Kusursuz bir düğüm atmıştım!" diye karşılık verdi Sam, alındığını belli ederek. "Bakın. Kütük de yerinde yok. Sağlam değilmiş demek."

Aleks el feneriyle su yüzeyini taramaya başladı ve elbette, fenerinin ışığı yirmi metre kadar ötede yavaş yavaş açılmakta olan yeşil bir nesneye takılmakta gecikmedi.

"İşte, tekne orada, üstelik hâlâ kütüğe bağlı!" diye bağırdı Sam. "Mükemmel bir düğüm attığımı söylemiştim size!"

"Birimizin ona yüzmesi gerekiyor," dedi Vanessa. "Ama bu ben olamam: Oraya varınca yelkenle ne yapacağımı bilemem."

"Ben de öyle," dedi Aleks. "Zaten, dün olanlardan sonra pek yüzmek istemiyor canım."

Sam de ıslanmaya hevesli görünmüyordu. Gecenin ortasında su oldukça soğuk olmalıydı. Ama başka seçenek yoktu. "Fenerlerinizin ışığını önüme doğru tutun, öyleyse. Ve de, bu yaptığımdan hoşlanacağımı sanıyorsanız, aldanıyorsunuz," dedi Sam. Sonra da göle girdi.

Sam'in tekneye ulaşması uzun sürmedi. Aleks'le Vanessa heyecan içinde onun kendini tekneye çekmesini ve hazırlığa girişmesini izlediler. Yelken açılınca, Sam usta işi düğümünü çözüp kütüğü serbest bıraktı ve adaya yöneldi. Ötekiler de tekneye tırmanınca, gölü geçip kampa geri döndüler. İskeledeki

yere süzülürlerken, ses çıkarmayan bir araç seçtikleri için şükrettiler.

Tekneyi kilitler kilitlemez korunun içinden Vanessa'nın kulübesine doğru koşturdular. Vanessa'yı bırakan oğlanlar, kendi kulübelerine yollanıp, kimseyi uyandırmadan içeri sızdılar. Gecenin geri kalanında üç arkadaş, Uyuyan Güzel'den bile daha derin uyudular.

10

TALİHİN TERSE DÖNÜŞÜ

Sabah Aleks'le Sam dışında herkes kalkmıştı. Vanessa da, kulübesindeki bütün kızlar uyku tulumlarını toplar, kahvaltıya hazırlanırken hâlâ uyuyordu. Ama sonunda üç kafadar, sütlü tahıl kuyruğunda biraraya geldiler. Esneye gerine kahvaltıyı bitirdiler ve yatıp uyumaktan başka hiçbir şey istemeksizin yemekhaneyi terk ettiler. Ancak, Aleks ve Sam basketbola isimlerini yazdırmış bulunduklarından orada olmaları gerekiyordu. Vanessa'nın da tenisi vardı.

Gün boyunca, yaptıkları işlere yoğunlaşmaları hiç kolay olmadı. Basket maçı bir felaketti. Sam tek bir sayı bile yapamazken, Aleks sürekli topu karşı takıma kaptırıp durdu. Kortta ise, Vanessa her servis atışında topu ağa göndererek takım arkadaşının kanını tepesine sıçrattı. Sonra, seramik atölyesinde Sam zarif bir kâse yaptı –ya da torna denetiminden çıkmasaydı kâse olacak olan bir şey. Kil bütün tavana yapıştığı gibi, Aleks ve Sam'le aynı kulübede kalan Harry adlı bir çocuğun suratına da yapıştı. Dersin geri kalanında Harry, Sam'e kuşkuyla bakıp durdu.

Aleks, ışıklar söndüğünde ranzasına uzanır uzanmaz uyuyakaldı, oysa uyanık duracağına söz vermişti. On bire doğru Sam onu uyandırana dek birkaç kez sarsıp, kulağına seslenmek zorunda kaldı. Vanessa da yatağından sürünerek zar zor kalkmıştı. Ama gene de hiçbir sorun yaşamadan iskeleye varıp, adaya yelken açmayı başardılar. Bu kez tekneyi hemen suyun kıyısındaki sağlam bir söğüt ağacına bağlayıp, bilmece kütüğüne doğru yollandılar. Yanlarında sinek kovucu bulunması büyük fark yaratmıştı.

Suaygırı gibi esneyen Aleks, "Bu halde bilmecelerle nasıl baş edeceğiz bilemiyorum," dedi.

"Yapabildiğimiz kadarını yaparız," dedi Vanessa. "Yarın gece de ara verelim ama. Uykumuzu alamazsak hiçbir şeyi çözemeyiz."

Aleks'le Sam ona hak verdiler. Kitabı açınca, üçüncü bilmeceyle karşılaştılar:

Megan stoklamıştı kiler raflarına bir dolu yulaf kurabiyesi.
Gece yarısı sızdı içeri kurabiye hırsızları, doldurdu midesini hepsi.
Kıtır kıtır gevrekti kurabiyeler! Bayıldı tadına obur hırsızlar.
Bir telaş yutuverdi tüm kurabiyelerin beşte birini arsızlar.
Yenmeden kalabilenlerin sayısı yüz otuz ikiydi.
Kim böyle bir kötülük yapabilirdi? Meg nereden bilsindi.
Seslendi üzüntüsünü gören bir polis memuruna.
O da sordu, başlangıçta kaç kurabiye aitti olayın mağduruna.
Ama bir türlü hatırlayamadı Meg. Bizim de size sormamız gerek:
Yardım edin yanıt vermesine, yoksa dinmeyecek Meg'in gözyaşları.

"Kurabiye!" diye bağırdı Aleks. "Şu anda tek istediğim bu."

"Bunu çözer çözmez bir kurabiye vereceğim sana," dedi Vanessa. "Evden gelen paketin içinden çıktı biraz."

"Yulaflı mı?" diye sordu Aleks umutla.

"Çikolata parçacıklı, maalesef," dedi Vanessa.

"Çikolata parçacıklı!" diye bağırdı Sam. "Yulaflıdan iyidir her zaman. Pekâlâ, Meg'e ve sorunlarına dönelim. Baskından önce Meg'in elinde miktarı bilinmeyen bir toplam var ve 1/5'ini kaybediyor. Geriye 132 kurabiye kalıyor. 1/5'i bulmak için tek yapmamız gereken 132'yi 5'e bölmek. Sonra..."

"Dur bakalım, Kaptan Çikolata Parçacığı," diye sözünü kesti Vanessa. "Bu bize 132'nin 1/5'ini verir. Oysa, hırsızlar toplamın 1/5'ini alınca, geriye kalan 132'ydi. Öyle değil mi?"

"Aa, evet haklısın!" diye onayladı Sam kaşlarını çatarak.

"Toplamın içinde beş tane 1/5 olmalı," dedi Vanessa. "1/5'ini alırsan geriye 4/5 kalır. 132 de bu 4/5'e denk geliyor. Yani dört eşit parça demek."

"Öyleyse, yapmamız gereken tek şey, 132'nin içindeki dört eşit parçayı bulmak," dedi Sam. "132 bölü 4 eşittir 33."

"İşte, bu kadar!" diye bağırdı Aleks, ayağa kalkıp elleriyle sihirbazlık hareketleri yaparak. "4/5'le

–yani 132'yle– 1/5'i –yani 33'ü– toplarız. Sonuç... abrakadabra: 165! Demek ki, baskın öncesinde Meg'in bu kadar kurabiyesi vardı." Aleks her yöne doğru selam verdi. Sam'le Vanessa maymunlar gibi kahkahalar atarak onu alkışladılar.

"Kurabiye zamanı!" diye anımsatan Sam, Vanessa'nın sırt çantasına daldırdı elini. Gecenin sessizliği çatır çutur çiğneme sesleriyle bozuldu. Derken, tepelerindeki ağaçların birinden bir baykuş öttü. Bu kez hiçbirinin kılı bile kıpırdamadı. Bir süre sonra koca kuş havalandı ve kampa doğru süzüldü. Bir an için, kuş daha yükselmeden, geniş kanat açıklığı bütün gece göğünü kaplar gibi olmuştu. Üçü de ilk kez canlı bir baykuş görüyordu.

"Bu benim odamda oturmaktan daha ilginç değil mi?" diye fısıldadı Aleks, pantolonundaki kırıntıları silkelerken.

"Bir bilmecelik daha ayık kalabilirim... belki," diye iç geçirdi Vanessa ve o kadar davetkâr bir biçimde esnedi ki, öteki ikisi de esneyip gerinmeden edemediler. Bir kez daha kitabı kapatıp, daha önce birçok kere yaptıkları gibi yeniden açtılar. Tahmin ettikleri gibi, Monoculus'un dördüncü bilmecesi onları bekliyordu. Ancak bir önceki gibi iştah açıcı değildi hiç.

Üç mutlu kurt bayılıyorlardı elmaları yemeye içten içten.
Yolunu bulmuşlardı, böcek ilacına rağmen.
En küçükleri her gün yerdi on gram elma posası;
Bir günü atlayıp otuz gramı yutardı ortancası.
En büyük, iki gün beklerdi elli gramı götürmek için kursağa.
İşte böyle giderdi, şafaktan günbatımına, günbatımından şafağa.
Her biri seksen gramdan sekiz elma asılıydı yaşadıkları ağaçta.
Ne süre dayandı dersiniz elmalar, bu üç kıvrık kurda?
(Eklemeliyim ki, ilk gün başladı hepsinin birden çiğnemeleri,
Çünkü açtılar ve yoktu yapacak daha iyi bir işleri.)

"Ihh!" diye suratını buruşturdu Vanessa. "İyi ki, karnımızı doyurduk."

"Demek, birinci kurt günde 10 gram yiyor, ikinci iki günde bir 30 gram yiyor, üçüncüyse üç günde bir 50 gram yiyor," dedi Sam. "Sekiz elmayı silip süpürüyorlar ve her elma 80 gram geliyor. Hımm... bu biraz karışık."

"Eh, hiç olmazsa toplam kaç gram yediklerini bulabiliriz," dedi Aleks. "8 elma çarpı 80 gram 640 gram eder."

"Haydi, bir tablo daha yapalım," diye önerdi Vanessa. "Bütün kurtlar birinci gün yemeğe başlıyorlar:"

	1. Kurt	2. Kurt	3. Kurt
1. Gün	10 gram	30 gram	50 gram
2. Gün	10 gram	-	-
3. Gün	10 gram	30 gram	-
4. Gün	10 gram	-	50 gram
5. Gün	10 gram	30 gram	-
6. Gün	10 gram	-	-
7. Gün	10 gram	30 gram	50 gram
8. Gün	10 gram	-	-

"Tamam, şimdilik bu kadar yeter," diye önerdi Aleks. "Bu kadarı kaç gram elma ediyor?"

"350," diye yanıtladı Sam hızla hesaplayarak. "Haydi, devam."

9. Gün	10 gram	30 gram	-
10 Gün	10 gram	-	50 gram
11. Gün	10 gram	30 gram	-
12. Gün	10 gram	-	-
13. Gün	10 gram	30 gram	50 gram
14. Gün	10 gram	-	-
15. Gün	10 gram	30 gram	-

Toplam: 150 gram + 240 gram + 250 gram
= 640 gram (80 gramlık 8 elma)

"On beş gün," dedi Vanessa. "Ben de kendimi o kadar zaman uyumamış gibi hissediyorum. Bu kadar yeter. Artık dayanamayacağım."

"Tekneye dönelim," diye onayladı Sam ve kitabı Aleks'in sırt çantasına koydu. Tanrı'ya şükür, bu kez tekne bıraktıkları yerde duruyordu. Yelkenliyi itip kampa yöneldiler, uyku tulumlarının rahatlığından başka şey düşünemez olmuşlardı.

Ertesi sabah uyanmak bir öncekinden daha da güç oldu. Yine etkinliklerde zorluk çektiler ve yüzmeye gittikten sonra, üçü de bir ağacın gölgesine serdikleri plaj havlularının gölgesinde uyuyakaldılar. Ne var ki, çok uzun sürmedi bu; çünkü, Harry ve birkaç arkadaşı sırtlarına bir kova su döküp kıkırdayarak kaçıştılar. O gece saat dokuzda ne Aleks ve Sam ne de Vanessa ışıkların kapanma zilini duydular; çoktan ranzalarında gözlerini kapatmışlardı bile. Nihayet, bütün bir gece, iyi bir uyku çekeceklerdi.

Rechner'in sukayağı iskelesinde görünmesinden sonraki dördüncü günün sabahında, üç arkadaş durumu gözden geçirmek ve kalan bilmeceleri nasıl bölüştüreceklerini kararlaştırmak zorunluluğu hissettiler.

"Dört gecemiz kaldı ve daha üç bilmece var çözülecek," diye söze başladı Vanessa. "Sorun olmaması gerek."

"Ama ben bir daha iki gece üst üste uykusuz

kalabileceğimi sanmıyorum," diye karşı çıktı Sam. "Hepsini bu gece bitirmek zorundayız."

"Tamam, deneriz," diye onayladı Vanessa. "Beynimizi sonuna dek zorlayalım. Atıştıracak bir sürü şeye ihtiyacımız olacak ve bu kez kantine uğrama sırası sizde bence."

Bir kere daha alıştıkları patikadan göle doğru sessiz yolculuklarını yapmaya koyuldular. Aleks ayakkabısına giren bir taşı çıkarmak için durdu. "Size yetişirim," diye fısıldadı. "Devam edin."

Aleks ayakkabısıyla uğraşırken, birdenbire sesler duydu ve ışıklar gördü.

"Siz ikiniz gecenin bu saatinde ne yapıyorsunuz burada?.. Hangi kulübede kalıyorsunuz? Bunun yasak olduğunu bilmiyor musunuz?.. Gelin bakalım. Sizi geri götürelim. Kulübe sorumlularına haber vermek zorundayız."

Olamaz! Bekçiler! Aleks'i görmemişlerdi, ama Sam'le Vanessa, iki kızgın kulübe sorumlusunun eşliğinde ona doğru geri geliyorlardı şimdi. Ne büyük şanssızlık! Aleks bir çalının arkasına gizlenip, arkadaşlarının burnunun dibinden geçip gitmelerini izledi. Vanessa, yaprakların arasından Aleks'in sararmış yüzünü fark ederek, umutsuz bir veda bakışı fırlattı ona.

Aleks o sırada patikaya düşen bir şeyin sesini duydu. Ortalıkta kimseler kalmayınca, el fenerini

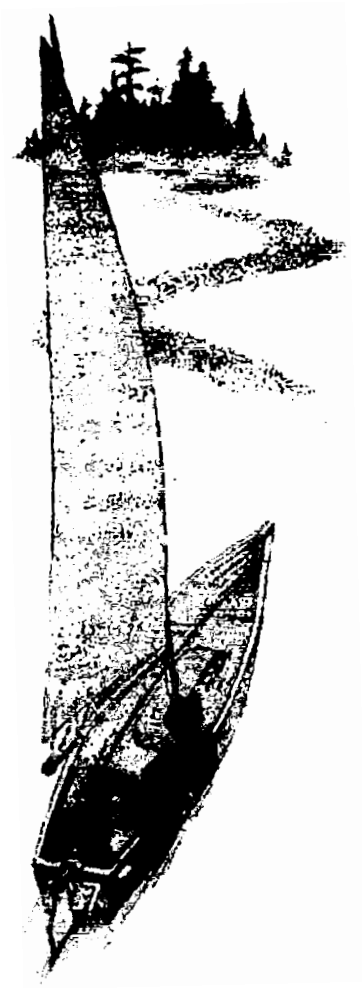
yerde gezdirdi ve ne görsün!.. Vanessa'nın sırt çantası ve yanında küçük, parlak bir nesne. Teknenin anahtarı!

Aleks anahtarla sırt çantasını yerden aldı, ama ne yapacağını bilemiyordu. Bir süre tek hissettiği şey korku oldu. Geri dönmek iyi bir fikir gibi geliyordu. Ama bu olaydan sonra bekçilerin çocukların kulübelerini daha dikkatli gözleyeceklerinden emindi. Dolayısıyla bu son şanstı. Ya şimdi yapılacaktı ya da hiç.

Zümrüt Kraliçe'nin ve onun kurtarma ekibinin son umudu Aleks'in ellerindeydi.

II

SON ETAP

Aleks anahtarı cebine koydu ve bir omuzuna Vanessa'nınkini, ötekine de kendi sırt çantasını atıp patikadan aşağı koşturdu.

İskeleye vardığında asma kilidi açtı ve Sam'in hareketlerini aklında kaldığınca tekrarlamaya başladı. Taklit ettiklerinin doğru sonuç verdiğini şaşırarak gördü. Yelkenlerin nereye takıldığını hatırlıyordu, hatta halatların nasıl bağlandığını bile buldu. Harika. Şimdi ne olacaktı? Tekneye atlayıp onu iskeleden ayırdı.

Önce her şey yolunda gibiydi, ama sonra teknenin dönüp kampa doğru yöneldiğini fark etti. Aleks tekneye hakim olmayı beceremeyerek suyun üstünde iki büyük daire çizdi. Çabaladığı süre boyunca, bekçilerin lagünün içindeki tekneyi fark etmelerinden korktu hep. Sonunda, dümen işlevini gördü, seren yerine oturdu. Bir terslik çıkmadan burnu döndü; ada tam karşısındaydı. "Lütfen, kötü bir şey olmasın! Lütfen!" diye dua edip duruyordu.

Çok rahat bir şekilde yanaşmış olmasa da, işte orada, koydaydı. Sıradan düğümlerin de işe yaraya-

cağını umarak tekneyi aynı söğüt ağacına bağladı. Karaya ayak bastığında biraz sarsılmış ama tek parça halindeydi. Çevresine bakındı ve yavaş yavaş dolunayı kapamakta olan bulutların altında kendini küçücük hissetti. Issız bir adada tek başınaydı.

Derin bir soluk aldı. "Sakin ol, başarabilirsin!" dedi kendi kendine. El fenerini kılıç gibi uzatarak, titreyen bacaklarla içerlere doğru ilerlemeye başladı. Her zamanki kütük yerindeydi. Sam'le Vanessa'nın gölün öteki yakasında olması dışında hiçbir değişiklik yoktu. Arkadaşları herhalde kulübelerinde uykusuz uzanmış, onun ne yaptığını merak ediyorlardı. Belki de Sam, Aleks'in değil tek başına adaya yelkenliyle gitmek, yelkenleri açmayı bile asla başaramayacağını düşünüyordu. Amma da şaşıracaktı!

Arkadaşları aklına gelince daha da yalnızlık hissetti Aleks. Derken, Monoculus'u hatırladı. Yalnız sayılmazdı işte. Hevesle kitabı açtı ve Monoculus'un güven verici yüzüyle karşılaştı. Beşinci bilmece de oradaydı:

Besili, şişko bir siyah böcek pek keyifle gidiyordu.
İyilik düşünmeyen bir peygamberdevesi hamle yaptı ona doğru.
Hızla kaçtı bizim böcek, oflayıp puflayarak. Peşinden yetişmek zordu.
Saniyede tamı tamına yüz santimetre –amma çok yol alıyordu!
Avcının hızı da şaka değildi hani; gidişi onun da etkileyiciydi.
Çok yıldırıcı bir sürat, otuz metre dakikada.

Yalvarırım söyle, n'olur beni merakta bırakma,
Zavallı deve aç mı kaldı yoksa sonunda?
Santimetre olsun lütfen ve saniyede diye eklemeliyim,
Neydi hızları arasındaki fark? Kolay gele sana, demeliyim.

Peygamberdevesi mi? Siyah böcek mi? Aleks gökyüzüne baktı. Gene karanlıktı. Rüzgâr ağaç tepelerini yelpaze gibi sallıyordu. Her yandan ormanın sesleri duyuluyordu. Belki bu adada da böcekleri kovalayan peygamberdeveleri vardı.

"Dikkatini topla, dikkatini topla!" diye kendi kendine söylendi Aleks. Siyah böceğin hızı santimetre/saniye cinsinden, oysa peygamberdevesininki metre/dakika cinsinden verilmişti. Aleks burada elmaları elmalarla karşılaştırması gerektiğini anladı (Kurtsuz elmalar, diye gülümsedi). Böceğin hızıyla deveninki aynı cinsten hesap edilmeliydi. İşte o zaman, Vanessa'nın sırt çantasındaki ağırlık ve uzunluk tablosunu hatırladı. Yaşa, Vanessa!

Küçük kartta santimetreleri aradı. 100 santimetre bir metreydi. Öyleyse, diye düşündü ve yazmaya başladı:

Siyah böcek saniyede 100 cm hızla koşuyor. Peygamberdevesinin hızı dakikada 30 metre. Demek ki, peygamberdevesinin hızı 30 x 100 = 3000 cm/dakikaydı. Peygamberdevesi dakikada 3000 cm hızla hareket ediyor.

Bir dakikada 60 saniye var. Peygamberdevesinin saniyedeki hızı: 3000 ÷ 60 = 50. Peygamberdevesi saniyede 50 cm hızla koşuyor. Siyah böcek ise saniyede 100 cm hızla gidiyor. Hızları arasındaki fark 100 - 50 = 50 cm/saniye.

Siyah böcek, peygamberdevesinin iki katı hızla koşuyordu! Güvendeydi, ama deve de acıkmıştı. Aleks de öyle. Sam'le birlikte kantinden aldıkları çerezlere uzandı.

Meyveli bir şekerlemeyi kemirmekte olan Aleks, artık onu hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini düşünüyordu ki... birdenbire alnında damlalar hissetti. Hızla son lokmasını yuttu, bütün eşyasını toplayıp koştu, bir çam ağacının altına sığındı. Yağmur her şeyi tehdit edercesine hızla indi. Her ne olursa olsun, *Kraliçeyi Kurtarmak* korunmalıydı. Aleks kitabı ve bütün notları sırt çantasına soktu ve kasvetli gökyüzüne baktı. Bunun geçici bir sağanak olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Aleks'in Blackwell Adası'nda bildiği tek bir yer vardı korunacak. Seçenekleri tartı. Kamp ateşi öykülerinin hepsinin yalnızca birer öyküden ibaret olduğu varsayımıyla Mağara'ya sığınma riskine girebilirdi. Ya da, şimdi vazgeçer ve Rechner'in zindanına konulma riskini göze alırdı.

Eh, Aleks zindanı görmüştü, hiç de orada yaşama heveslisi değildi; üstelik, en iyi arkadaşlarını oraya sürüklemeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Ağacın altından fırladı ve dar bir patikadan adanın ortasına doğru koştu. El feneri uzunca bir süre ağaçlardan ve çalılardan başka bir şey aydınlatmadı çevresinde. Derken, ilerde büyük, karanlık bir kütle fark etti ve durdu. Aradığını bulmuştu.

Aleks hâlâ Mağara'ya girmekte tereddüt edebilirdi, ama yağmur öyle bir bastırdı ki, başka çaresi kalmadı. İliklerine kadar ıslanmış bir halde, kayaların içindeki karanlık açıklığa daldı.

Kendini hoş bir mekânda buldu. Yarasa yoktu ve hayaletler varsa bile, herhalde anakaradaki kampçıları korkutmaya gitmişlerdi. Aleks el fenerini dikine koyarak ışığın mağaranın tavanından yansımasını sağladı. Keşke bu şahane yeri en başta bulmuş olsalardı.

Geriye yalnızca iki bilmece kalmıştı. Aleks kitabı açtı ve Monoculus'un altıncı bilmeceyle beklediğini gördü. Bu seferki çok kısaydı. Kısa demek de, kolay demekti... değil mi?

Küçük bir kız kardeşim var. Yaşı seksen dört.
Ben yakında varacağım doksana, ah ne dert, ne dert!
Üç katıydı yaşım onunkinin, çok çok küçükken biz ikimiz.
Kaçtı yaşım o zaman? Bilin de, benim gibi bilicilik olsun kaderiniz.

Monoculus ikinci defadır kendine ilişkin bir bilmece soruyordu. Şimdi Aleks, bütün o tek gözlü oğullarından başka, onun yaşını ve küçük bir kız kardeşi olduğunu da biliyordu artık. Bu durum canavarı eskisinden daha gerçek kılıyordu her nedense.

Aleks bilmeceyi birkaç kez okuduktan sonra bir yanlışlık olduğundan kuşkulanmaya başladı. 90 yaşındaki Monoculus, 84 yaşındaki kız kardeşinden çok yaşlı değildi. Onun yaşının üç katı nasıl olmuş olabilirdi?! Keşke Vanessa'yla Sam de yanında olsalardı! Aleks zihnini açmak için ayağa kalkıp mağaranın içinde bir tur attı. Dışarı baktı. Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Bilmeceye dönüp, elindeki bilgileri gözden geçirdi. Monoculus, "çok çok küçükken biz" dediğine göre, canavarın uzun zaman önce kız kardeşinin yaşının üç katı yaşında olduğunu biliyordu Aleks. Aralarındaki yaş farkının altı yıl olduğunu da biliyordu: 90 - 84 = 6. Sonra *Kraliçeyi Kurtarmak*'ın arka kapağındaki şifre bilmecesini hatırladı. Sihirli kalem, çözümün ilk bölümünü yaparken, bilinmeyen sayıların yerine X ve Y harflerini kullanmıştı. Belki öyle yapmak gerekiyordu... Aleks yazmaya başladı:

Küçükken kız kardeşinin yaşı X.
Küçükken Monoculus'un yaşı Y.
3 x X = Y

Hmm... ama, Monoculus aynı zamanda kız kardeşinden altı yaş büyüktü. Aleks yazmaya devam etti:

$$6 + X = Y$$

Sonra da şunu yazdı:

$$6 + X = 3 \times X$$

İşte şimdi, ilginç bir denklem olmuştu bu. Ancak, devam etmek için yeterli değildi hâlâ. Aleks'in şifre bilmecesinde olduğu gibi, harflerin yerine sayılar koyması gerekiyordu. Pekâlâ 1'le başlayabilirdi.

$$6 + 1 = 7 \qquad 6 + 2 = 8 \qquad 6 + 3 = 9$$
$$3 \times 1 = 3 \qquad 3 \times 2 = 6 \qquad 3 \times 3 = 9$$

$$6 + 3 = 3 \times 3$$

İşte, buydu! Y, yani Monoculus'un yaşı dokuzdu! Ve X, yani kız kardeşinin yaşı üçtü. Sam'le Vanessa bunu bir duysalardı!

Ancak böbürlenecek zaman yoktu. Bir şeyler daha atıştırıp gene çalışmaya devam etti. Sıra son bilmeceye gelmişti.

Geniş bir salonu doldurmuş üç yüz sandalye,
dizilmiş eşit aralarla sıra sıra.
Merak çekecek bir film gösterilecek
küçük büyük her yaştan çocuğa.
İki yüz kırk çocuk gelip oturacak
boş bırakarak arada bazı sıraları.
Kaç sıra dokunulmadan kalacak,
lütfen iyi düşünerek yap açıklamanı.
Her bir sıradaki boş sandalyelerin yarısı
dörtle çarpılırsa eğer,
çıkar tüm boş sandalyelerin sayısı.
İşte, hepsi bu. Ah, ama son bir şey daha var:
Perde sorunlarınızın biteceği yerdir,
Onun için seyredin ve kapılmayın kedere.
Pusu gördüğünüz zaman, dostlarım,
Bileceksiniz vardığınızı aradığınız yere.

Aleks huzursuz huzursuz dudaklarını yaladı. Burada bir bilmeceden fazlası vardı. İlk bölümün bir anlamı vardı, ama ya son iki satır? Hangi pus? Ne ilgisi vardı? Aleks bir süre bir bağlantı kurmaya çalıştı; ama bilmeceyi kaç kere okursa okusun aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sonunda şimdilik bunu bir kenara bırakıp, geniş salonda kaç sıranın boş kalacağını bulmaya çalıştı. Eldeki bütün sıraların toplamıyla dolu olanların arasındaki farkı bularak başlayabileceğini düşündü: 300 - 240 = 60. Sonra da düşündükle-

rini yazmaya başladı.

> **Bütün sıralar birbirinin eşi. Her sıradaki sandalye sayısı X. Bir sıranın yarısı X ÷ 2. Bu sayının 4'le çarpımı 60 ediyor (boş sandalyelerin tümü). Öyleyse (X ÷ 2) x 4 = 60.**

Aleks durup son denkleme baktı bir süre. 4 çarpı bir şey 60 ediyordu. O zaman 60 bölü 4 bir şeye eşit demek değil miydi? Çarpma ve bölme birbiriyle ilişkili şeylerdi.

Aleks yazmaya devam etti:

> **(X ÷ 2) x 4 = 60'ın tersi, 60 ÷ 4 = X ÷ 2**
> **60 ÷ 4 = 15; öyleyse, X ÷ 2 = 15. Bunun tersi,**
> **15 x 2 = 30. Öyleyse, X = 30. Her sırada 30 sandalye var.**

Aleks her sıradaki sandalye sayısını bulmuştu, ama ona boş sıraların sayısı lazımdı. Bilmeceye bir daha baktı. Boş sandalyelerin toplamı 60'tı ve 60'ta 30 iki tane vardı. Demek ki, salondaki sıralardan ikisi boştu.

Aleks, yanıtı yazar yazmaz kitaba bir göz attı. Monoculus'un yüz ifadesi kitap açık olduğu halde bile değişmişti. Canavar çok keyiflenmiş görünüyordu. Bilmecenin son iki satırı hâlâ Aleks'i tedirgin et-

mekle birlikte, Monoculus'un yeni ifadesi içini rahatlattı. Yedi bilmece de çözülmüştü!

İşte şimdi o büyük an gelmişti: Bütün bilmecelerin yanıtları toplanacaktı. Elde edilen sayı, Aleks'in hayal ettiği gibi, bir biçimde bir sözcüğe mi dönüşecekti acaba? Aleks adada tuttukları notlara bakarak bilmecelerin hepsinin yanıtlarını temiz bir kâğıda geçirdi. Sonra da toplamaya başladı.

Balıklar:	242
Cinler:	16.226
Kurabiyeler:	165
Günler:	15
Santimetre/saniye:	50
Yaş:	9
Sıralar:	2
Toplam:	16.709

Aleks toplamı yazar yazmaz gözlerini kapadı. Tekrar açtığında düş kırıklığına uğradı. Sayı hâlâ yalnızca bir sayıydı. Bir daha gözlerini kapadı. Sonra yürüyüp geri gelmeyi denedi. Hiçbir sözcük oluşmadı. Aleks, Monoculus'un daha fazla yardım edeceği umuduyla, eskisi gibi birkaç kez kitabı açıp kapamayı denedi, ama bundan da bir şey çıkmadı. Monoculus'a yakından bakınca, canavarın tek gözünün

kapalı olduğunu şaşkınlıkla gördü. Uyuyordu! Tek gözlü canavarlar bile yoruluyor, diye düşündü Aleks.

Yağmur artık çiselemeye başlamıştı. Yapacak başka bir şeyi kalmayan Aleks bütün eşyasını toplayıp, yorgun argın, çamurlu patikadan aşağı koya geri yürüdü. Tekne su dolmuş, yarı yarıya suya gömülmüştü; onu boşaltmak epey zaman aldı. Aleks çalışırken bir yandan da 16.709, 16.709, 16.709... diye mırıldanıp duruyordu.

Sonunda tekne hazır duruma gelince, Aleks asık bir suratla Waconda Kampı'na doğru yelken açtı. Gölün üstünü kaplayan hafif bir sis, yavaş yavaş şafak sökerken Aleks'in yelken iskelesine yanaşmasını gizledi.

Kulübesine döndüğünde uyanmış, öfkeli bir Rick'le karşılaştı. Sabah olunca Aleks'in yatağındaki kamuflaj belli olmuştu. Oğlan içeri girer girmez kulübe sorumlusu patladı.

"Gece yarısı yürüyüşlere mi çıkıyorsun?" diye haykırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Neredeydin? Jeff bunu öğrenirse kesinlikle hemen eve geri yollar seni!.. Derhal yatağına git!"

İki sırt çantasına yapışmış titreyip duran Aleks sesini çıkarmadı. Pijamalarını giyerken olup biteni Sam'e anlatmaya can atıyordu. Ancak şimdilik bunu ertelemesi gerekiyordu.

O öğleden sonraki boş saatte Sam, Aleks ve

Vanessa, büroda Jeff'in karşısındaydılar. Hayrettir ki, Jeff olup biteni çok iyi karşıladı. Onları cezalandırmadı bile. Ancak, bir daha ışıklar söndükten sonra koruda dolandıkları görülürse, ailelerine haber verileceğini söyledi. Bu kadar.

Bürodan çıktıklarında Sam'le Vanessa meraktan çatlayacak gibiydiler. Yalnızca on beş dakikalık boş zamanları kaldığından, Aleks bütün sorularını yanıtlayabilmek için çok hızlı konuşmak zorunda kaldı. Arkadaşları Mağara'yı duyduklarında ağızları bir karış açık kaldı.

"Müthişti, gerçekten," dedi Aleks, onların şaşkınlığından keyiflenerek. "Kuru, sıcak –gerçekten hoş bir yer."

"Yarasa da mı yoktu?" diye sordu Sam, biraz düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Tek bir tane bile," diye temin etti onu Aleks.

"Peki ya çözümler?" diye sordu Vanessa, birden bütün bunların amacını anımsayarak. "Onları topladın mı? Bir sonuç verdiler mi?"

"Eh," dedi Aleks, "o bildik şaka gibi. Bir iyi, bir de kötü haberim var. Önce hangisini söyleyeyim?"

"İyi olanı söyle," dedi Sam.

"Son üç bilmeceyi çözdüm," dedi Aleks gururla.

"Tamam!" dedi Vanessa. "Peki, ya kötü haber?"

"Bütün yanıtları topladım ve bir sayı buldum: 16.709. Ama, hepsi bu."

Oğlanların kulübesinin basamaklarındaydılar; Aleks içeri girip notlarını getirerek, onlara beşinci, altıncı ve yedinci bilmecelerin yanıtlarını gösterdi. Sonra da Monoculus'un son bilmecesini okutmak için kitabı açtı. Monoculus'un hâlâ uyuyor olması, Sam'le Vanessa'nın canını sıktı. Film bilmecesinin son iki satırını görünce, onlar da Aleks kadar afalladılar.

"Bu keder ve pus bölümü bilmecenin parçası bile değil aslında," diye fikrini belirtti Vanessa. "Ne demek olabilir ki?"

"Dün geceden beri bunu düşünüyorum," diye yanıt verdi Aleks. "Ancak şu anda elimizdeki tek şey 16.709. Ve henüz bunu bir sözcüğe dönüştürecek ipucunu bulmuş değilim."

"Bunun bir yolu olmalı," dedi Sam, bitkin ve huzursuz görünüyordu. "Sonuca bu kadar yaklaşmışken başarısızlığa uğramak olamaz. Monoculus bunu bize yapmaz!"

"Hey," diye heyecanla bağırdı Vanessa, "ben olayı kavradım galiba. Bunu daha önce, bir Fransız tutsağı anlatan kitabın birinde okumuştum. Komşu hücredeki kişiyle haberleşmenin yolunu duvara vurarak buluyor. Vuruş sayısı alfabedeki bir harfe karşılık geliyor. Yani, bir vuruş ilk harf olan A demek. Ve böyle devam ediyor. Sözcükleri, cümleleri heceleyerek bir kaçış planı hazırlıyorlar. Hari-

ka bir öyküydü, yazarı Aleksandre–"

"Tamam, tamam," diye sözünü kesti Aleks. "Eğer bu işin içinden sağ salim çıkabilirsek, bizimki de harika bir öykü olabilir." Kâğıt kalem çıkardı.

"Yine başlıyoruz," diye inledi Sam.

Aleks ona aldırmadı. "16.709'u harflendirmeye çalışalım bakalım," dedi. Hızlı hızlı alfabeyi yazıp, her harf için bir sayı belirledi. "Şimdi, 1 = A; 6 = F; 7 = G..."

"Ama, işte hepsi boşa gidiyor," diye araya girdi Sam umutsuzca. "Ondan sonraki sayı sıfır. Bu hangi harfin karşılığı olacak?"

"Sen devam et," dedi Vanessa, iyimserliğini korumaya çalışarak. "A, F, G, boşluk, I."

"Bu nasıl bir sözcük böyle?" dedi Sam.

"Hey," diye haykırdı Aleks birden, "sıfır O olabilir!"

"Sihirli sözcük AFGOI mi, yani?" diye tereddüt etti Vanessa. Hiçbiri emin gözükmüyordu. Ya yanlışsa? İşlerin öyle tereyağından kıl çeker gibi kolaycacık gitmeyeceği kesindi.

"Eh, AFGOI olmak zorunda," dedi Aleks. "Elimizde bir tek bu var. Bunun Rechner'i uzak tutacağını ummaktan başka çare yok..."

12 SİHİRLİ SÖZCÜK

Rechner'in dönmesini bekledikleri günden önceki gece, Sam, Vanessa ve Aleks toplantı salonuna isteksiz isteksiz gittiler. Arada bir Jeff bu büyük salonda herkesin katılacağı bir şeyler düzenliyordu. Bir hafta önce, çocukları eğlendiren bir grup davet edilmiş; ondan bir önceki hafta ise, kadının biri kampçılara göstermek üzere türlü çeşitli yılanlar, balıklar, semenderler, kurbağalar ve kertenkeleler getirmişti. Hiç kimse bu seferki özel olayın ne olduğunu bilmiyordu, ama kamptakilerin hepsi heyecanlı bir bekleyiş içindeydi. Yalnızca üç çocuk bu sürprize kayıtsızdı.

"Belki de, kitaptan kurtulmalıyız," diye önerdi Sam. "Onu yok edersek, şato da yok olur. Rechner bizi var olmayan bir şatoda hapsedemez, öyle değil mi? Hem bu Rechner'in de sonu olur."

"Peki, ya Monoculus?" diye sordu Vanessa. "O da yok olur o zaman."

"Haklısın," dedi Sam. Birkaç dakika sonra yine devam etti. "Bir fikrim var: Niye ailelerimizi çağırıp,

bizi buradan alıp eve götürmelerini istemiyoruz? Özlediğimizi falan söyleriz."

"Ama Rechner yarın geri gelecek," diye karşı çıktı Vanessa. "Bizi o kadar çabuk çıkaramazlar buradan. Hem, nerede olursak olalım Rechner peşimizi bırakmaz herhalde."

Toplantı salonuna girip çevreye bakındılar. Arkadaki bazı sıralar şeritle ayrılmış olduğu için herkes ön tarafa yığılmıştı. Yan yana üç sandalye bulmak zordu, ama Sam onu da buldu ve oturdular.

"Merhaba, Waconda'lı dostlarım," dedi Jeff, herkes yerleştikten sonra. "Dışarıda sivrisineklere yem olmayı tercih ettiğinizi biliyorum, ama bu soylu etkinliğe kısa bir ara verip, bir... film izlemek istersiniz diye düşündüm!"

Yöneticinin açıklaması onaylayan bir uğultuyla karşılandı; Jeff'in sesini tekrar duyurabilmesi biraz zaman aldı bu yüzden.

"Bugünkü film gerilim... meteorolojinin derinliklerine heyecanlı bir yolculuk ve bu bombanın adı da..." Jeff elindeki kâğıtları karıştırıp yüksek sesle okudu: "*Sonsuz Deniz.*"

Başlık hiç tanıdık gelmese de, izleyiciler coşkusunu yitirmedi ve herkes büyük bir ilgiyle gözünü perdeye dikti.

Aleks kampçıların neşeli suratlarını tararken, birden yüz ifadesi değişiverdi. Heyecanla salonun

arka tarafını işaret ederek, "Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" diye tısladı.

Sam'le Vanessa onun gösterdiği yere bakıp, şaşkın yüzlerle yeniden Aleks'e döndüler.

"Ness, Sam! Dikkatli bakın! İki boş sıra var!" Aleks ayağa kalktı. "Sandalyeleri saymalıyım," diye mırıldandı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Vanessa aklı iyice karışmış bir halde.

"Biraz sonra görürsünüz," dedi Aleks bir sıradaki sandalyeleri sayarken. "Tam tahmin ettiğim gibi: Her sırada otuz sandalye var. Peki, kaç sıra var? On! 30 kere 10 eşittir 300. Burada 300 sandalye var ve 30 sandalyelik iki sıra da boş! Vay canına!"

"Sonunda keçileri kaçırdı," dedi Sam, Vanessa'ya. "Gördün mü? Mağara o kadar da masum değilmiş!"

"Yok canım!" dedi Aleks. "Kafam her zamankinden daha iyi çalışıyor. Yedinci bilmecenin aynısı bu. Toplantı salonu, o 'geniş salon'! Tuhaf sonu hatırlıyor musunuz? 'Perde sorunlarınızın biteceği yerdir. Onun için seyredin ve kapılmayın kedere.' Bir keder içindeyiz ve bir film başlayacak şimdi. Sorunlarımız perdede çözülecek!"

Sam'le Vanessa, şaşkınlıkları önce sevince, sonra takdire, daha sonra hayrete dönüşerek Aleks'e bakakaldılar.

"Al, sen gelmiş geçmiş en büyük bilmece kurdusun!" diye belirtti Sam soluk soluğa.

"Her şeye rağmen filmden keyif alacağımız anlaşılıyor," diyerek yerine yerleşti Vanessa da. Işıklar söndü ve film başladı.

Denize açılıp yoğun sise kapılan üç balıkçı üzerine bir macera filmiydi bu. Giderek yiyeceklerini ve depolarındaki suyu tüketen balıkçılar günlerce sürükleniyorlar. Kıyının nerede olduğunu göremedikleri için önünde sonunda sisin kalkacağını umuyorlar. Ama hiçbir değişiklik olmuyor; büyük bir açlık ve susuzluk tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarını anlıyorlar.

Bir keresinde, bir deniz yaratığı neredeyse teknelerini deviriyor; bir başka sefer, birkaç metre önlerinden okyanus aşan gemilerden biri geçiyor. Ama, balıkçıların haykırışlarını kimse duymuyor ve gemi uzaklaşıyor. Çaresizlik içinde yaşanan çeşitli maceralar ve tehlikeli durumlardan sonra, durumu kavradığı anlaşılan bir yunus sürüsü tekneyi sahile yönlendirerek üç adamı kurtarıyor.

"*Bu* mu, yani?" dedi Sam, filmin kapanış jeneriği görünüp ışıklar yandığında.

"*Bize* hiçbir yunusun yardım edeceğini sanmıyorum," diye içini çekti Aleks.

Önceki iyimserliklerinden eser kalmamıştı. Karanlık bir patikadan kulübelerine doğru ayak sürür-

ken durumu tekar gözden geçirdiler.

"Film bize bir ipucu vermedi," dedi Sam başını sallayarak. "Monoculus bizi ortada bıraktı. Yarın göreceğiz belamızı."

"Eh, hiç olmazsa şu AFGOI sözcüğü var elimizde," diye yanıtladı Vanessa. "Ya bu gerçekten de sihirli sözcükse? Monoculus'un sonunda temize çıkacağına bahse girerim." Ancak sesi pek de yürekten tınlamıyordu.

"Bakın," dedi Aleks, "geçen hafta Rechner benim çekme halatımı kestiğinde, Monoculus'un bize ne dediğini hatırlıyor musunuz? 'Eğer, söylenirse gizli bir söz dosdoğru Rechner'in suratına, kilitlenecek Rechner sonsuza kadar, Tanrı'nın unuttuğu bu zindana.' Bu Rechner'in şatosu demek, o da kitabın içinde. Onun için, yarın kitabı sukayağı iskelesine götürmek, Rechner'in ortaya çıkmasını beklemek, ona AFGOI deyip, şansımızın yaver gitmesini dilemek zorundayız."

O gece artık söylenecek ya da yapacak bir şey kalmadığı için, az sonra ayrıldılar; Aleks'le Sam erkekler bölümüne, Vanessa kızlarınkine yöneldi.

Ertesi sabah, kahvaltı mahvaltı etmeden doğruca sukayağı iskelesinin yolunu tuttular. Bütün öteki çocuklar ve görevliler su üstü etkinlikleri için üşüşmeden önce orada olmak istiyorlardı. Aleks, *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı sırt çantasına tıkmıştı.

Yolda, geriye kampa doğru yokuşu çıkmakta olan Ron'la karşılaştılar.

"Selam, çocuklar! Jeff sukayağının yeniden başlamasına izin verdi, haberiniz olsun. Bakın, yeni halat aldım. Bugün bir geziye ne dersin, Aleks? Bu kez kopmayacak –söz."

"Bir daha sukayağı yapacağımdan emin değilim, Ron," diye karşılık verdi Aleks. Korkuyla Ron'un elindeki halata baktı.

"Pekâlâ," dedi Ron, "fikrini değiştirecek olursan haber ver. Yarım saat sonra aşağıda olacağım. Motoru getirmem gerekiyor. Görüşürüz."

Hava serindi; üç arkadaş kumsala indiklerinde titrediler. Waconda Kampı'nın kıyısında neler olacağından habersiz kuşlar her zamaki gibi neşeyle cıvıldaşıyordu. Rechner'in her an ortaya çıkmasını bekleyen çocuklar sukayağı iskelesini görünce adımlarını yavaşlattılar. Ancak olağandışı hiçbir işaret yoktu; bunun üzerine, aşağıdaki gri-mavi suyu tedirgin bakışlarla tarayarak dikkatle iskeleye çıktılar.

Birdenbire tam bir sessizlik oldu. Kuşlar bile susmuştu. Gölü ya da ağaçları etkileyen en ufak bir hareket bile yoktu havada. Aleks birilerinin her an gelebileceği kaygısıyla huzursuzluk içinde yokuşun tepesine baktı. İşte, o anda olan oldu. İskelenin çevresindeki sular fokurdayıp tıslamaya başladı ve o korkunç surat yine önlerinde beliriverdi. Aşağıda

Rechner gözlerini üstlerine dikmiş, hiç sesini çıkarmadan onları süzüyordu. Anlaşılan Jayden'ın kendisine teslim edilmesini bekliyordu.

"Söyle şunu, çabuk!" diye fısıldayarak Aleks'i iskelenin kenarına doğru itekledi Sam.

Aleks doğruldu, titreyen elleriyle sırt çantasından *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı çıkardı ve boğazını temizledi. Kuşkulu bir sesle, "AFGOI," dedi ve bir adım geri çekilip, endişeli bakışlarla Vanessa'yı arandı.

"Daha yüksek sesle söyle, bir daha," diye destekledi onu Vanessa. Arkalarındaki huş ağaçları kadar bembeyazdı yüzü.

"AFGOI!" diye yineledi Aleks, biraz daha güçlü bir sesle. Ama, Rechner'in suratı öfkeyle kurbanlarına bakmayı sürdürüyordu. Ağzı açılmaya başladı ve suyun içinden korkunç bir kahkaha sesi duyuldu. Birdenbire esmeye başlayan güçlü rüzgâr, bir fırtına öncesindeki gibi ağaçları sallıyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplanıverdi.

"İşe yaramıyor! Doğru sözcük değil!" diye bağırdı Aleks. "Ne yapacağız şimdi?" Rüzgâr neredeyse elindeki kitabı düşürecekti; göldeki dalgalar iskelenin tahtalarını ıslatmaya başlamıştı.

Derken, Rechner'in imgesinin çevresindeki sular birdenbire çocuklara doğru yükselip, büyücünün biçimini almaya başladı. Gölün içinden ıslak kollar uzandı.

"Harflerin yerini değiştirerek dene!" diye deli gibi haykırdı Sam.

"IOFGA!" diye bağırdı Aleks var gücüyle. "GAFIO!" Hiçbir şey olmadı. Kahkaha ve rüzgâr sesleri arttı o kadar.

Rechner'in biçimi şimdi iskelenin üstünde, parlak mavi bir yay çizerek çocuklara doğru eğilmeye başlamıştı. Büyücü onların gözü önünde devleşiyor; acımasız suratı, bir maske gibi, karşı konulmaz cüssesinin tepesinde yüzüyordu.

Sam tamamen çaresiz görünüyordu, ama Vanessa'nın ifadesi sanki önemli bir şeyi fark etmiş gibi değişiverdi birden. Soluğunu tutup Aleks'e döndü.

"Sis! Sis! Son bilmecedeki ipucu, sis!"

"Ne diyorsun sen?" diye yanıtladı Aleks ağlamaklı bir biçimde. "Anlamıyorum..."

"Sis ve pus eşanlamlı," diye bağıran Vanessa, sözlerine o kadar hızla devam etti ki, arkadaşları onu izlemekte güçlük çektiler. "Dün geceki film siste kaybolan üç balıkçı üzerineydi... Anlamadınız mı! Senin adın: Aleks Isaac Fog. Soyadın 'sis' demek. Yani A. I. Fog. Sihirli sözcükteki harflerin yerini değiştirirsen, AIFOG olur!"

"Söyle, Al!" diye haykırdı Sam. Vanessa'nın dediklerini kavrayınca yüzü parlamaya başlamıştı. "Bu sözcük sana göre düşünülmüş! Haydi, söyle ona şimdi!"

Tam o anda, Rechner bir çağlayan gibi yukarıdan çocukların tepesine inmeye başladı. Sanki hiçbir güç onları yutmak üzere olan bu cüsseyi durduramayacak gibiydi –ama bir şey durdurdu.

"AIFOG! AIFOG! AIFOG!" diye haykırdı Aleks. *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı iyice yukarı kaldırmıştı.

Sam'le Vanessa da, "AIFOG! AIFOG!" diye sihirli sözcüğü çılgınca yinelediler. Büyücü, çocukların kafalarına yalnızca birkaç santimetre kala durdu ve aynı anda da göle doğru küçülmeye başladı. Çocuklar "AIFOG!" diye yineledikleri her sefer, büyücü yumruk yiyordu sanki. Her çığlıklarıyla birlikte Rechner'in suratı acıyla buruşuyordu. Az önceki zafer dolu ifade yerini dehşete bıraktı ve sonunda büyücü iskelenin kenarında su üstünde yüzen ikiboyutlu bir imgeye dönüştü.

Ardından, Rechner'in çevresindeki sular bir girdap oluştururcasına giderek artan bir hızla dönmeye başladı. Püsküren sular çocukları tepeden tırnağa ıslattı. Gölden yükselen çağıltılı ses onlara yaklaşan bir şelale varmış gibi duyuluyordu. Derken, ok gibi dosdoğru havaya fırlayan bir karaltı, birdenbire kitabın arka kapağındaki kapıdan içeri emiliverdi. Aleks'in elleri, oraya buraya kıvranıp duran bir yangın hortumunu tutuyormuşçasına sarsılıyordu. Kapı çarparak kapandı, bir tıkırtı duyuldu ve ortalık yine eskisi gibi sessizleşti. Rechner'in imgesi yok olmuş,

girdabın yerini gölün sakin yüzeyi almıştı. Ne rüzgârdan ne de bulutlardan iz kalmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Aleks, Vanessa ve Sam gözlerini kitaba diktiler. Arkadaki kapı yalnızca kilitlenmekle kalmamış, yok olmuştu! Arka kapak, haftalarca önce Aleks kitabı kitaplığında ilk gördüğündeki gibi dümdüzdü. Üstelik, Aleks kitabı açmak istediğinde başaramadı. *Kraliçeyi Kurtarmak* kütlesel bir cisim haline gelmişti.

Büyük bir gerginlik içindeki Aleks dudaklarını yalayıp, kitabı dikkatle sırt çantasına yerleştirdi. Hiç kimse ağzını açmıyordu. Üçü de sabah güneşinin altında sessizce durmuş, birbirlerine bakıyorlardı yalnızca.

Derken, Ron'un yaklaşmakta olan motorunun gürültüsü anın büyüsünü bozuverdi. Çocuklar Ron'un iskeleye yanaşıp, tekneyi bağlamasını izlediler. İskeleye atladığında, onlara bir can yeleği uzattığını fark ettiler.

"Kaymaya hazırım artık." dedi Aleks sakin bir sesle ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

SONSÖZ

Okulun ilk günü gelip çattığında Waconda Kampı uzak, ama unutulmaz bir anıydı artık. O inanılmaz tatilden döndükten sonra Aleks, *Kraliçeyi Kurtarmak*'ı kitaplığına geri kaldırmış ve yazın keyfini çıkarmaya dönmüştü. Dolayısıyla, okul otobüsünde Sam ve Vanessa'yla konuştukları şeyler son derece tipikti.

"Yeni öğretmenlerimiz kimler acaba?" dedi Sam.

"Üçümüz aynı sınıfa düşsek ne süper olur, değil mi?" dedi Vanessa.

"Elbette, ama öyle olmayacaktır," dedi Sam.

"İhtimal oranı kaç?"

"Ee, hesaplayalım bakalım..." dedi Aleks sırıtarak.

"Yok yok, en iyisi şansımızın yaver gitmesini dileyelim," diye önerdi Vanessa, çılgınca kahkahalar atarak.

Birdenbire Aleks soluğunu tuttu. "Aaa!"

Sam'le Vanessa onun işaret ettiği yere bakmak için pencereye yanaştılar. Kaldırımda, bir peri masalından fırlamış gibi görünen, zümrüt yeşili bir elbise giymiş, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın vardı. Okul otobüsü yaklaşınca, kadın döndü ve gözleriyle pencereleri taradı sanki. Bir an için çocuklar onun koyu yeşil gözleriyle karşılaştılar. Sonra otobüs yoluna devam etti; kadın el sallayıp köşeyi döndü. Üç arkadaş onun ardından bakakaldılar.

"Olamaz..!" diye fısıldadı Sam.

"Yemin ederim ki..." dedi Vanessa.

Aleks hiçbir şey demedi, ama yüzüne yayılan gülümseme çok şey anlatıyordu.

KRALİÇEYİ KURTARMAK

Bir kraliçeyi, kapatıldığı zindandan matematikle kurtarmak mümkün mü dersiniz?

Aleks, yolda bulduğu tuhaf kalemin en zor matematik problemlerini bile çözüverdiğini fark edince çok sevindi. Derken, kitaplığında ortaya çıkıveren esrarengiz bir kitap, hem onu hem de arkadaşları Sam ile Vanessa'yı neredeyse esir aldı. Kitapta anlatıldığına göre, kötü Kral Rechner'in şatosuna hapsettiği Zümrüt Kraliçe Jayden'ın, üzerine kilitlenen kapıları açabilmek için 400 bilmeceyi çözmesi gerekiyordu. Kraliçeye de ancak çocuklar yardım edebilirdi. Oysa, giderek zorlaşan matematik bilmecelerini çözmek olanaksız gibiydi.

Vladimir Tumanov'un pek çok ülkede aynı anda yayımlanan bu eğlenceli ve sürükleyici kitabında, çözülmeyi bekleyen birbirinden ilginç matematik bilmeceleri var.

ISBN 975814297-6

9 789758 142972

günışığı kitaplığı